

Емилио Салгари
Капитан Темпеста

Игра на зарове

„Седем!“

„Пет!“

„Единадесет!“

„Четири!“

„Печеля!“

– Първата! Връх на безобразието! Имате дяволско щастие, подпоручик Перпиняно! За две вечери ми обрахте осемдесет цехини! Така не може да се кара по-нататък! По-добре да ме разкъса гуле, от тия, които ни пращат безверните кучета! Това е за предпочитане, защото не ще могат живи да ме дерат, когато превземат Фамагуста.

– Ако могат въобще да я превземат, капитан Лашчински.

– Съмняваш ли се, Перпиняно?

– Разбира се, поне за сега. Докато са с нас словаците, Фамагуста не ще я превземат. Господата от Венеция знаят да избират солдати.

– Ха! Славонците не са поляци!

– Господин капитан, не оскърбявайте далматинците ми!

– Разбира се, че не исках да сторя това, но, ако моите сънародници бяха тук...

Заплашително шушукане се започна около двамата играчи, сабите задрънкаха, и капитан Лашчински предпочете да не довърши изречението.

– На, на, само мир да има! – каза той с пресилена усмивка. – Нали знаете, че обичам понякога да се шегувам, мои храбри славонци! Ето четири месеца, откакто рамо до рамо се бием с тези безверни кучета, които са се заклели да ни смъкнат кожата, и аз зная какво струвате вие. Впрочем, драги господин Перпиняно, докато турците не ни безпокоят, да продължим ли играта? В джобовете ми има още до двадесетина цехини.

Като че ли да накажат капитан Лашчински, веднага след думите му се зачуха тъпите гърмежи на топовете.

– Ах, проклети парцалановци! – започна бърбивият поляк. – Но, ще имаме достатъчно време, за да спечеля няколко дузини цехини. Нали, господин Перпиняно?

– Разбира се, господин капитан!

– Хвърляйте заровете!

– Девет! – извика Перпиняно, след като хвърли заровете на скемлето, което служеше за маса на двамата играчи.

– Три!

– Единадесет!

– Седем!

– Спечелих!

Нещастният капитан изпусна една ругатня, а около него се разрази силен смях, който бързо се прекъсна.

– Кълна се в брадата на пророка! – извика полякът и хвърли две цехини на стола. – Вие сте в съюз с дявола, господин Перпиняно!

– За бога, не говорете така! Аз съм добър християнин.

– Тогава някой трябва да ви е научил на шмекерия, и главата си бих заложил срещу брадата на някой турчин, ако това не е капитан Темпеста.

– Аз често играя с този храбър благородник, но никога той не ме е учил на някаква хитрост!

– Благородник! Да, да! – подметна капитанът.

– Не го ли смятате за благородник?

– Знае ли, въобще, някой, какво е той?

– Във всеки случай, той е един любезен млад мъж и нечувано храбър.

– Млад мъж?

– Какпо искате да кажете с това, господин капитан?

– Ами ако съвсем не е млад мъж?

– Най-много да има двадесет години.

– Вие не ме разбирате. Но, да оставим настрана капитан Темпеста и турците, и да изиграем още едничка. Утре не ми се сражава с празни джобове. Как бих могъл иначе да платя на Харон пътната такса за пренасянето в Ада, когато пукната цехина нямам в джоба си? Който иска да премине през река Стикс, трябва да си плати, уважаеми господине!

– Вие сигурни ли сте, че ще отпътувате в Ада? – запита със смях Перпиняно.

– И това става, – Отговори капитанът и гневно хвана чашата със заровете и я заклати. – Хайде, още на две!

Всичко това ставаше в една грамадна палатка, която изглеждаше като палатката на пътуващ цирк. Тя служеше едновременно за спалня и за лавка, ако се заключи от множеството нарове наоколо и от бъчвите, които се намираха зад един зазидан тезгях, зад който стоеше стопанинът

и наливаше от една кана кипърско вино.

Под лампата от муранско стъкло, която бе закачена на средния диван на палатката, седяха двамата играчи, а около тях гледаха прави двадесетина славонци. Те бяха наемници, които република Венеция комплектуваше от далматинските си колонии, за да брани източните си владения, които често биваха заплашвани от ятаганите на турците.

Капитан Лашчински бе голям, едър мъжага, със силно развито телосложение. Неговата бледоруса коса стърчеше като козината на таралеж. Брадата му бе страшно дълга и пристегнатата, носът му червен и пиянски, а очите малки и подвижни. По чертите на лицето му и по начина, по който се движеше, човек веднага разбираше, че има работа с авантюрист и фехтувач по занаят.

Подпоручик Перпиняно бе тъкмо обратното. Той бе несъмнено много по-млад от поляка, който приближаваше четиридесетте години. Сравнително висок, със здрав и свеж изглед, малко възслаб, той бе типичен венецианец. Косата и очите му бяха черни, а кожата му малко бледа.

Полякът носеше една тежка ризница и на бедрото му висеше грамаден меч. Венецианецът пък бе елегантно облечен по тогавашната мода: богато украсената му куртка бе дълга до над коленете, панталоните му бяха от шарено трико, а краката му обути в малки половинки обуша. На главата си носеше висока синя шапка с фазаново перо. Така той приличаше на паж на венециански дожд отколкото на воин, въпреки че бе запасал една лека шпага и една кама.

Капитанът бе загубил отново около половин дузина цехини, ругайки непрестанно, когато завесата на палатката се отвори и вътре влезе един мъж, завит в голяма черна пелерина, с шлем на главата, на който се развяваха три небесносини пера.

– Я виж! – каза той с лек подбив. – Тука се играе, а турците вече разрушават крепостта Св. Марко. На оръжие, момчета, и следвайте ме!

Славонците веднага грабнаха алебардите си, боздуганите и биманите си мечове, които лежеха в един ъгъл на палатката. Полякът, обаче, който и без това бе в най-лошо настроение, че бяха му пропаднали цехините, недоволно повдигна глава и измери новодошлия с гневен поглед.

– Аха! Господин капитан Темпеста! – извика той подигравателно. – Вие и сами бихте могли да защитите Марковата крепост и нямаше защо да идвате тука, за да ни разваляте играта. Тази нощ поне Фамагуста няма да падне.

С бързо движение капитан Темпеста хвърли пелерината си на

земята. Той опря лявата си ръка на кръста и с дясната хвана ръчката на шпагата, която висеше на колана му. Той бе един необикновено красив младеж, твърде красив за воин! Снагата му бе стройна, висока и гъвкава; смолисто-черните му очи блестяха като нажежени въглени; в моминската му уста лъсяха възхитителни светло-бели зъби; косата му падаше на тежки дълги плитки върху раменете, а леко затъмнелия цвят на кожата показваше южняшкия му произход. Така той приличаше по-скоро на възхитителна млада девойка, отколкото на капитан наемник.

Но и облеклото му бе много елегантно и безукорно поддържано, въпреки постоянните нападения на турците, които надали оставяха на младия капитан достатъчно време да се грижи за външността си. Той носеше една желязна броня, която на гърлите му бе украсена с един герб, на който се забелязваха три звезди и над който бе гравирана в злато една херцогска корона. На обущата му бяха прикрепени златни шпори, а на чудесно извезания небесно-син колан висеше красива тънка шпага със сребърна дръжка, каквито през онова време носеха французите.

– Какво искате да кажете с това, господин капитан Лашчински? – запита той с хубав, мелодичен глас, който особено се открояваше от грубия и суров глас на поляка. При това, той не снел ръка от дръжката на шпагата.

– Че... турците биха могли и до утре да чакат, – отговори авантюристът и вдигна рамене. – А впрочем, ние сме достатъчно силни да ги прогоним чак до Цариград или до проклетите им арабски пустини.

– Никакви извъртания, господин Лашчински! Винаги истината на устата! Току-що вие искахте мен да уязвите, а не неверниците.

– Вас или турците, за мен е все едно, – отговори грубо полякът, който още кипеше от злоба, може би, защото нещастieto в играта го последваше неотклонно цялата нощ.

Перпиняно, който сърдечно се възхищаваше на своя капитан, също се хвана за шпагата си, готов да се нахвърли на поляка. Но младежът, който бе запазил едно чудно спокойствие, с бързо движение го спря и каза:

– Защитниците на Фамагуста са твърде ценни и нямат право да се унищожават помежду си. Ако господин капитан Лашчински иска да се бие с мене, за да излее яда си от днешната загуба върху мене, или защото се съмнява в моята смелост, както подобен слух стигна до ушите ми...

– Как? – извика скачайки полякът. – Кълна се в брадата на

Мохамед! Който е казал подобно нещо е нещастник, и ще го простра на земята като бясно куче, ако само...

– Продължавайте, господине, – каза с достойнство и спокойствие Темпеста.

– Съмнявал съм се във вашата смелост? – отговори полякът. – Най-напред вие сте твърде млад, драги, за да имате славата на известен боец, и после...

– Говорете до край, – каза капитан Темпеста с подигравателна усмивка. – Вие сте действително извънредно смешен, драги господине!

Полякът ритна скемлето, което до сега служеше за игрална масичка, и то се счупи.

– Кълна се в свети Станислав, закрилникът на поляците! – изръмжа той и с едно нервно движение вдигна четинестата си брада нагоре, която обикновено му стоеше виснала като на китаец. – Искате да се подиграте с мен, капитан Темпеста? Кажете го свободно!

– Изглежда, че да. Няма защо да ме питате. Трябваше сами да разберете, – отговори младежът все с подигравателен тон.

– Човек би помислил, че сте страшен храбрец и твърде изкусен фехтувач, щом се осмелявате да се шегувате с една стара полска мечка, драги младежо... ако вие, впрочем, действително сте младеж, в което аз се съмнявам.

Младежът смъртно побледня, и един скрит огън блесна в черните му очи.

– От четири месеца се сражавам тук в крепостта и окопите, – каза той след кратко мълчание, – и вие искате да се отнасяте с мене като с хлапе? Устата ви са само арменски и сигурен съм, че вие далече не сте убили толкова турци, колкото аз. Разбрахте ли ме, господин авантюрист?

Сега и полякът побледня. Той изкряска на младежа:

– Аз съм такъв авантюрист, както и вие!

– Не, защото аз нося херцогска корона на ризницата си!

– Тогава пък аз ще поставя една кралска на бронята си, – отговори със смях полякът. – Все едно е, дали сте херцог или херцогиня – вие нямате куража да се изправите срещу шпагата ми.

– Херцог съм, нека ви го повторя, – извика красивият млад капитан. – Ще има време да говорим върху това.

Славонците се бяха натрупали зад капитана си; хванали бяха алебардите си и пристъпиха крачка напред, да се нахвърлят върху поляка и го разкъсат на парчета. Даже и кръчмарят бе скочил от мястото си, бе

издигнал над главата си една празна бъчва и се готвеше да я строполи върху лудия авантюрист. Но капитан Темпеста заповяда на хората си да свалят оръжието.

– Вие се съмнявате в куража ми? – каза той. – Добре. Вие знаете, че всеки ден до стените на крепостта идва един млад турчин и подканва най-добрия фехтувач между нас да си премери силите с него с хладно оръжие. Имате ли кураж да излезете насреща му? Аз имам!

– Вярвате ли, че аз се боя от това джудже? – отговори полякът. – Аз не съм нито венецианец, нито далматинец.

– Значи, до утре!

– Понеже съм по-стар, аз пръв ще започна с него. А после, ако ви се удаде случай, ще опитате и вие щастието си с него, капитан Темпеста.

– Както желаете! Но въпреки всичко, не трябва хората да мислят, че защитниците на Фамагуста взаимно се изтребват.

– Това ще е най-умното, – отговори полякът. Капитан Темпеста взе пелерината си, хвърли я върху раменете си и излезе от палатката, като се провикна:

– Напред, към Марковата крепост!

Без да удостои с поглед неприятеля си, последван от Перпиняно, той тръгна със славонците, които, освен алебардите, бяха взели и тежките си фи-тилени пушки. Полякът остана сам в палатката. И незнаейки кому да изкара яда си, обърна поглед към нещастното скелеме и започна да го рита с краката си, без да обръща внимание на протестите на кръчмаря.

Отрядът славонци, който командуваха капитан Темпеста и подпоручик Перпиняно, маршируваше към крепостта, минавайки по тесни улички, които от двете си страни бяха заградени от двуетажни здания. Нощта бе тъмна, всички прозорци бяха затворени и никъде не светеше. Падаше слаб дъжд, а от време на време един топъл, душен пустинен вятър злокобно свиреше над керемидените покриви.

Канонадата се бе усилила, и тук-таме прехвърък-ваше и свиреше във въздуха някоя голяма, тежка каменна топка, каквито тогава употребяваха вместо гранати. Тя с трясък падаше върху някой покрив, пробиваше го и предизвикваше голямо разрушение във вътрешността на къщата.

– Лоша нощ, – каза подпоручик Перпиняно на капитан Темпеста, който вървеше редом с него. – Турците действително не можах да изберат по-благоприятно време за нападение на Марковата крепост.

– Усилията им ще бъдат без успех, – отговори младият капитан. – Съдбоносният час на Фамагуста още не е ударил.

– Но твърде скоро, може би, ще удари, господин капитан, ако републиката не побърза да ни изпрати подкрепление.

Отрядът сега завиваше по една широка улица, която само от едната си страна имаше къщи, а от другата се издигаше стената на една висока крепост, по която не бяха останали почти никакви зъбци.

При слабата светлина на малкото факли можеха да се видят няколко мъже в ризници, заети около топовете. От време на време някой огнен сноп процепваше тъмнината, хвърлен от огнометателите на неприятеля, след което се чуваше тъп трясък от падането му.

Дълга върволица от жени, от които едни богато облечени, а други в дрипи, бавно мъкнеше тежки чували, които изсипваха по ръбовете на укреплението, без да обръщат внимание на куршумите на об-садвачите. Това бяха храбрите жени на Фамагуста, които с развалините на домовете си заздравяваха разрушената от неприятеля крепост.

Обсадата на Фамагуста

През 1570 година започна нещастно за Венеци-янската република, която бе най-голямата и най-силната неприятелка на Турция. От известно време вече ревът на лъва на свети Марко бе отслабнал. Въпреки героиската си съпротива, той бе получил тежки рани най-напред в Негропонте, после в Далмация и гръцките острови на Архипелага.

Селим II, могъщият султан, бе притъпил оръжията на унгарци и австрийци и бе отблъснал руското нападение. Той бе владетел на Египет, Триполи, Тунис, Алжир и Мароко – на половината от средиземноморските страни – и с нетърпение чакате часа, когато ще може да присвои и последните владения на синовете на св. Марковия лъв на изток.

Сигурен в дивашката храброст и фанатизъм на войниците си и чувствайки силата си по море, за него не беше трудно да намери повод и да предизвика война с венецианците.

Спорът за остров Кипър, когото венецианците бяха завладели от кралица Катрина Корнаро, бе искрата, която възпламени барута.

През онова време остров Кипър имаше пет гра-да: Никозия, Фамагуста, Бафо, Аринес и Ламисос; но само първите два можеха да оказват съпротива, тъй като имаха градски стени и кули. Получиха се заповеди да се заздравят укрепленията и да се пригответи един грамаден укрепен лагер в Ламисос, в който да се настанят войски, намиращи се вече на път под командата на Джироламо Цане. Също бе извикана и флотата от остров Крит, която се намираще под заповедите на Марко Квирини, един от най-изкусните моряци.

Едва-що бе обявена войната и пристигнаха благополучно в Ламисос изпратените от сената подкрепления.

Тези бойни сили се състояха от осем хиляди венециански и славонски пешеходци, две хиляди и петстотин кавалеристи и множество артилерия. Гарнизонът на острова се състоеше от десет хиляди души пехотинци, алебардци и аркебузи, четиристотин далматински славонци и петстотин кавалеристи страдисти. Към тая войска бяха се присъединили и едно голямо количество местни островитяни, между които и много венецианци – благородници, които смятаха за недостойно да се занимават с търговия.

Когато стана известно, че турците, командувани от великия везир Мустафа, който минаваше за най-способния и най-кръвожадния

военначалник, са стоварили на брега грамадни количества войска, венецианците разделиха войската си в две групи и се концентрираха в Никозия и Фамагуста, решени, под прикритието на здравите градски крепости, да окажат съпротива на шурма на неприятелските орди.

На 9 септември 1570 година Мустафа рано сутринта шурмува за втори път с безбройните си орди форта Костанцо и след един яростен ръкопашен бой го превзе.

Когато венецианците видяха, че всичко е загубено, започнаха преговори с неприятеля. Те се съгласиха да предадат града, при условие, че ще им се позволи свободно да се изтеглят от него. Коварният везир се съгласи на това. Но щом като неговите орди заеха града, той не удържа на думата си и сурово заповяда да се унищожат до един всичките храбри защитници и ония граждани, които са им помагали. Като първа жертва падна отявления храбрец Дондало. След него бяха заклани двадесет хиляди мъже, така че целият град веднага заприлича на гробница. Бяха пощадени само двадесет видни венецианци срещу голям откуп и най-хубавите жени и момичета, които изпратиха като робини в Цариград.

Мохамеданските орди, опиянени от тази лека победа, се отправиха веднага към Фамагуста, надявайки се и нея да превземат с бързо шурмуване. Балионс и Бергадин, обаче, не спяха и бяха засилили укрепление-то, за да могат да удържат до пристигането на нови войски от Венеция.

На 19 юли 1571 се показаха пред стените на града безчетните турски пълчища, започнаха обсадата и още на следващия ден се опитаха да шурмуват. Но както и в Никозия, така и тука бяха отбити с големи загуби. На 30 юли, след една непрекъсната бомбардировка, Мустафа предприе нова атака, която геройски биде отблъсната от венецианските войници. Всички граждани участваха в защитата, даже и жените, които с чудна издръжливост се биеха рамо до рамо с храбрите войници, без да се страхуват от дивия вой на нападателите, нито от закривените им саби и страшния трясък на топовете.

В октомври обсадените, които можаха да се задържат благодарение на честите геройски виласки, получиха подкрепление: хиляда и четиристотин пехотинци под командата на Луиджи Мартиненьо и шестнадесет топове. Разбира се, че това бе твърде малко за един град, обкръжен от шестдесет хилядна неприятелска войска. За жалост, обаче, сега започна недостиг от храна и муниции, а турците не оставяха нито минута без да бомбардират. Градът бе заприличал на купища развалини и само малко къщи бяха останали здрави. При това, след няколко дни пристигна и турският адмирал Али Паша с над четиристотин галери, които

докараха над четириде-сет хиляди нова войска. Фамагуста сега бе заградена от всички страни с огън и куршуми. Нямаше човешка сила, която да спаси града.

Така стояха нещата, когато станаха ония работи, за които разправихме в предишната глава.

С идването си в крепостта, славонците оставиха алебардите си, които не им бяха нужни сега, и се заключиха зад малкото още останали зъбци на стените. Те заредиха мускетите си, докато канонерите, почти всички моряци от венецианската флота, започнаха да обстрелват неприятеля.

Въпреки грижливите предупреждения на подпоручика си, капитан Темпеста бе отишъл до края на укреплението и бе се закрил зад един полуразрушен зъбец, който при всеки топовен гърмеж все повече рушеше.

Жените на Фамагуста, без страх и ропот, неспирно вършеха работата си и хвърляха камъни и земя в подножието на укреплението.

Капитан Темпеста гледаше тъпо и неподвижно към грамадния лагер на турците, осветен от огньовете.

Изведнъж някой леко бутна лакътя му и един глас с чисто неаполитански диалект докосна ушите му:

– Тука съм, господарке!

Младежът бърже се обърна. Той смръщи челото си и остана поразен.

– Ти, Ел-Кадур? – зачуден запита той.

– Да, господарке.

– Тихо! Така не трябва да ме наричаш. Никой тук не трябва да знае коя съм аз.

– Да, господарке – господарю, исках да кажа.

– Пак забъркваш езика си! Ела!

Той дръпна човека със себе си и го заведе в един от сводовете, който слабо се осветяваше от един факел. Чужденецът бе висок и сух, кожата му бе с бронзов цвят, чертите на лицето твърди, носът остър, а очите му малки и съвсем черни. Той бе облечен като бедуин от арабската пустиня; на раменете си носеше голяма, тъмна вълнена пелерина с качулка, на края на която висеше голям червен пискюл, а на главата си бяло-зелен тюрбан. На пояса му бяха затъкнати два дълги пищова с четвъртити дула, а настрани лъщеше ръчката на един ятаган.

– Е? – запита нетърпеливо капитан Темпеста, и очите му светнаха с особен пламък.

– Виконт Льо Хюсиер е жив, – отговори Ел-Кадур, – зная това от

един капитан на везира.

– Да не би да те е излъгал? – запита младият капитан с трептящ глас.

– Не, господарке.

– Колко пъти ти казах да не ме наричаш господарке!

– Тук никой не може да ни чуе.

– И къде са го закарали? Знаеш ли това, Ел-Кадур?

Арабинът сви рамене.

– Не, господарке, това още не можах да узная; но надежда не съм загубил. Аз се сприятелих с един началник от войската, който, при все че е чист мохамеданин, унищожава бъчви кипърско вино и не го е еня нито за корана, нито за пророка. Някоя вечер ще успее да изкопча от него тайната. Кълна се, господарке.

Капитан Темпеста, или по-право, госпожа капитанката – бе приседнала на лафета на едно оръдие и покрила лицето си с ръце. Две сълзи бяха се търколили по бузите ѝ. Тя бе побледняла като смъртник.

Суровите черти на лицето на арабина изразяваха неопишуема мъка.

– Ако можех с кръвта си да възвърна спокойствието и щастието ти, бих бил само щастлив, господарке! – каза той след кратко мълчание.

Госпожа капитан Темпеста не отговори. Тя бе потънала в дълбоки размишления, които събуждаха болезнени спомени. Това личеше по тъжния израз на хубавото и лице.

– По-добре би било да не бях виждала Венеция, тази омайваща сирена на Адриатика, и да не бях напускала сините вълни на неаполитанския залив, – каза тя, като да говори на себе си. – Тогава сърцето ми нямаше да страда толкова много. Ах, тази вълшебна нощ по канала Гранде, между мраморните палати на венецианските благородници! Струва ми се, че това бе вчера. Красив, като бога на войната, стоеше той, изправен на гондолата, и ми се усмихваше. Той говореше вълшебни думи, които като божествена музика се вливаха в сърцето ми. И при това, той знаеше, че е избран да премери силите си с безчетната войска на неверниците; той знаеше, че тук ще го дебне смъртта, за да покоси младия и красив живот, и все пак, оплетен от моите погледи, той той се усмихваше.

– Значи ти много го обичаш? – запита арабинът, който мълчаливо слушаше, устремил поглед в нея.

– Дали го обичам? – извика страстно младата херцогиня. – Обичам, както любят жените на твоята страна!

– А може би и по-силно, господарке, отговори Ел-Кадур, старейки

се да прикрие тежката си въздишка. – Друга жена не би могла да направи това, което можа ти да направиш. Друга никоя не би напуснала красивия палат в Неапол, не би се облекла като мъж и образувала военна група със свои пари и не би се затворила тук, в този обсаден от стотици хиляди неверници град, за да чака смъртта.

– Но как можеш да остана спокойна в бащиния си град, като знаеш, че той е тук и е изложен на страшна опасност?

– И не вярваш ли, господарке, че един ден ще се изкатерят турците на укрепленията и ще се нахвърлят в града, яростни и жадни за кръв? Кой тогава ще те спаси, господарке?

– Всички сме в Божиите ръце, – каза примирено херцогинята. – А освен това, ако Льо Хюсиер бъде убит, не ще мога да го преживея, Ел Кадур.

– Господарке, – каза той и се изправи, – какво, кажи, трябва да сторя? Трябва да използвам тъмнината на нощта, за да се върна в турския лагер.

– Ти трябва да узнаеш къде са го отвели, – каза херцогинята.

– Утре вечер ще бъда пак тук.

– Кой е младият турчин, който всеки ден идва до крепостта и предизвиква християнските капитани на двубой?

– Той е Мулай-ел-Кадел, син на пашата на Дамаск. Но защо питаш, господарке?

– Защото утре ще си премеря силите с него.

– Ти? – извика арабинът с уплаха. – Ти, господарке? Още тази вечер аз ще го убия в палатката му, та да не предизвиква вече капитаните на Фамагуста.

– Но не бой се, Ел Кадур. Баща ми бе най-добрият фехтувач в Неапол. Аз бих излязла смело и пред най-известните капитани от турските първенци.

– Но кой те принуждава да си мериш силата с този неверник?

– Капитан Лашчински.

– Това полско куче, изглежда храни скрита ненавист към тебе? От погледа на сина на пустинята нищо не може да избегне, и аз отдавна чувствавах, че той е твой неприятел.

– Капитан Темпеста трябва пред всички да покаже, че не се бои от турците, – каза херцогинята. – Това е необходимо, за да се отстрани и най-малкото подозрение.

– Ще убия Лашчински, – извика яростно арабинът.

– Забранявам ти!

Арабинът наведе глава и очите му се просълзиха.

– Вярно е, – каза той, – аз съм твой роб и трябва да се подчинявам.

Капитан Темпеста се доближи до него, постави бялата си ръка на рамото му и с мек глас каза:

– Ти не си мой роб, ти си приятел.

– Благодаря ти, господарко. Ще направя това, което ти пожелаеш.

Но кълна се: ако турчинът те повали, ще го убия. Остави на твоя верен слуга поне успокоението, че може да отмъсти, ако те постигне нещастие. Що струва моя живот без тебе?

– Можеш да постъпиш така, както намериш за добре, бедни мой Ел-Кадур. А сега върви преди да се е зазорило. Ако още се бавиш, не ще можеш да стигнеш в лагера на неверните.

Капитан Темпеста се доближи до подпоручик Перпиняно, който командуваше огъня на мускетарите, и каза:

– Спрете за малко огъня. Ел-Кадур трябва да се прибере в турския лагер.

– Друго да заповядате, госпожа херцогиня? – запита венециянецът.

– Не, но наричайте ме само капитан Темпеста. Освен вас, Ерицо и Ел-Кадур никой не трябва да узнае коя съм.

– Извинете ме, господин капитан.

– Заповядайте да спре стрелбата за минута. Това няма да донесе веднага нещастие на Фамагуста.

Херцогинята, като стар воин, командуваше със сух отсечен тон, който не търпеше противоречие.

Перпиняно предаде заповедта по-нататък на ка-нонерите и аркебузитс. Арабинът използва малката пауза и с капитан Темпеста отиде до края на укреплението.

– Пази се от турчина, господарке! – промълви още веднъж той и се прехвърли зад стената. – Ако умреш, ще умре и твоят беден роб, но след като отмъсти.

Той бавно се отдръпна и се скри зад един зъбец, защото големи каменни гюлета непрестанно се сипеха върху крепостта.

Един глас стресна унесената в мисли херцогиня.

– Чудно ми се вижда, че жестоките турци, които не знаят що е милост, са пощадили Льо Хюсиер.

Вместо отговор, капитан Темпеста стана и каза:

– Скоро ще се зазори и турчинът ще хвърли предизвикателна покана в лицето ни. Ние трябва да се приготвим. Или ще се върна като победител, или ще падна и ще настъпи краят на мъките ми в живота.

– Окажете ми една милост и ми позволете вместо вас да се бия с турчина, – каза подпоручикът. – Даже и да загина, никой няма да пророчи сълза за мене, защото аз съм последната издънка от рода на граф Перпиняно.

– Не, господин подпоручик!

– Турчинът ще ви убие!

Около хубавите устни на гордата херцогиня се изписа пренебрежителна усмивка.

– Ако не бих била храбра и енергична, Робер Льо Хюсиер не би ме обичал, – каза тя. – Аз ще покажа на турците и на венецианските военоначалници, как се бие капитан Темпеста.

Дамаският лъв

Зората бавно започна да се разлива по полето на Фамагуста, която бе покрита с димящи развалини. През нощта топовете не бяха спрели нито за секунда.

Скоро започна да се вижда и грамадният турски лагер. Десятки хиляди палатки покриваха хоризонта.

В средата на този хаос се издигаше грамадната, висока и обширна палатка на везира, който бе главнокомандващ на тая страшна армия. Палатката бе от червена, тежка коприна и на върха ѝ се развяваше зеленият щандарт на пророка.

Капитан Темпеста бе донесъл на командата на крепостта за споразумението между него и поляка, и бе се прибрал отново в укреплението. Застанал между два, по чудо останали здрави зъбци, той гледаше към неприятелския лагер.

Стрелбата прекъсна от двете страни. От неприятелския лагер се дочуваха сутрешните молитви на муезините, които свършваха винаги с призива да се изтребят до корен гяурите или християнските кучета. През това време, насядали по валовете, венецианците закусваха – няколко маслини с малко парче хляб, който едва можеше да се яде.

Едва-що бе свършила молитвата на муезините, един турски конник напусна лагера и в галоп се отправи към стените на Фамагуста по направление на св. Марковата кула. Той се придружаваше от един войник, който носеше голямо копие, на което се развяваше бяла свилена кърпа под полумесеца и конската опашка.

Конникът бе хубав, млад мъж, на двадесет и четири до двадесет и пет години. Около стоманения му шлем бе обвит копринен ешарп във формата на тюрбан, а на върха на шлема бе закачено бяло щраусово перо. В ръката си държеше една крива сабя, а в пояса му бе втикнат малък ятаган, леко изпит.

Като стигна на триста крачки до крепостта, той даде знак на оръженосеца си. Той заби копието в земята, за да покаже на защитниците, че неговият господар се намира под закрилата на бялото знаме. Конникът с голямо майсторство разигра чудесния си бял жребец, в чиято дълга грива бяха преплетени панделки и мъниста, и с мъжествен глас извика: – Аз, Мулай-ел-Кадел, син на пашата на Дамаск, за трети път подканям на двубой с голи ме-чове християните капитани. Ако не приемете топа

мое подканване, ще ви смятам за страхливи чакали, които са недостойни да се бият с храбрите войници на полумесеца. Елате един след друг да се борите с мене, ако действително тече кръв в жилите ви. Мулай-ел-Кадел ви чака!

Капитан Лашчински, чиято броня най-сетне добре бе нагласена, скочи на оградата на крепостта, размаха големия си меч и извика с гърлен глас, приличащ на мученето на бик:

– Мулай-ел-Кадел ще престане вече да предизвиква християнските военоначалници, защото след пет минути ще го прикова като маймуна на крантата му. Ние тук сме двама и сме се заклели да ти смъкнем кожата, невярно куче!

– Заповядайте, – отговори турчинът, като пришпори белия жребец и затанцува с него, за да покаже колко голям майстор в ездата е той, – елате да ви сразя един след друг.

– Готови сме, – извика полякът.

После той се обърна към капитан Темпеста, който току-що възсядаше коня си и запита с една лека ирония, която младата херцогиня забеляза:

– Да теглим жребий, кой пръв ще се бие с она страхопъзльо.

– Както желаете, господин капитан.

– Имам в джоба си още една цехина: главата или кръста?

– Както желаете.

– Предпочитам главата; това ще е едно добро предзнаменование за мене и лошо за турчина. Комуто се падне кръста, той пръв ще се сражава с кучето.

Полякът хвърли цехината във въздуха и изруга:

– Кръста! – каза той. – Сега хвърляйте вие.

– Главата! – студено отсече Темпеста. – Значи вие пръв ще се биете със сина на пашата на Дамаск.

– Ще го набода на меча си като кукумявка.

Полякът възседна коня си, мостът на крепостта бе спуснат и двамата капитани загалопираха по полето.

Младата херцогиня и полякът язدهа редом към сина на пашата от Дамаск, който ги чакаше и опитваше с пръст острието на сабята си.

Херцогинята показваше забележително спокойствие и хладнокръвие, докато пък авантюристът, въпреки хвалбите си, бе неспокоен и постоянно ругаеше коня си.

– Убеден съм, че това глупаво животно ще ми направи някоя беля. Какво мислите, капитан Темпеста?

– Смятам, че конят ви е отличен за двубой.

– Вие нищо не разбирате от коне. Вие не сте поляк.

– Възможно, – сухо отговори херцогинята – Аз по-добре разбирам от фехтовка.

– Ако не ви освободя от тоя тъпанар, ще видим как ще се отскубнете от него. Аз, впрочем, отдавна съм забелязал, че прочутият капитан Темпеста е капитан с фуста. Искаше ми се с вас да се дуелирам, та е един майсторски удар да раздвоя ризницата ви и да видят другите какво сте вие! Би паднал един смях!

– Карайте, капитан Лашчински! Понеже знаете вече тайната ми, не ни остава нищо друго, освен, ако турчинът не ви убие, да дадем на хората от Фамагуста още едно представление.

– Какво представление?

– Двубой между двама християнски капитани, – студено отговори херцогинята.

– Нищо против нямам, но ви обещавам, че аз ще искам само да ви разцепя панцера, това ми стига.

– А пък аз ще направя всичко възможно да ти прережа гърлото, та да не можеш да ми издадеш тайната.

– Ще продължим разговора по-късно, – каза полякът. – Турчинът се безпокои от чакане.

Синът на пашата беше на около десет крачки и като че ли претегляше силите на двамата капитани.

– Кой от двама ви пръв ще премери силата си с младия Дамаски лъв? – запита той.

– Мечката от полските гори, – отговори Лашчински.

Турчинът гръмко се изсмя. Издигна извитата си сабя, а с лявата ръка извади ятагана от пояса си и каза:

– Оръжията ми ви чакат. Ще видим сега дали старата полска мечка ще надвие младия дамаски лъв.

Над стотици хиляди очи се бяха отправили към борците. И турските безбройни пълчища бяха се натрупали край лагера и с голямо любопитство искаха да видят края на рицарския двубой.

Двамата противници няколко минути се вгледаха остро в очите си, като че ли ще се хипнотизират.

– Понеже лъвът не напада, мечката ще стори това, – каза най-после капитан Лашчински и три-четири пъти завъртя сабята си във въздуха. – Нямам желание да чакам нито миг.

Той така пришпори коня си, че животното изц-вили от болки и се

хвърли върху турчина, който, неподвижен като скала, очакваше запазил гърдите и главата си с кривата сабя и ятагана.

Щом видя, че неприятелят се хвърля, той леко удари по коляното арабския жребец, който неочаквано се изправи, и нанесе един страшен удар със сабята си. Полякът, обаче бе очаквал това. С бързо движение той парира удара майсторски и му отвърна с удар.

Полякът яростно удряше кривата сабя на турчина, искайки да я разчупи, а понякога той закачаше и шлема на противника. Но Мулай-ел-Кадел не пестеше ударите та само искри хвърчеха.

Борбата между двамата противници ставаше все по-яръстна и от двете страни. Полякът, който повече се осланяше на силата, отколкото на сръчността си, почувствува скоро, че Дамаският лъв има чили-чени мускули. Затова той опита един особен прикрит удар, каквито се учеха по онова време.

Това бе и неговата гибел. Турчинът, който, изглежда, че знаеше и тоя удар, сръчно го отби и отговори с един светкавичен противен удар, така че нещастният авантюрист не можа да го отбие.

Острието го засегна над бронята и му нанесе една голяма открита рана на врата.

– Лъвът надви мечката! – извика турчинът. От хиляди гърла се разнесе един страшен вик, който поздравя победата.

Полякът изпусна сабята си. Още една минута той можа да се удържи на седлото си и протегна ръка към раната, като че ли искаше да спре бликащата кръв, после тежко се сгромоляса на земята и се простре неподвижно до коня си.

Капитан Темпеста даже не мигна при вида на това. Той извади меча си, приближи се с коня и студено каза:

– Сега е наш ред, господине.

Турчинът погледна младата херцогиня със смесено чувство на учудване и симпатия. После каза:

– Вие? Та вие сте още дете!

– Което смята, че ще се справи с вас господине. Не искате ли малко да си отпочинете?

– Съвсем не е нужно. Аз бърже ще свърша с вас. Вие сте твърде слаб, за да се мерите с Дамаския лъв.

– Моят меч може да бъде опасен за вас, – отговори херцогинята. – Пазете се, аз убивам!

– Та може ли вие да сте лъвско чедо, по-опасно от полската мечка.

– Може би.

- Кажете ми поне името си.
- Наричат ме капитан Темпеста.
- Не е чуждо това име за мене, – отговори Мулай-ел-Кадел.
- И вашето име ми е известно.
- Вие сте храбър воин.
- Вие сте храбър воин.
- Може би. Пазете се, започвам.
- Чакам нападението ви, макар че ми е мъчно да убия едно така хубаво момче, което е толкова рицар, колкото и храбрец.

Капитан Темпеста отскочи на двадесетина крачки встрани, после направи бърза волта е коня и се устреми право към турчина.

Той промени срещата в ляво, парира един удар и прави волта назад. При тона той непрекъснато пришпоряше коня си, за да го държи в напрежение и бързина.

Мулай-ел-Кадел бе учуден от тази маневра. С един такъв бързоподвижен неприятел не му бе леко. Арабският му кон почти се уплаши, застана на задните си крака и се възправи.

Херцогинята винаги пазеше присъщото ѝ хладнокръвие и все по-близо нападнаше турчина. Големите ѝ черни очи изпусаха искри, а лицето ѝ стана розово-червено. Пурпурните ѝ устни леко потреперваха, а ноздрите ѝ широко се разтваряха, като че ли дишаше барутен дим.

Кръгът ѝ ставаше все по-тесен, докато пък арабският жребец бе принуден да се върти на едно място. Той започна бърже да се уморя.

- Пазете се Мулай-ел-Кадел! – извика изведнъж тя.

В следния момент нейният меч мушна турчина под дясното рамо, където бронята не можеше да предпази.

Мулай-ел-Кадел извика от гняв и болка, а дивите турски пълчища вдигнаха страхотна глъч.

На стените пък на Фамагуста венецианците размахаха знамената и кърпите си, вдигнаха на пиките и алебардите шлемовете си и викаха с все гърло:

- Да живее младият ни капитан! Отмъстено е за Лашчински!

Вместо да се нахвърли върху ранения и да довърши е него, херцогинята спря коня си и загледа с чувство на гордост и съжаление младия Дамаски лъв, който напъваше последните си сили да се държи на седлото.

– Признавате ли се за победен? – запита тя, приближавайки се към него.

Мулай-ел-Кадел се опита да вдигне сабята си и да продължи

борбата, но силите му го напуснаха. Той се заклати и задържа за гривата на коня. Но след това и той падна с тъп трясък на земята.

– Убий го! – викаха войниците от Фамагуста. – Никаква милост към топа куче, капитан Темпеста!

Херцогинята скочи от коня си и, с окървавен меч в десницата, се приближи до турчина.

– Аз ви победих, – каза тя.

– Убийте ме, – отговори Мулай-ел-Кадел, – това е ваше право.

– Капитан Темпеста не убива беззащитни, – отвърна херцогинята. – Вие сте храбър герой, и аз ви подарявам живота.

– Никога не мислех, че християните са толкова добри, – отговори Дамаският лъв със слаб глас. – Никога няма да забравя благородното великодушие на капитан Темпеста.

– Сбогом, господине, желая ви бързо оздравяване.

Херцогинята искаше да отиде до коня си, кога-то чу диви викове, които я спряха.

Десетина турски конници в див галоп препускаха с извадени саби към капитан Темпеста, за да отмъстят за поражението на Дамаския лъв.

Викове на възмущение долитаха от Фамагуста.

– Страхливци! Подлещи! Мулай-ел-Кадел с неимоверно усилие събра последните си сили и се изправи. Той бе бледен, а очите му искряха от гняв.

– Нещастници! – гърмеше гласът му. – Какво правите? Стойте, или утре ще заповядам до един да ви набучат на колове. Вие не заслужавате да бъдете в редовете на достойните и храбри войници!

Учудени и уплашени, конниците спряха.

В тази минута се разнесоха два топовни гърмежа от кулата Св. Марко. Град от куршуми се изсипа върху тях и повали седем души с колетите им.

Турската армия не отговори на двата снаряда на християните.

Капитан Темпеста, който още държеше меча в ръката си, поздрави за сбогом с лявата си ръка Мулай-ел-Кадел, възкачи коня си и се отправи назад към Фамагуста, където християнските войници го посрещнаха с нескончаемо ура.

В момента, когато той се отдалечаваше, полякът бавно повдигна глава и го последва с погледа си. Той промърмори на себе си:

– Надявам се, че пак ще се видим, красиво дете.

Това движение на поляка не избегна от очите на Мулай-ел-Кадел.

– Оня там не е умрял, – каза той на оръже-носеца си. – Изглежда, че

полската мечка мъчно умира.

– Да го очистя ли? – запита оръженосецът.

– Заведи ме при него.

Той натисна с ръка раната си, от която продължаваше да тече кръв, и, подкрепян от оръженосеца си, се упъти към капитана.

– Искате да ми нанесете последния удар от милост? – запита Лашчински с гъргорещ глас. – Аз съм ваш единоведец...защото се отказах от кръста. Ще убиете един мохамеданин.

– Ще заповядвам да те лекуват, – отговори Дамаският лъв.

Дивата жестокост на везира

Рицарският двубой закрепил и така вече известната слава на капитан Темпеста. Сега той минаваше за най-добрия фехтувач във Фамагуста. Турските орди отново започнаха обсадата, но далеч не с по-ранния устрем и сила, както очакваха християните. Поражението на Дамаския лъв, изглежда, че дълбоко бе обезкуражило нападателите. И, действително, те не нападаха със старото ожесточение и! обстрелването бе отслабнало.

Мустафа, главнокомандуваният на варварските пълчища, сега не се виждаше, както по-рано, всяка сутрин да прави преглед на шурмовите групи.

Даже барабаните не се чуваха, нито пък тръби-те на конниците. Изглеждаше, като че ли някой бе заповядал пълно мълчание на тази войска.

Напразно се мъчеха християнските началници да разберат причината за това.

Капитан Темпеста и подпоручикът му чакаха Ел-Кадур, за да им обясни това странно държание. Но, след оная нощ, арабинът не се бе явил отново във Фамагуста.

Така минаха няколко дни. От двете страни се размениха само по няколко топовни гърмежи. Една нощ, обаче, когато капитан Темпеста и Перпиняно бяха на стража в Марковата крепост, видяха една сянка, която като четиринога се катереше по разрушената от мини стена на крепостта.

– Ти ли се, Ел-Кадур? – извика капитан Темпеста, пълнейки пушката си.

– Да, господарю, – отговори арабинът. – Не стреляй!

С един скок той се метна над стената и се изправи пред капитана.

– Навярно си се безпокоил много, че толкова дълго не се явих?

– Страхувах се да не са те хванали и убили, – отговори капитан Темпеста.

– Не бери грижа, никой още не се съмнява в мене, – отговори арабинът. – И все пак, през оная ден, когато ти се бореше с Дамаския лъв, пищовът ми бе готов да го застрелям, ако би те надвил.

– По-добре ли е той?

– Мулай-ел-Кадел е твърде кален. Почти е на оздравяване и след няколко дни пак ще възкачи коня си. Но аз ви нося и друга новина,

която ще ви зачуди.

– Каква?

– И полякът върви към оздравяване.

– Кой? Лашчински? – извикаха в един глас капитанът и подпоручикът му.

– Да.

– Нима турчинът не го уби със сабления си удар? – запита подпоручикът.

– Не, господине. Изглежда, че мечките от горите на Полша имат здрави кости.

– И после не го ли довършиха?

– Не. Той се отрече от кръста и прегърна вярата на пророка. Този авантюрист има леко сърце и нему е все едно, веднъж да се моли на кръста, друг път на Мохамеда.

– Безподобен подлец! – изпика Перпиняно с отвращение. – Значи, той и срещу нас, братята му по оръжие, ще се сражава?

– Щом оздравее, ще го направят капитан в турската армия, – продължи арабинът. – Един паша му обещал този чин.

– Този човек действително смъртно ме мрази. А аз нищо не съм му направил. Само да не ме...

– Какво, господин капитан? – запита венецианецът, като забеляза, че той не се доизказа.

Вместо да отговори, той се обърна към арабина:

– Още нищо?

– Нищо, – отговори Ел-Кадур и направи едно отчаяно движение. – Не мога да разбера, защо държат в такава голяма тайна мястото, където са закарали господин Лю-Хюсиер.

– Нищо ли няма да науча за него? – тихо се запитваше младата херцогиня, сподавайки сълзите си.

– Не се отчайвай! – каза арабинът. – Аз продължавам всяка нощ да се движа и разглеждам, докато най-после достигна целта и разбера къде е. [о ние вече много знаем за него, най-главното – той е жив!

– Нямах доказателства за тава, мой верни Ел-Кадур.

Внезапно нощната тишина бе раздрана от страхотен тътнеж. От турския лагер долетя биене на барабани и свирене на тръби, после се разнесе един луд глъч и се зачуха изстрели.

Хиляди факли изведнъж, като по даден знак, се запалиха и задвижиха по равнината. Всички се отправяха към средата на лагера, където беше палатката на великия везир.

Капитан Темпеста, Перпиняно и Ел-Кадур веднага отидоха на крепостта, християнската стража затръби за тревога и венецианските войници, които спяха в казематите, взеха оръжието си и се изкачиха на крепостта.

– Готвят шурмуване! – каза подпоручикът.

– Не, господине, – каза спокойно арабинът. – Това е бунт, който още тази сутрин бе подготвен в лагера.

– Бунт срещу кого!

– Срещу великия везир Мустафа.

– Защо? – запита Перпиняно.

– Да го принудят да започне с всички сили наново шурмуване на крепостта. Осем деня вече войските лежат в бездействие и затова сега се бунтуват.

– Ние забелязахме, че нещо става там, – каза Перпиняно. – Да не е болен великият везир?

– Напротив, по-здрав не може и да бъде, но сърцето му е във вериги.

– Какво значи това, Ел-Кадур? – запита Темпеста.

– Това значи, че едно християнско момиче от Крит му е направило това. Великият везир е влюбен и може би, под влиянието на тази хубавица, не иска да ви напада.

– Могат ли очите на жена действително да упражнят такова влияние върху един така жесток военачалник? – запита подпоручикът.

– Разправя се, че тя била неземно хубава. Но аз не бих искал да съм в кожата ѝ, защото цялата войска иска смъртта ѝ, смятайки, че тя е виновна за бездействието.

– И мислиш ли, че великият везир ще отстъпи пред волята на войниците си? – запита капитан Темпеста.

– Ще видите, че той не ще може да се противопостави на тяхното желание, – каза арабинът. – Султанът има шпиони в лагера, и ако той разбере какво настроение царя между войниците, веднага ще изпрати на главнокомандувания си свилено въже. А вие знаете какво значи един такъв подарък: или сам се обеси, или ще го набият на кол.

– Бедното момиче! – извика трогнат капитан Темпеста. – И после?

– След като бедната критиянка бъде погребана, трябва да очаквате едно диво нападение.

– Ние ще бъдем готови да ги посрещнем както трябва, – каза Перпиняно.

Арабинът поклати глава и състрадателно погледна херцогинята. И

изпускайки една дълбока въздишка, каза:

– Те са твърде много.

– Поне не ще им позволим да превземат неочаквано града.

– Навреме ще бъда аз пак тук и ще ви донеса новини. Да се върна ли в турския лагер?

Капитан Темпеста не отговори. Той се наведе под перилата, вслушваше се в лудите викове на неприятеля и следеше с очи движението на факлите, които все повече се трупаха около палатката на великия везир.

– Да вървя ли? – запита повторно арабинът.

– Да, върви, славни мой Ел-Кадур. – каза капитан Темпеста. – Използувай затишието на стрелбата. И ако ми желаеш щастието, продължавай да разпитваш.

Върху очите на сина на пустинята премина сянка на голяма скръб. И с глас на примирение той каза:

– Ще направя, каквото пожелаеш. Само да мога да видя красивите ти устни усмихнати и челото ти светло от радост.

Капитан Темпеста направи знак на подпоручика да остане назад. После той придружи арабина до валове на крепостта.

– Ти ми каза, че капитан Лашчински е жив, – каза той.

– Да, господарке, и не мисли даже за умирање.

– Наблюдавай го добре!

– Какво се боиш от този предател, господарке?

– Той откри, че съм жена.

– Да не би да е влюбен в тебе? – попита Ел-Кадур и лицето му придоби страшен израз.

– Кой знае? – отговори херцогинята. – Може би ме мрази, защото аз, като жена, победих Дамаския лъв, а може би и тайно да ме е обичал. Тежко се разбира човешкото сърце.

– Виконт Льо Хюсиер, да – но този поляк, не! – промълви с треперещ глас и стиснати зъби арабинът.

– Не бой се, мой бедни Ел-Кадур! – каза херцогинята. – Или Льо Хюсиер, или никой друг! Аз твърде силно обичам този герой!

– Сбогом, господарке! Ще наблюдавам този човек. И аз виждам в него враг на щастието ти, но и ще го дебна, както лъвът жертвата си. Щом заповядаш, твоят беден роб ще го убие.

Без да дочака отговора на херцогинята, той прескочи вала и се загуби в тъмнината. Херцогинята се загледа в тъмнината.

Перпинияно видя, че е останала сама, и се доближи.

– Изглежда, че турците са се умирили, – каза той. – Дали не са

убили вече християнката? Тия мошеници са способни на всичко като ги хване бяс, не жалят нито жена, нито дете.

– За жалост, да! – въздъхна херцогинята.

Действително, виждаше се, как факлите се събираха на групи и после на дълги редици, като светли панделки, чертаеха ивици по тъмното поле.

Нощта мина без тревога, както бе казал Ел-Кадур, и обсадените можаха спокойно да си отпочинат.

Едва утринната заря бе пропъдила и последните звезди, пред крепостта Свети Марко се показаха един тръбач и четири турски конника с високо вдигнати алебарди, на които се развяваха бели знамена. С висок глас те молеха за кратко примирие. Обръщайки се към офицерите на крепостта, те им извикаха отдолу, че ще им представят едно интересно зрелище, което ще е от значение за края на войната.

Офицерите помислиха, че пак ще бъдат зрители на двубой и заповядаха да спре стрелбата до пладне.

Десет минути по-късно събралите се на крепостта видяха нареждането на неприятелските пълчища, като за парад.

– Дали искат да ни вдъхнат страх с това зрелище? – запита Перпиняно капитан Темпеста, който наблюдаваше тоя парад.

– Не зная, – отговори младата графиня. – Но непременно се готви нещо особено.

Изведнъж спряха барабаните и тръбите. Пред крепостта Св. Марко се разтвориха редиците на неприятеля и обсадените видяха самия велик везир Мустафа, целият в шлифована броня, с голям тюр-бан на главата, изпъстрен с диаманти и с букет от скъпи пера. Той яздеше един белоснежен арабски жребец с дълга опашка и великолепна амуниция; на главата му имаше голяма китка от щраусови пера, стрemenата бяха широки и позлатени.

След него яздеше едно момиче на бял кон. Тя бе обвита в бял воал, така че лицето ѝ не можеше да се види. След нея идваха пашите и военоначалниците в светещи ризници.

Великият везир яздеше ходом и здраво държеше поводите на разпения си кон като другата си ръка бе поставил на кръста си. Триста разкрачи пред Марковата крепост той спря, погледна строго към християнските военоначалници, насъбрани на крепостта, и извади от ножницата извитата си сабя. Обръщайки се към войниците си, той извика с гръмотевичен глас:

– Вижте как вашият везир къса веригите си! Везирът пришпори

коня си така, че той връхлетя върху другия бял кон. Тогава везирът се изправи на стремената си и с един страшен замах отсече главата на момичето, която отхвъркна надалеч.

Тялото на обезглавената остана няколко секунди на седлото, белият воал почервеня от кръв, и после се строполи на земята. Един вик на ужас се понесе от християнската крепост.

Великият везир изгърка сабята си от чапрака на коня и спокойно я постави в ножницата. После насочи ръка към Фамагуста и със страшен глас, приличен на гръмотевица, извика:

– И сега вие, неверни кучета, ще отговаряте за кръвта, която пролях. Довиждане тази вечер!

Шурмуването на Фамагуста

Заплашванията на великия везир направиха дълбоко впечатление на християнските военачалници. Те познаваха смелостта и непоколебимата воля на този страшен воин и бяха сигурни, че още тази нощ ще трябва да очакват страховтна атака на неприятеля, а знаеха, колко е слаба съпротивителната им сила.

Страшен ужас бе обхванал всички. Те инстинктивно чувстваха, че е наближил края на Фамагуста и че предстои ужасна кървава баня. Турската войска, двадесет пъти по-многочислена и с много по-силна артилерия, се чувствуваше сигурна в победата.

Току-що бе ударил часът за обед, и всички оръжия на гарнизона, на крепостта и на кулите, загърмяха и откриха адски огън, който покри полето с куршуми и камъни. А в това време аркебузите непрекъснато стреляха по пълзящите към крепостта минохвъргачи.

Тази оглушителна бомбардировка трая до залез слънце и направи големи поражения на неприятеля, като накара да замлъкнат и няколко от далскабойните му оръдия. Когато съвсем се стъмни, тръбите засвириха за тревога и призоваха цялото население на помощ за защита на крепостта.

Също и турските тръбачи и барабанчици забиха тревога, а от време на време се долавяше гласа на мюезина, който окуражаваше синовете на исляма и ги фанатизираше:

„В името на Аллаха! Разрушете всичко! Убийте всичко! Няма друг Бог, освен Аллах и Мохамед е неговият пророк!“

Защитата бе концентрирала по-големите сили в крепостта Свети Марко, защото знаеше, че главният удар на неприятеля ще бъде насочен срещу нея, която бе ключа на превземането на Фамагуста. Най-добрите офицери бяха изпратени там, между тях и Темпеста, и двадесет от най-силните и тежки далекобойни оръдия.

Тия оръдия със своята непрестанна стрелба, изглежда, че направиха големи поражения на неприятеля, който се движеше в гъсти маси и чиято кавалерия се стремеше да заобиколи всички изходни пунктове на града.

Току-що бомбардировката бе започнала отново, и Ел-Кадур, който бе напуснал преди атаката турския лагер, се изправи пред Темпеста.

– Господарю, – каза той със силно треперещ глас и погледна

съчувствено херцогинята. – Съдбоносният час на Фамагуста е дошъл! Ако не стане някое чудо, утре градът ще бъде в ръцете на безверните.

– Ние всички сме готови да умрем, – отговори херцогинята с примирение.

– А господин Льо Хюсиер?

– Бог да го пази!

– Може би още има време да избягаш. Ти би могла да се скриеш под голямата ми арабска пелерина и в суматохата никои да не забележи това.

– Аз съм войник на кръста, – гордо отговори херцогинята. – Аз няма да отнема на Фамагуста един меч, който още трябва да изпълнява дълга си.

– Значи не искаш да дойдеш, господарке?

– Невъзможно! Капитан Темпеста не е клет-вопрестъпник на християнството.

– Да бъде волята ти, господарке. – каза трогнат арабинът. – До тебе и аз ще умра.

И тихо добави:

– Смъртта заличава всичко, и бедният роб ще почине в мир.

Между това огънят на оръдията ставаше все по-ужасен. Железни и каменни гранати падаха по крепостта, куршуми се сипеха и убиваха защитниците. Тъмното поле приличаше на огнено море и гърмежите бяха така страхотни, че крепостта трепереше и се рушеше, и части от нея с трясък падаха в околоръстните ровове.

И все пак, с желязна воля венецианските войски отстояваха на куршумите и напъна на настъпващите неприятелски орди.

Еничарите водеха настъплението, а след тях албанците, арабските и малоазиятските милиционери.

На много места бе минирана от турците Мар-ковата крепост. Странични взривове следваха един след друг. Стените се клатеха и зъбците падаха.

– Аллах! В името на пророка! Смърт и гибел на неверниците! – крещяха хиляди гласове и заглушаваха стрелбата.

Еничарите бяха вече под Марковата крепост, когато един лъч проряза тъмнината. Една мина, която не бе експлодирала, сега се запали от огнените стрели и със страхотен тътнеж разцепи стената на две. Град от камъни полетя във въздуха и се изсипа после върху еничарите, поразявайки много от тях и всявайки смут в редиците им. Но тази градушка от камъни не пощади и венецианските войски, които бяха на крепостта.

Капитан Темпеста, който стоеше зад един зъбец, бе улучен от един камък в дясната страна на ризницата.

Ел-Кадур, който стоеше няколко крачки отзад, видя как неговата господарка изпусна щита и меча си на земята, като че ли ударена от гръм. Той се спусна към нея и извика ужасен:

– Те я убиха, те я убиха!

Гласът му се загуби в непоносимия шум, който бе по-голям от гърма на оръдията. Еничарите бяха навлезли вече в крепостта и диво крещяха. Никой не бе в състояние да се погрижи за храбрата девица, нито даже подпоручик Перпиняно, който, начело на славонците, се биеше с меча си.

Ел-Кадур с мъка се изкачи по развалините, носейки скъпия товар. На височината намери един отвор, който, по всяка вероятност, водеше до някоя каземата – сводово помещение за почивка на войниците. Той влезе в отвора и пипнешком бавно се движеше навътре. След малко се спря и постави на земята младата херцогиня.

– Ако тая нощ падне Фамагуста, никой не ще може да намери трупа на моята господарка, – прошепна той.

В тъмнината той опипа наоколо стените, после извади от джоба огнивото си и с няколко искри запали праханта, раздуха я и можа да направи малко пламъче.

– Не са изпразнили каземата, – каза той. – Аз ще намеря каквото ми трябва.

Той се отправи към един ъгъл, в който бяха натрупани каци и сандъци, разрови се в него и намери една факла, която веднага запали.

Той се огледа и видя, че се намира в голям зимничен свод, дълбоко под кулата, който е служил за склад на войските от близките охранителни кули.

Арабинът не обръщаше внимание на снарядите, които раздрусваха горе стените на кулата. Той заби факлата в една пукнатина на пода, приготви едно легло и постави на него херцогинята.

– Невъзможно е да е мъртва! – хълщаше той. – Една толкова хубава и храбра жена не може да умре!

Той свали пелерината на херцогинята и започна да разглежда бронята. Парчето граната или камък така силно бе ударило бронята, че бе я пробило. Крайно внимателно арабинът свали бронята и видя, че една дълбока, кръвава рана се намира под самата плешка.

– Дано да няма парчета от граната вътре! Това би било смърт за господарката ми, – шепнеше арабинът.

Той разкъса пелерината на херцогинята и от тънката вълнена материя направи бинтове, после вдигна похлупака на една делва, пълна със зехтин, потопа един бинт в нея и превърза старателно раната, за да спре кръвта. След като свърши това, наведе се над лицето на капитан Темпеста и няколко пъти духна силно в него.

– Ти ли си, мой верни Ел-Кадур? – запита със слаб глас херцогинята, след като отвори очите си и видя арабина.

– Тя е жива! Господарката ми жива! – радостно извика той. – Ах, господарке, помислил бях, че си мъртва.

Гласът ѝ бе слаб, а лицето, бледо като платно.

– Какво стана, Ел-Кадур? Нищо не си спомням... Къде сме?... Кой стреля наблизо? Не чуваш ли трясъка, който бучи в главата ми?

– Ние сме в една каземата, господарке, и запазени от турските гранати.

– Турците? – извика Темпеста и се опита да стане. Очите ѝ изпуснаха искри. – Турците! Падна ли Фамагуста?

– Още не е, господарке.

– Иди, Ел-Кадур, и виж какво става.

– А ти, господарке? Как мога сама да те оставя?

– Ти там на крепостта ще си по-полезен от тук.

– Не смея да те напусна, господарке!

– Иди! – каза херцогинята със заповеднически глас. – Иди, или иначе ще стана и ще напусна това скривалище, пък да умра и на сред път. Всички воители на кръста се бият, и ти, отказвайки се от пророка, си християнин като мене. Върви, Ел-Кадур, аз искам това, и убивай безверниците, неприятелите на вярата ни.

Арабинът наведе глава, замисли се за една секунда и погледна с влажни от сълзи очи херцогинята. После извади ятагана си, отдалечи се и заговори:

– Нека християнският Бог ме пази, за да спася господарката си!

Кървавата нощ

Докато арабинът бързаше към Св. Марковата кула, боят бе в разгара си и целият град бе окръжен от един огнен и железен пръстен. Най-силната атака бе насочена срещу Св. Марко, но и стените между отделните кули на крепостта бяха нападнати от грамадни неприятелски маси.

Еничарите, стари ветерани, които бяха се били вече с венцианците в Кипър и Негропонте, се катереха по стените с усмивка. Това бе ужасяващата усмивка на гладни чудовища, жадни за християнска кръп, които в своя фанатизъм виждаха, при всяка огнена граната, прекрасните лица на хурите, тия божествено хубави жени в сдема, които Мохамед бе предопределил за наслада на падналите в бой избраници. Какво значеше за тях смъртта, когато ги очакваха с отворени обятия красивите момичета в рая? Нали Мохамед им бе обещал тая награда? И те все напредваха с дивашка ярост и, обхванати от бяс, размахваха ятагани и ножове.

Християните храбро отстояваха на тези диви пълчища. Присъствието на губернатора им вдъхваше кураж и неговият силен глас ги насърчаваше към нечувана храброст.

Това бе един гигантски бой, еднакво страшен за нападателя, както и за нападнатия.

Ел-Кадур, незасегнат от куршумите и гранатите, стигна до крепостта.

Малкото защитници, уморени от тричасовия ръкопашен бой, чувствуваша силите си отслабнали.

Губернаторът стоеше смъртно бледен, без шлем, с разкъсана ризница между военоначалници-те, които бяха твърде оредели.

– Трябва да се задържим до сутринта! – извика храбрият Балионе. За предаване имаме време.

Славонците и моряците изкараха десет топа на платформата, докато венецианците с последни сили отблъскваха неприятеля.

В тази минута се появи Ел-Кадур. Той забеляза и се отправил към Перпиняно, който събираше останалата половина живи войници от отряда на капитан Темпеста и отново ги подреждаше.

– Загубени ли сме? – запита той. Венецианецът, като го видя, запита уплашено:

– Къде е капитанът?

– Ранен, господине.

– Видях, когато го носеше.

– Не се бойте, той е в безопасност. Даже турците да навлязат във Фамагуста, няма да го открият.

– Къде е?

– В каземата на кулата Брагола, която е цяла разрушена. Ако останете жив, елате там да ни дирите.

– Добре. Но пази се, Ел-Кадур, и не се излагай на опасност. Ти трябва да останеш жив, за да спасиш капитана.

Венецианците и славонците се оттегляха към платформата в безпорядък, като се мъчеха да пренесат колкото могат повече ранени.

За щастие, губернаторът на Фамагуста имаше достатъчно време да преустрои останалите войници, към които се бяха причислили и някои граждани. В това време еничарите бяха прехвърлили покритата с трупове крепост и крещяха: „Смърт на неверниците!“

– Огън, артилеристи! – извика губернаторът.

В същата секунда дългобойните оръдия изгърмяха и град от куршуми се изсипа върху безверниците. Цялата първа редица бе повалена, но веднага се появи втората и канонерите нямаха достатъчно време за да заредят оръдията. Венецианците и словенците се втурнаха в контраатака. Настана страшен бой. Капитаните бяха между войниците си и ги окуражаваха да дадат и последните си сили.

Най-после никой не бе в състояние да се противопостави на безбройните неприятелски войски, които изпращаха великият везир и пашите. Храбрите венецианци, изтощени от дълготрайната обсада и недостиг от храна, падаха един след друг върху напоената с християнска кръв крепост.

Борбата със смъртта бе започнала във Фамагуста. Изтокът победи запада. Азия надделя над християнството и с надменна гордост издигна зеленото знаме на Пророка.

Отбраната на Св. Марковата крепост вече бе слаба. Дружините на венецианците и славонците започнаха да се разнищват пред силния напор на еничарите. Никой не слушаше вече командата на губернатора и капитаните. Трупове лежеха над трупове. На мястото на крепостната площадка се издигаше насип от човешки тела.

Една голяма група венецианци се окопаха около църквата, да дадат последен отпор на неприятеля и да запазят, колкото могат, децата и жените, събрани там, чакайки с примирение кървавата касапница. За нещастие, обаче, турската кавалерия бе минала през вратите на Св. Марковата кула и навлязла в града. С оглушителен шум тя препускаше по

улиците и косеше всичко пред себе си. Дванадесет арабски полкове стреляха като луди и безмилостно сечеха.

Към четири часа сутринта, когато тъмнината започна да се разсейва и барутният дим да се вдига, турците държаха в ръцете си цялата крепост и няколко от оцелелите къщи. Колкото хора намериха там, обезглавиха ги до един. Така те бяха напреднали до църквата Св. Марко.

Храбрият Балионе стоеше на долното стъпало на църковния вход, заобиколен от малцината останали живи офицери, подпрян на окървавения си меч. Той нямаше шлем на главата си, а ризницата му бе раздрана и опръскана с кръв. Високото му чело бе студено спокойно, а погледът му горд и безстрашен.

Еничарите веднага го познаха и замлъкнаха. Необикновеното спокойствие на този герой, който с месеци държа в шах страшната армия и изпрати повече от двадесет хиляди войници на Полумесеца в рая, им правеше дълбоко впечатление.

Един паша, който носеше три пера на шлема и държеше ятаган в ръката, неспокойно си пробиваше път с коня между еничаритс. Излизайки напред, той извика:

– Наведете главите си под мечовете на моите войници! Вие сте победени!

Една гневна и горда усмивка плъзна по лицето на венецианския военачалник, и очите му заиск-риха.

– Убийте ни, ако толкова бързате, – каза той и захвърли меча пред себе си. – Но помислете малко: лъвът на Св. Марко с превземането на Фамагуста още не е победен, и един ден неговият рев ще разтърси стените на старата Византия!

После той показа с десницата си отворените двери на църквата и добави:

– Там има жени и деца, които може да убиете. Те няма да ви окажат никаква съпротива. Ако искате, опетнете името на източните войни! Историята ще каже думата си за вас!

Пашата бе онемял. Гордите думи на венецианския вожд го бяха смутили, и той не знаеше какво да отговори.

В тая минута се зачуха барабани и тръби, и редовете на еничаритс изведнъж се раздвижиха да отворят път. Идваше великият везир, придружен от свитата си и албанската гвардия. С изваден меч той идваше към площада пред църквата, гордо възседнал богато накичения си кон. Лицето му бе намръщено, а очите му злобно святкаха. Със сабята си той посочи малката група вснециянци и каза на стражата:

– Изведете ги!

Заповедта му веднага се изпълни, без ни най-малка съпротива от венецианците. После той пришпори коня си, възкачи трите стъпала на дверите и влезе гордо в църквата. Жените бяха се сгушили на колене до главния олтар, притиснали здраво до гърди децата си. Вик на ужас се разнесе в църквата и един стар свещеник – може би единствения останал жив – издигна високо над главите на вярващите кръста Господен. Един тържествен и страшен миг!

Достатъчно бе везирът да даде само знак с ръката си, за да навлязат през отворената врата еничарите и да се нахвърлят върху нещастните същества с ятаганите и сабите си.

Великият везир стоеше ням, с втрещен поглед в кръста. Жените ридаеха, децата пищяха, а във ръмжеха еничарите.

Изведнъж, като че ли по Божие внушение, всички майки издигнаха на ръце децата си, показвайки ги на великия везир:

– Пощади децата ни! Те са невинни! – Главнокомандувачият мохамеданските войски свали меча си, когото бе издигнал за заповед за кървава сеч, и се обърна към войниците си:

– Всички тези принадлежат на султана! Тежко на този, който посегне на тях!

В каземата

След като Ел-Кадур видя, че Фамагуста е загубена и че по улиците на града няма вече съпротива, изтича по стените на крепостта към кулата Брагола.

Тъкмо по това време турците навлизаха и от тази страна на крепостта и се бореха с последните А защитници. Като антилопа, синът на пустинята скачаше по развалините и навреме достигна до отвора. С четири-пет големи блокове той го запуши, за да не се забелязва отвън светлината на факлата.

Херцогинята лежеше в силна треска и бълнуваше.

Внезапно спокойствие настана след пристъпа на треската. Тя не бе вече възбудена, лицето ѝ доби спокоен израз, и тя се усмихваше; изглежда, че бе изпаднала в дълбок сън.

Арабинът приседна на един камък до факлата, която хвърляше червена светлина по черните, влажни стени. Облегнал глава на дланите си, той неотклонно гледаше болната.

От време на време той дълбоко дишаше и погледът му блуждаеше далеко, като че вижда друг образ. Една особена светлина бляскаше в очите на бедния роб. Челото му, на което обикновено нямаше бръчки, се намръщваше и сълзи закапваха по бронзовите му бузи.

„Години минаха... далечния, светъл небосклон... пясъчните дюни... палатките на разбойниците, които ме грабнаха от ръцете на майка ми... високите палми... камилите, които галопираха по безкрайната пустиня... всичко можах да забравя, даже в най-черното си робство, но не и тебе, сладка, мила Лаглан...“ – шепнеше си той.

„О, бедно дете, което ми откраднаха... кой знае къде в Арабия си ти сега! Очите ти бяха като на господарката ми, устните ти, като нейните, а гласът ти бе най-сладкия в света. Аз щастливо задремвах, когато ти свиреше на миримба и забравях страшните бичове на господаря ми. Виждам те пред себе си мило момиче, как ти донесе вода на бедния роб, когато той бе полумъртъв от камшиците на жестокия нещастник. Виждам те, как ти ме повдигаш от земята и, облегнат на тебе, стигам до сянката на палмите. Ти ме гледаш и ми се радваш. Сега ти си изчезнала; може би си умряла – там на брега на Червеното море, вълните на което ни пригласяха, когато ние говорехме за нашата любов и нашето бъдеще щастие. А сега в моето сърце има друга жена, жена която е много по-

силна от тебе. Аз мисля за твоите черни очи, в които с дълбоко щастие се виждах, когато слънцето залязваше и камилите се връщаха от паша. Но другата има бяла кожа, а аз черна; и тя не е робиня като тебе. Не съм ли и аз човек като другите свободен? Не съм ли роден? Баща ми не бе ли храбър воин от рода на Амарцуки?“

Той стана и стисна с ръце слепите си очи. После хвърли пелерината си и се отпусна на камъка.

– Аз съм роб, – каза той с прегракнал глас. – Вярното куче на господарката ми и само тя може да ме ощастливи. По-добре би било куршум да беше ме ударил или сабя да бе ми пронизала сърцето... Щяха да изчезнат и страхът, и мъката на презрения роб.

Той скочи и забърза към отвора, взел някакво отчаяно решение, и започна да изважда камъните.

– Да, – диво каза той. – Ще отида при Мустафа и ще му кажа, че, ако и да съм черен арабин, аз вярвам на Кръста, а не на Полумесеца, че много често съм предавал турците – и той ще заповяда да ме заколят.

Един мъчителен стон, излязъл от устата на херцогинята, го стресна. Той се обърна и хвана горещото си чело. Факлата загасваше и хвърляше бледа светлина върху хубавото лице на херцогинята.

– Какво престъпление щях да направя, дирейки смъртта! Ами господарката ми? Аз, страхливецът, исках да я оставя тук сама, ранена и безпомощна... аз; нейният роб, нейният верен Ел-Кадур? Бях полудял, за съжаление съм!

Той пръстъпи на пръсти към херцогинята. Тя още спеше. Изведнъж тя извика:

– Ел-Кадур, верни ми приятелю, спаси ме! Въздишка на голяма радост озари дълбоките черни очи на сина на пустинята.

– Тя ме вика за помощ, – ридаше той, а аз исках да си вървя и да я оставя да умре! Господарке! Робът ти не ще умре, преди да те спаси.

Радостта, обаче, не трая много. Херцогинята произнесе друго име:

– Льо Хюсиер... къде си... кога пак ще те видя?

Нова въздишка се откъсна от гърдите на арабина.

– Тя мисли за него, – каза той, без в гласа му да има следа от злоба. – Тя го обича... и той не е роб... Аз съм глупак!

Той намери една нова факла, запали я и седна до главата на херцогинята. Той нищо не чуваше: нито последните гърмежи на топовете, нито кръска на навлезлите в града турци. Какво значение имаше за него, че Фамагуста е паднала и че е започнала кървава баня, когато господарката му е извън опасност?

Часове бяха изминали, а Ел-Кадур не бе се мръднал. Херцогинята не я тресеше вече и тя спеше дълбоко.

Една лека въздишка изтръгна Ел-Кадур от спомените му. Той стана и отиде при младата жена, която бе отворила очи и искаше да се повдигне.

– Ти ли си, мой верни Ел-Кадур? – запита ранената със слаб глас и се опита да се усмихне.

– От дълго време бдя при тебе, господарке, – отговори арабинът. – Не се мърдай. В момента не ни застрашава никаква опасност. Как се чувствуваш?

– Чувствувам се много слаба, Ел-Кадур, – отговори с въздишка херцогинята. – Кой знае кога ще мога пак да си служа със шпагата.

– Сега това няма в нищо да ти помогне.

Всичко свършено ли е? – попита младата жена и дълбока скръб се изписа по лицето ѝ.

– Всичко!

– А гражданите?

– Навярно убити, като тези на Никозия. Мустафа не прощава на тия, които с месеци храбро се отбраняват. Той няма военни добродетели, господарке – той е тигър!

– И какво стана с военоначалниците?

– Не зная.

– И те ли са убити?

Арабинът заклати глава без да отговори.

– А моя подпоручик? Видя ли го?

– Когато напуснах кулата на св. Марко, той бе жив. Аз даже му казах, че си скрита.

– Значи може да се надяваме той да дойде тук.

– Ако се е спасил от турските мечове, да! – каза Ел-Кадур. – Дай сега да видя раната ти. В моята родина лекуват рани много по-добре, отколкото другаде.

– Няма нужда. Остави я сама да зарасне! Тя не е толкова опасна, както мислиш, – отговори херцогинята. – Защото загубих много кръв, само затова съм така слаба. Дай ми да пия! Имам страшна жажда.

– Не мога да ти дам нито капчица вода, гос-подарке. Тука има само делви с кипърско вино и маслини.

– Тогава дай ми поне малко вино.

Той наля от една голяма делва вино в кожена чаша и го подаде на херцогинята, която го изпи на един дъх.

– Ще намали треската ти, – каза арабинът. По-добро е, отколкото развалената вода от градските чешми.

Херцогинята легна отново и подпря главата си на лявата си ръка.

– Какво ще стане с нас, Ел-Кадур? – запита тя след няколкоминутно мълчание. – Вярваш ли, че ще можем незабелязано да се измъкнем от Фамагуста и да търсим Льо Хюсиер?

Изведнаж арабинът трепна и каза мрачно:

– Остави поне сега настрана господин виконта, господарке. Трябва преди всичко да се загрижим за самите нас и за спасяването ни.

– Аз те питах, дали можем да се спасим?

– Може би с помощта на едно, който единствен между хилядите турци има благородно рицарско сърце.

– Кой може да бъде? – запита херцогинята и го загледа учудено.

– Дамаският лъв.

– Мулай-ел-Кадел?

– Да, господарке.

– Човекът, когсто победих?

– Но на когото ти подари и живота, защото ти имаше право да го убиеш, без никой да те упрекне в това. Той е, може би, единственият, който може да се опълчи срещу кръвожадността на великия везир.

– Но като узнае, че една жена го е свалила от седлото и го е ранила...

– Още по-добре за тебе! Уважението ще бъде още по-голямо.

– А какво искаш да правим?

– Искам да отида при Дамаския лъв и да му опиша положението ни. Този храбър и благороден воин никога не ще те издаде, а ще ти каже някоя скъпа за тебе новина: къде са отвели виконта. Ти вярваш, че може да се намери толкова благородство в един турчин?

– Да, господарке, – каза твърдо арабинът.

Да не я уморява с разговор, Ел-Кадур бе легнал на корем пред отвора и се вслушваше във всеки шум, който идеше от вън. Изглежда, че турците празнуваха победата си, която осигуряваше на Султана владението на остров Кипър.

Когато Ел-Кадур се изправи, бе настанала вече нощта, и херцогинята, изтощена от кръвоизлива, бе отново заспала.

– Колко е красива! – шепнеше той. – А аз съм жалък роб! Защо не умрях от бичовете на жестоките ми господари? Сега нямаше така да страдам!

И той погали потното ѝ чело, опита пищовите си, постави ятагана в

пояса и закрачи към изхода с думите – Напред към Дамаския лъв!

Изведнъж той спря и притаи дъх. Чу му се слаб шум да идва отвън.
– Дали някой турчин не е открил скривалището ни? – се запита той.

Той извади пищова си, запали фитила от факлата и предпазливо се облегна до отвора, оръжието държеше зад гърба си, за да не се види огъня от фитила. Изведнъж той чу, че се откри един камък и затъркаля надолу, а после слабия шум на спускащ се пясък.

– Кой може да е? – се запита отново арабинът. Ако е турчин, ще го застрелям.

Като лъв, който дебне жертвата си, той легна зад камъните, с пръст върху спуска на пищова, готов да се хвърли изведнаж върху неприятеля. Шумът не престана. Отново се откъртиха няколко камъни. Непознатият, който търсеше входа, изглеждаше много предпазлив. Дали той искаше да ги изненада, когато спят? Или? може би, това не бе турчин, а някой нещастен християнин, който знае, че тук има каземата?

Тая възможност едва сега дойде в главата на арабина.

– По-добре да не стрелям изведнъж, – шепнеша той, – може би ще убия някой приятел.

Неизвестният все се катереше. Вече бе се изкачил до отвора и предпазливо отместваше камъните. Изведнаж се подаде една глава.

Ел-Кадур в самия миг насочи пищова си и каза:

– Кой е? Отговори или ще стрелям! Тихо, Ел-Кадур! Аз съм Перпиняно!

Ел-Кадур

След една минута подпоручик Перпиняно отстрани и последния камък от отвора. Той влезе в каземата и червеният лъч на факлата го освети. Той бе в плачевно състояние. Главата му бе вързана с една кървава дрипа; ризницата му висеше на парцали; чизмите му бяха разкъсани, а от сабята му бе останало само едно парче от лезвието, голямо колкото педя, и цялото зацапано от кръв. В тия петнадесет-шестнадесет часове лицето му бе така изтощено, като че ли бе гладувал цяла седмица.

– Как изглеждате господине! – извика арабинът.

– А капитанът къде е? – запита едновременно запъхтян подпоручикът.

– Спи спокойно. Няма да го събуждаме, господин Перпиняно. Той се нуждае от много сън. Вижте го!

Подпоручикът искаше да се доближи до херцо-гинята, но тя се бе вече събудила от шума и отворила очи.

– Вие? Перпиняно? – извика тя радостно. – Как се спасихте жив от турците?

– По чудо, – отговори венецианецът. Ако бяха ме открили, нямаше да ме видите вече. Всички, които намериха в развалините или по зимниците, ги заклаха. Този мерзавец Мустафа никому не пощади живота.

– Никому? – извика уплашено херцогинята. – Даже на военоначалниците?

– Не, и техния не, – каза подпоручикът сподавяйки сълзите си. – Мизерникът везир със собствената си ръка отрязва едното ухо и едната ръка на храбрия Брагодан и после го даде жив на еничарите да се гаврят с него.

Херцогинята ужасена извика:

– Тия мизерници, тия мерзавци!

– После заповяда да обезглавят Асторе Балионе и Мартиненьо, а Тиєполо и Маноли Спиелото да ги разчекнат на четири коня и да хвърлят краищата им на изгладнелите кучета.

– Господи Боже! – извика херцогинята и покри лицето си с ръце, за да отблъсне картината, която ѝ се представляваше.

– А другите, господин подпоручик? – запита Ел-Кадур.

– Всички са мъртви... Мустафа пощади само жените и децата, защото ще ги изпрати роби в Цариград.

– Значи всичко е загубено? – хълцаше херцогинята.

– Знамето и емблемата на адриатическата република няма вече да се развяват в Кипър.

– А няма ли някой, който да отмъсти за това страшно поражение?

– Флотата на републиката един ден ще даде заслуженото на тия тигри. Венецианските галери ще обагрят Архипелага с турска кръв, това ще стане – вярвайте! Републиката ще умие позора и великият Селим ще плаща за жестокостите на своя везир.

– Но Фамагуста е гробница сега.

– Страшна гробница! – отговори дълбоко развълнуван венецианецът. – Улиците са пълни с трупове и по разрушените стени на крепостта са забучени главите на храбрите ѝ защитници.

– А вие? Вие как се спасихте от ятаганите?

– Казах ви – да, по чудо. Когато всичко беше вече загубено и еничарите прескочиха площадката на крепостта, аз като луд побягнах по улиците на града. Един човешки глас от една съвсем разрушена къща ме извика.

– Ела тук, млади човече! – и аз видях зад една решетка на развалината двама души, които ми махаха отчаяно. Значи там е спасението. Те откъртиха железните пръчки и ме изтеглиха вътре в един тъмен зимник, където аз паднах в безсъзнание от умора и болки на раната ми.

– Кои бяха тия благородни хора? – запита херцогинята.

– Двама моряци от венецианската флота, които бяха дошли с помощните войски на Мартиненьо.

– Къде са те сега?

– Още в зимника.

– Далече ли е зимникът?

– Няма и триста крачки от тука.

– Тия хора биха могли да ни бъдат много полезни, Перпиняно.

– Аз също мисля, госпожо херцогиньо, – отговори венецианецът.

Младата жена замълча и дълбоко се замисли. После тя се обърна към стоящия неподвижно до нея арабин и накъсо запита:

– Уверен ли си?

– Да, господарко, – отговори твърдо синът на пустинята. – Само той може да ни спаси.

– Ами ако се лъжеш?

– И тогава пак Дамаският лъв не ще ви намери тук. Ел-Кадур има един пищов и един ятаган и знае по-добре да си служи с тях, отколкото който и да е еничарин.

Херцогинята се обърна към венецианеца, който нишо не разбра от този разговор и я гледаше с широко отворени очи.

– Вярвате ли, господин подпоручик, че е възможно да избягаме от тук, незабелязани от турците?

– Не, госпожо херцогиньо. Градът гъмжи от еничари, които още жадуват за християнска кръв, а около града квартируват петдесет хиляди азиатци, които не пропускат пиле да прехвъркне от него.

– Върви, Ел-Кадур! – каза херцогинята. – Последната ни надежда лежи в ръцете на Дамаския лъв.

Арабинът изгаси фитила на пищова и тури ятагана в ножницата. После постави качулката си и каза:

– Слушам, господарке!

С наведена глава, той тръгна към изхода. Изведнаж се обърна, върна се, погледна херцогинята с неизказано тъжен поглед и каза тихо:

– Ако аз не се върна и главата ми остане в турски ръце, от все сърце ти желая, господарке, да намериш виконта и загубеното си щастие.

Последните думи бяха сподавени от хълцане. Херцогинята се изправи на леглото и му подаде ръка. Синът на пустинята коленичи пред леглото и целуна бялата ѝ ръка.

– Върви, добри и верни мой Ел-Кадур! – каза с въздишка тя.

Арабинът се изправи с блестящ поглед.

– Дамаският лъв или ще те спаси, или ще го убия, – каза той с дива решителност.

Той бързо отмести камъните от изхода и се промъкна вън, както грабливите животни напушат леговището си.

Улиците на Фамагуста бяха потънали в мрак. В тъмнината Ел-Кадур се спъваше в трупове и чуваше ръмженето на изгладнелите кучета, които разкъсваха лешовете. На няколко пъти те и него нападаха и той трябваше да бяга и се брани с ятагана си. Скоро той стигна до площада на църквата св. Марко, която бе построена в умален вид, като тази във Венеция.

До един голям огън бяха налягали около стотина еничари въоръжени до зъби, които пушеха и се разговаряха. Един албанец, който седеше на стъпалата на черквата и чийто фитил на пушката гореше, се прицели в него и извика:

– Кой там? Накъде?

– Нали виждаш, слепецо, че съм арабин, а не християнин, – отговори робът. – Аз съм войник на Хюсеин паша.

– Какво дириш тук?

– Трябва да предам едно бързо донесение от пашата на Дамаския лъв. Знаеш ли къде квартирува?

– Кой те праща?

– Самият паша.

– Не зная дали Мулай-ел-Кадел не си е легнал.

– Но часа не е още девет.

– Той още боледува от раната. Ела с мене. Той квартирува в една от тия къщи.

Той изгаси пламъка на фитила, праметна пушката на рамо и тръгна към една малка къщица, която бе прошарена от куршуми. Двама грамадни негри и две големи арабски кучета бяха стража пред нея.

– Събудете господаря си, – каза албанецът на двамата негри. – Дошъл е пратеник на Хюсеин паша и трябва да му докладва.

– Господарят е още буден, – каза един от робите и гордо измери с поглед арабина.

– Хайде, докладвай, – каза албанецът. – Хюсеин е паша, който не разбира от шега, и е добър приятел на великия везир.

Робът влезе вътре, а другарят му застана с двете кучета пред вратата. Скоро първият се върна и каза на арабина:

– Следвай ме, господарят те чака.

Ел-Кадур стисна ятагана под пелерината си, решен на всичко и готов, ако стане нужда, да убие сина на пашата на Дамаск.

Последният чакаше в една бедна стая осветена от факла. Той бе бледен, раната му още не бе минала, но той изглеждаше чудесно красив с големите си черни очи и тънките мустачки. Въпреки че бе още болен, той носеше една чудно хубава ризница, а на кръста си бе стегнал един небесно-син свилен пояс, в който лъщеше скъп ятаган с обсипана със скъпоценни камъни дръжка.

– Кой си ти? – запита той, след като негърът бе се оттеглил по един знак.

– Името ми нищо не може да ти каже, – отговори арабинът. – Аз се казвам Ел-Кадур.

– Мисля, че съм те виждал някъде?

– Възможно е.

– Хюсеин паша ли те праща?

– Не, аз излъгах.

Мулай-ел-Кадел се дръпна две крачки назад и хвана дръжката на сабята си, без да я извади от ножницата. Ел-Кадур го успокои с ръка и веднага каза:

– Не мисли, че съм дошъл да те убивам.

– Защо си излъгал?

– Инак не щях да бъда приет от тебе.

– Защо си послужи с името на Хюсеин паша? Кой те изпраща?

– Една жена, на която ти дължиш живота си, – отговори натъртено

Ел-Кадур.

– Една жена? – извика учудено турчинът.

– Да, една благородна християнка, от най-чиста аристократическа, италианска кръв.

– И на нея аз съм й дължал живота си?

– Да, Мулай-ел-Кадел.

– Ти си луд. Аз никаква италианка не познавам и още по-малко дължа живота си на нея. Дамаският лъв сам може да се пази и няма нужда от чужда помощ.

– Грещиш, Мулай-ел-Кадел, – каза спокойно арабинът. – Без благородството на тази дама, ти не щеше да участвуваш при превземането на Фамагуста. Раната ти още не е зараснала.

– Но за кого говориш ти? За младия капитан ли, който ме свали от седлото?

– Да, за капитан Темпеста.

– Ти трябва по-ясно да се изразяваш.

– Той би италианката, благородницата, която ти подари живота, въпреки че имаше право и бе задължен да ти го отнеме.

– Какво казваш? – извика турчинът смутен и бледен, – Капитанът, който се биеше като Бог на войната, бил жена? Не! Невъзможно! Една жена не би могла да победи Дамаския лъв и да го повали на земята!

– Тя е херцогиня Еболи, която е известна между християните под името капитан Темпеста.

Мулай-ел-Кадел бе толкова смутен, че дълго не намери думи, за да проговори.

– Жена! – извика най-после тъжно той. – Значи честта на Дамаския лъв е поругана и нищо друго не ми остава, освен да счупя меча си.

– Не, герой като тебе, няма право да счупи най-храбрия меч на турската войска, – каза арабинът. – Жената, която те надви, е дъщеря на най-добрия фехтувач в Милано.

– Но не той ме победи, – стенеше турчинът. – Аз да бъда свален от една жена от седлото! Честта на Лъва е завинаги загубена.

– Жената, която те рани, е от най-благородна фамилия, Мулай-ел-Кадел.

– Толкова повече – тогава тя ще ме презира!
– Не... инак тя не би се надявала на благородството на Дамаския лъв!

Лъч на радост светна в очите на младия турчин.

– Противницата ми има нужда от мене? Значи капитан Темпеста не е умрял?

– Тя живее и е ранена само от едно парче камък!

– Къде е тя? Трябва да я видя, – изпика възбудено той.

– За да я убиеш ли? Господарката ми е християнка.

– Кой си ти?

– Верният ѝ роб.

– И херцогинята ли те изпрати?

– Да.

– За да и помогна да избяга от Фамагуста?

– Може би и за друго нещо.

– Не се ли намира в опасност, когато ти не си при нея?

– Не вярвам. Скривалището ѝ е сигурно; при това, не е сама.

– Кой бди над нея?

– Подпоручикът ѝ.

Мулай-ел-Кадел взе тъмната си пелерина от един стол, сграбчи два дълги пищова със седефени дръжки и каза на арабина:

– Но къде е тя?

– Скрита в една каземата.

– Тежко ранена?

– Не, не тежко.

– Имате ли нещо за ядене в скривалището?

Мулай-ел-Кадел плесна с ръце и веднага се появиха двамата негри. Той размени на един непознат за арабина език няколко думи и после каза на арабски:

– Ела с мене. Тези хора ще дойдат след нас. Те излязоха от къщата и минаха край стражата на площада, без никой да посмее да ги спре, и тръгнаха двамата към кулата, като патрулна двойка. Когато се отдалечиха на три-четиристотин крачки от площада настигнаха ги негрите. Те носеха големи кошници и държеха на верижки арабските кучета.

Мулай-ел-Кадел се огледа и вслуша наоколо, да не би да има някой наблизко до кулата, после започна да се изкачва по развалините, воден от арабина и придружен от двамата негри и кучетата.

Щом като влезе в каземата, той свали пелерината си, поздрави

учтиво Перпиняно и се запъти към леглото на херцогинята, която още не спеше.

– Благородната дама която ме победи? – извика той. – Аз отново ви познах!

Той се поклони пред нея и коленичи, както правят благородниците от запада. Тъмните му очи се отпавиха към херцогинята и той с достоен глас заговори:

– Благородна госпожо! Пред вас не стои неприятел, а приятел, който е имал вече възможност да се възхищава от вашето безпределно благородство и който не носи в сърцето си злоба, че е бил победен от една жена. Разполагайте с мене, благородна госпожо: Дамаският лъв е дошъл при вас да ви спаси и достойно да ви се отплати.

Благородството на Дамаския лъв

Когато херцогиня Еболи видя, че влиза турчина, с помощта на Перпиняно, тя се изправи на леглото си и поздрави дошлия с една божествена усмивка.

– Вие не вярвахте, благородна госпожо, че аз, мохамеданинът, ще дойда при вас? – запита Мулай-ел-Кадел.

– Съмнявах се и мислех, че няма вече да видя верния си слуга Ел-Кадур.

– Синът на пашата от Дамаск не е варварин като Мустафа и еничарите му. Те са храбри войници, но кръвожадни като лъвовете от пустинята. Аз не съм роден в дивите степи на Тюркестан или в пясъчните дюни на Арабската пустиня. Не съм бил също постоянно при Султана. Аз познавам и вашето отечество Италия, благородна госпожо.

– Вие сте били в моето отечество? – запита учудено херцогинята.

– ... И съм се възхищавал на Венеция и Неапол, – отговори турчинът. – Аз зная да ценя вашите чудесни обичаи, благородството на вашите съотечественици.

– Аз забелязах, че вие сте съвсем различен от другите мохамедани – отговори херцогинята.

– По какво, благородна госпожо?

– По заплашителните думи, които отправихте към конниците, които искаха да ми отмъстят, че ви победих.

Върху челото на младия Дамаски лъв се изписа лека бръчка.

– ... победен от шпагата на-една жена, – каза горчиво той.

– Не, Мулай-ел-Кадел, от капитан Темпеста, който между християните минава за най-добър фех-тувач. Дамаският лъв нищо не е загубил от славата си; не срази ли той Полската мечка, която беше страшна с грамдното си телосложение?

Челото на турчина се проясни и той даже се усмихна.

– По-добре е да беше ранен от една жена, отколкото от мъж, – каза той. – Моите сънародници никога не трябва да научат кой е капитан Темпеста.

– Това ви обещавам, Мулай-ел-Кадел. Много малко хора във Фамагуста знаеха, че аз съм жена, и повечето от тях сега са мъртви, защото Мустафа няма милост за победения.

– Този бесен човек оскверни пред цялото християнство оръжието

на мохамеданите, – каза младият турчин. – Даже великият Селим, благородството и човешината на когото са известни и безсъмнени, не ще одобри този негов начин на действие. Победените трябваше да предизвикат с храбростта си заслужена почит пред мюсюлманите... Но, благородна госпожо, вие имате нужда да се подкрепите. Робите ми са донесли храна и най-чисто вино. Радост е за мене да мога да ви предложа нещо. А след това ще ми кажете, какво мога да направя за вас. Аз съм на ваше разположение и ще спася вас и вашите хора, па даже и да си навлека ненавистта на везира.

Турчинът направи знак и робите коленичиха пред леглото и извадиха от кошниците няколко бутилки старо вино, студено месо, сухар, една кана с топло кафе и няколко чаши.

– Благородна госпожо – каза Мулай-ел-Кадел, – какво мога да направя за вас?

– Изкарайте ни от Фамагуста, – отговори тя.

– Желаете да се върнете в Италия?

– Не.

Мулай-ел-Кадел я загледа учудено.

– Искате да останете на острова? – запита той изненадан и със скрита радост.

– Докато намеря мъжа, когото обичам, и който сега е ваш пленник.

Погледът на младия турчин пак се помрачи.

– И кой е той?

– Виконт льо Хюсиер, – каза херцогинята.

– Льо Хюсиер? – запита тихо Мулай-ел-Кадел и потърка челото си, като че ли искаше по-ясно да си припомни нещо. – Не е ли един от благородниците, пленени при Никозия, комуто Мустафа пощади живота?

– Да. Познавате ли го? – запита със страх херцогинята.

– Мисля, че да, – отговори Мулай-ел-Кадел. – Чакайте една минута... Да, разбира се... Той бе един храбър герой, един забележителен военачалник.

– Къде го заведоха? Къде го държат сега?

– Това ще научим лесно.

– Да не би да са изпратили тези благородници в Цариград?

– Не, не вярвам, – отговори Дамаския лъв. – Аз веднъж чух, че Мустафа има особени намерения с тях. И него ли искате да освободим преди да напуснете Кипър?

– Аз съм дошла тук само заради него: да го освободя от вашите сънародници.

– Аз пък мислех, че вие сте грабнали оръжието от ненавист към вярата ни.

– Грешно сте мислили, Мулай-ел-Кадел.

– И аз се радвам на това, благородна госпожо. Тази вечер не ще ми бъде възможно да узная къде е изпратил Мустафа виконта, но утре вечер, обещавам ви, ще ви кажа. Колцина сте тук? Да ви донеса ли турски дрехи, за да можете необезпокоени да напуснете Фамагуста? За трима ли?

– Не, за пет души, – каза Перпиняно. – В един зимник, тук наблизо, са скрити двама венециански моряци. Ако това не обременява съвестта ви, бих ви помолил и тях да спасим от явна смърт. Те ми спасиха живота.

– Аз се сражавах срещу християните, защото съм турчин, но аз не ги ненавиждам. Постарайте се утре вечер и те да бъдат тук.

– Благодаря ви много. Аз бях убеден, че Дамаският лъв е толкова добросърдечен, колкото и храбър.

Турчинът се поклони с усмивка, целуна галантно ръката на херцогинята, която му я подаде, и се отдалечи.

– Кълна се в Корана, благородна госпожо, че аз ще удържа на думата си!

– Благодаря ви, Мулай-ел-Кадел, – каза младата жена. – И когато се завърна в отечеството си, винаги ще разправам, че и между турците има благородни хора.

– Това ще направи чест на турската войска, – каза синът на пашата. – Сбогом, или по-добре – довиждане!

Ел-Кадур отмести камъните, за да излезе турчинът със слугите си и кучетата, и пак ги намести.

– Ако ние действително можем да вярваме, че сме на сигурно място, то тогава да доведе и двамата моряци, – каза подпоручикът. – Утре ще бъде, може би, късно, защото еничарите се ровят по разрушените къщи, докато се убедят, че няма жива душа.

– Вървят ли патрули по улиците? – запита херцогинята арабина.

– Сега турците спят, господарко. Мизерниците са уморени от клане на християни.

– Дай си ятагана и пищовите, Ел-Кадур, – каза подпоручикът. – Моят меч не може вече да ми служи.

Арабинът подаде оръжията и му наметна пелерината си, така че венецианецът заприлича на бедуин.

– Довиждане, милостива госпожо. Ако не се върна знайте, че

мюсюлманите са ме убили.

Той се плъзна по ската на развалината и веднага се намери в подножието на кулата. Нощта бе тъмна като рог, и се чуваше само лая на кучетата, които бяха натъпкали коремите си с човешко месо. Подпоручикът искаше да се промъкне до една разрушена от гранати уличка, когато видя един човек, облечен в пищните дрехи на еничарски капитан. Той излезе от едни колонади и му препречи пътя.

– Хей! Ти! – извика той с насмешка. – Къде си тръгнал, Ел-Кадур? Вярно, че е тъмно, но очите ми пронизват и тъмнината.

Тези думи той не ги каза на турски, а на развален венециански диалект с чужд акцент.

– Кой си ти? – запита подпоручикът, отскочи крачка назад и отметна пелерината си за да извади ятагана си.

– Какво? Ел-Кадур да не иска да убива и приятелите си? – запита еничарският капитан с подигравка. – Още ли си останал дивак?

– Грешиш, – отговори подпоручикът. – Аз не съм Ел-Кадур. Аз съм египтянин.

– Значи вие сте си жертвували вярата, за да спасите кожата си, уважаеми господин Перпиняно? Чудесно! Ще можем отново да играем на зарове!

– Какво, капитан Лашчински?

– Не, Лашчински умря, – отговори полякът. – сега се казвам Юсуф Хамада.

– Така или иначе, вие сте вероотстъпник, – каза подпоручикът с отращение.

Полякът изпсува, а после сладниково и с присмех продължи:

– Никой не дава кожата си ей тъй на! Да, драги подпоручик, и ако не бях станал мохамеданин, сигурно главата ми не щеше да стои на раменете. Но какво ви е накарало да се скриете в кожата на Ел-Кадур? Честна дума, ако не ви бях чул гласа, щях със сигурност да се обзаложа, че вие сте слугата на капитан Темпеста.

– Какво ли правя тук? – каза венециянецът малко смутен. – Нищо. Разхождам се по развалините на Фамагуста.

– Голям сте шегобиец.

– Може би.

– В единадесет часа вечерта вървите в един град, пълен с турци, които с удоволствие биха ви видели сметката, и се разхождате? Хайде, кажете голата истина, драги ми подпоручик! Може да ми се доверите. Сърцето ми още не е станало мюсюлманско. Аз смятам пророка за

първокачествен мошеник, пълен с лъжи и измами, и не вярвам нито на чудесата му, нито на Корана му.

– По-полека, господин капитане. Може да ви чуят.

– Хайде де! Ние сме сами тук. Всички турци спят, искам да кажа, същинските турци. Но остави това. Кажи ми какво прави капитан Темпеста?

– Не зная. Изглежда, че са го убили на някоя крепост.

– Нали заедно се бихте?

– Не, – лъжеше преднамерено венециянецът.

– Какво ли диреше насам Дамаският лъв? Аз видях, как Ел-Кабур го водеше насам, – каза полякът с нахална усмивка. – Изглежда, че пак не ми се доверявате.

– Повтарям ви, че нищо не знам: нито за Ел-Кадур, нито за капитан Темпеста.

– Госпожа капитан Темпеста, – го поправи полякът.

– Какво казвате?

– Смятате, че аз не съм забелязал, че тя е жена? Триста и петдесет дяволи да паднат от небето! Ех че темперамент имаше това женче, па и кураж! В името на Мохамеда, ако аз можех така да въртя шпагата като нея, чудеса щях да направя! Кой ли я е учил на фехтовка?

– Мисля, че сте съвсем на погрешен път, господин капитан.

– Щом не ми вярвате – то е ваша работа. Мога ли с нещо да ви бъда полезен?

– Никой да не ми пречи на разходката.

– Пазете се да не ви спипат турците, които скитат по града, и да не ви набучат на кол.

– Ще съумея да се предпазя от тях, господин капитан, – отговори венециянецът.

– Ако ви постигне някое нещастие, в което не се съмнявам, запомнете, че се казвам Юсуф Хамада.

– Няма да забравя това име.

– На добър час, господин подпоручик!

Той му подаде ръка, но Перпиняно се престори, че не я вижда и бърже наметна качулката си и тръгна нататък. Той се оглеждаше и здраво държеше полуизвадения си ятаган. Полякът, сумтейки и ругаейки, тръгна в друго направление. Подпоручикът не го изпускаше от погледа си, докато другият не зави зад ъгъла на улицата. После той се скри в една врата и зачака да види, дали полякът няма да се върне да го следи.

Едва бяха минали две минути и капитанът отново се появи. Той

тихо ругаше, но вървеше на пръсти, да не го чуе венецианецът, за когото мислеше, че върви преди него. Той отмина вратата, без да се спре, и зави в една уличка.

Перпиняно се обърна назад и забърза към една развалина. Няколко минути той опипваше стените ѝ в тъмнината.

– Тук трябва да бъдат, – каза той най-после и се спусна по една стена. После започна да вади камъни от нея и откри прозореца с решетки.

– Татко Щаке, татко Щаке!

Отначало никой не отговори, а после от дъното на избата се чу един дрезгав глас:

– Вие ли сте, господин подпоручик? Крайно време бе да се завърнете! Аз мислех, че вече са ви заклали или набили на кол.

– Махни решетката от прозореца, старо! А Си-моне? Жив ли е още?

– Ни жив, ни умрял, господин подпоручик. От глад и страх ще си загинем.

Решетката бе махната и двамата мъже, единият стар, а другият млад, с мъка прекрачиха прозореца.

– Следвайте, ме татко Щаке! – каза подпоручикът. – Никой нищо няма да ни направи.

– Напред, в името на всички хървати от Ката-ро! Краката ми май много треперят, господин подпоручик, ама мисля, че Симоновите не са на по-добър хал от моите.

– При това постене! – каза другарят му.

– И ти си ми добър моряк! – каза старият и се опита да се засмее.

– Хайде, преди да ни е открил някой патрул, – заповяда Перпиняно.

– Ако са турци, срам не срам, ще им избягам, – пошегува се старият. – Бога ми, хич не ми прави удоволствие да ме набучат на кол.

– Тогава, хайде, бързо, татко Щаке!

Те се отдалечиха от разрушената къща и забързаха към кулата, чиято грамадна сянка се виждаше и в тъмнината. Бързо се изкачиха по камарата от развалини. Перпиняно разкри отвора и пусна двамата моряци напред.

– Ние сме, Ел-Кадур! – извика той. Арабинът вдигна факлата и изгледа от горе до долу двамата пришълци.

Щаке, когото наричаха „татко“, бе далматинец. Той бе здрав шестдесет годишен старец, с мургаво набръчкано лице, заобиколено от дълга бяла брада. Сивопепеливите му очи бяха големи и подвижни, плещите му широки като на бик, а цялото му телосложение – Атлетическо. Въпреки преклонната му възраст, той бе силен и лесно се справяше най-

малко с двама турци.

Другият, наопаки, бе един дълъг, слаб млад човек, на около двадесет години, с дълбоки черни очи и едва покарали мустачки.

Когато старият забеляза херцогинята, почтително свали баретата си и каза:

– Но това е храбрият капитан Темпеста! Радвам се, че и той можа да се спаси от ятаганите.

– Мълчи сега, татко Щаке, – каза подпоручикът, – и по-добре да се разправиш тук с тия неща.

Той подаде на двамата изгладнели кошниците с провизии, които бяха донесли робите на Мулай-ел-Кадел.

– Яжте и пийте до насита, – каза херцогинята. – Турците ще се погрижат за продоволствието ни.

– А, нещо турско, – каза непоправимият стар шегобиец. – Чудесно! Ще го изплюскаме с особено голямо удоволствие. Жалко, че не ни поднасяте печената глава на Мустафа. Кълна се в честта на морския вълк Щаке, че на два залька ще я изхрус-кам, па ако и душата на тоя мерзавец влезе в стомаха ми с четирите му жрни. Нали, Симоне, и ти ще ми помагаш?

Младият нямаше време да отговаря. Челюстите му работеха като на акула, която месеци е гладувала, а в гърлото си наливаше една след друга чаши от кипърското вино, като в бездънен кладенец.

Херцогинята и подпоручикът ги гледаха усмихнати. Само арабинът стоеше неподвижен като бронзова статуя.

– Господин капитан Темпеста, – каза кормчията, който се бе натъпкал здравата. – Не намирам думи да изкажа благодарността си за вашата щедрост.

Изведнъж той се сепна, широко отвори сивите си очи и втренчено загледа херцогинята.

– Дали не е ослепял старчока Щаке от барутния дим и не вижда вече добре? – сам се запита той.

– Какво значи това, приятелю? – усмихвайки се, каза херцогинята.

– Въпреки че разбирам, повече от котвени синджири и катрани, отколкото от жени, кълна се във всички делфини на Адриатическо море, че вие...

– Хайде, лягайте си, татко Щаке, – каза Пер-пиняно, – и оставете херцогиня Еболи или, ако искате, господин капитан Темпеста да спи.

Старият морски вълк направи един смешен реверанс пред херцогинята. После свали баретата си, изтегна се на постелята до младия моряк

и затвори очи.

Перпиняно почака, докато другите заспаха и тихо каза на херцогинята:

– Милостива госпожо, шпионират ни.

– Кой, еничарите?

– Капитан Лашчински.

Херцогинята се сепна.

– Как? Жив ли е още? Не грешите ли, Перпиняно?

– Не, херцогиньо, той действително е жив.

– Кой ви каза?

– Той самият. Току-що го срещнах тук наоколо да шаря, защото е видял насам Мулай-ел-Кадел с Ел-Кадур.

– Да не би този човек да дири скривалището ни, за да ни предаде на Мустафа?

– От такъв авантюрист като него, който е отстъпил от вярата си, всичко може да се очаква. Ако вместо ятагана си имах шпага, или ако гореше фитила на пищова ми, бих го убил, без да се колебая. Той се опита и мене да следи.

– До къде? – запита херцогинята.

– Не се страхувайте. Аз съумях да го накарам да гони вятъра. Той не знае скривалището ни.

– Защо ли ме мрази този човек, който бе християнин и който храбро се бореше за републиката?

– Може би, защото има по-голямо страхопочитание към вас, отколкото би искал, и защото вие бяхте по-храбра от него и победихте Дамаския лъв.

– Нима е забелязал, че съм жена?

– Върху това да не се съмнявате, – отговори Перпиняно.

Арабинът, който стоеше мълчалив на другата страна на леглото, го прекъсна.

– Господин подпоручик, – каза той студено и решително, – вярвате ли, че капитанът още снове насам?

– Възможно.

– Добре! Тогава още сега ще го убия. Един неприятел и един турчин по-малко.

– Ел-Кадур, – извика херцогинята, – ти искаш всички ни да изложиш на опасност?

– Когато аз стрелям, господарко, винаги улучвам.

– Но изстрелът ти ще привлече вниманието на патрула и ще те

хванат.

– Какво значи и моят живот, щом като мога да го дам за доброто на господарката си? Нали съм роб?

– Но те ще намерят после скривалището.

– Тогава ще го заколя с ятагана си, – каза Ел-Кадур и погледна с искрящи очи херцогинята.

– Бъди послушен, храбри ми Ел-Кадур, – с мек тон продължи херцогинята. Ти трябва да ме пазиш.

При тия думи дивото изражение на арабина се смекчи.

– Да, господарко! Аз съм луд! – отговори той и седна на един пън. – Аз съм глупак!

От тъмния ъгъл на скривалището се чу мърморенето на татко Щаке:

– Десет хиляди акули да ви изядат! Тук, във Фамагуста, никъде ли човек не може спокойно да си подремне?

Полската мечка

На следната вечер както беше обещал, Мулай-ел-Кадел дойде в скривалището. Той доведе със себе си четирима въоръжени до зъби роби, всеки от които носеше по една голяма кошница.

– Тук съм, благородна госпожо, – каза Дамаския лъв, като се приближи до леглото на херцогинята. – Аз си удържах думата, а може би направих нещо повече, отколкото очаквате. Нося ви турски дрехи, оръжия, твърде ценни известия, а долу ви чакат шест коня, избрани измежду най-добрите.

– Никога не съм се съмнявала, Мулай-ел-Ка-дел, че ще постъпите рицарски и благородно, – отговори херцогинята, като му подаде ръка. – Женското сърце рядко се лъже.

Татко Щаке, който в това време изпразваше с другаря си една бутилка кипърско вино, намери за нужно, от своя страна, да се намеси в разговора:

– Никога не бих повярвал, ама на, с очите си виждам, че и между турците има славни хора. Това е такова чудо, както когато имаш насрещан лош вятър, и изведнъж те задуха изотзад.

– Мулай-ел-Кадел, – каза херцогинята, без да обръща внимание на бръщолевенето на стария моряк. – Не забелязахте ли някой да ви следи?

Турчинът се замисли.

– Защо питате, благородна госпожо?

– Никога ли не срещнахте по пътя? Дамаският лъв помълча малко и после каза:

– Да... един еничарски капитан, който ми изглеждаше пиан.

– Това е бил той! – извика Перпиняно.

– Кой? – запита учудено турчинът.

– Мечката от полските гори, – каза херцогинята.

– Какво? Капитанът, когото свалих от седлото и който се отказа от вярата си?

– Да, именно той... – отговори венецианецът.

– Този вагабонтин се е осмелил да ме шпионира? – запита Дамаския лъв и челото му се набръчка.

– Навярно той иска да ни погуби и да ни предаде на Мустафа, преди да успеем да напуснем Фамагуста, – каза подпоручикът.

Турчинът се засмя презрително.

– Мулай-ел-Кадел все означава нещо повече от един мизерен вероотстъпник. Само да се изпречи на пътя ми!

После се обърна към херцогинята и каза:

– Вие искахте да знаете къде моите съотечественици са закарали виконт Льо Хюсиер, нали?

– Да! – каза зачервявайки се херцогинята.

– Той се намира в сарая Хюсиф. Там ще трябва да остане до сключването на мира, ако, разбира се, република Венеция подпише мира.

– Къде се намира сарая Хюсиф? – извика херцогинята.

– Не е далеч от залива Суда.

– Силно ли е охраняван?

– Сигурно.

– Как може да се стигне до там?

– По море.

– Ще можем ли да намерим кораб?

– Погрижил съм се и за това, благородна госпожо, – каза подпоручикът. – Зная вече кому мога да ви поверя.

– Но не на някой турчин?

– Те веднага ще напуснат кораба, щом вие влезете в него. Но до тогава, от предпазливост, трябва да минавате за турци. В залива Суда вие ще намерите много ренегати, които от нужда са станали мохамедани, – каза той, усмихвайки се. – Те ще бъдат щастливи да ви помогнат. Ще можете ли да се държите на седлото, милостива госпожо?

– Надявам се, – отговори херцогинята. – Раната ми не е така страшна, както се мислеше отначало.

– Тогава аз ви съветвам да потеглите още тази нощ. Еничарите и полският вероотстъпник могат да открият скривалището ви и тогава моето влияние в турския лагер ще бъде недостатъчно за да ви спася.

– Но как ще минем през войските, които лагируват около Фамагуста? – запита Перпиняно.

– Ще ви придружа до последната линия, – отговори Мулай-ел-Кадел. – Никой не ще посмее да ни спре. Името ми е достатъчно, за да ни пропуснат навсякъде.

– Нека веднага да тръгваме, господарко, – каза арабинът, като се поклонил дълбоко пред херцогинята. – Проклетият поляк ни създава грижа.

– Помогни ми, – отговори херцогинята. Арабинът трепна и се подвоуми за секунда, после нежно взе херцогинята на ръце и я повдигна така леко, като че ли носеше някое дете.

– Ще мога да се държа на седлото, – каза херцогинята, усмихвайки се на Мулай-ел-Кадел. – Нали съм капитан Темпеста?

Турчинът нищо не отговори, а само я гледаше с възхищение.

– Къде са конете? – запита херцогинята.

– В подножието на кулата, благородна госпожо. Един от робите ми ги държи. Облечете турските дрехи, които донесох. В тази премяна не ще ви узнаят лесно.

Той отвори една от четирите кошници и извади един великолепен албански костюм със златни копчета, къса салтамарка с дълги гайтани и широки ръкави от зелена свила, и една бяла, къса, надипле-на фустанела.

– Това е за вас, благородна госпожо, – подавайки ги, прибави той. – Капитан Темпеста ще стане един горд албански капитан, който ще забърка главите на всички жени от харема на Мустафа.

– Благодаря ви, Мулай-ел-Кадел, – каза херцогинята, а в това време арабинът свалеше разкъсаната й ризница.

В същото време робите изваждаха от кошниците за матросите и Перпиняно арабски и египетски дрехи и богато украсени пищови, камшици и ятагани от най-фина стомана, остри като бръсначи.

– Ех, дявол да го вземе! – извика непоправимият морски вълк, който си бе избрал един костюм на египетски мамелюк. – Чудесно ми отива и веднага ще мина за бедуински шейх. Жалко, че нямам някое арабско племе, да го командувам с хилядите му камили...

– Хич не сте скромен, татко, – го прекъсна Перпиняно, който пък бе облякъл един чудесен албански костюм.

– Какво искате от мене, господине? – отговори кормчията. – През целия си живот съм мъкнал на гърба си моряшки пелерини, та не ми ли е позволено сега да се надувам като пуяк в тази обшита със злато и сърма дреха?

– Готови ли сте, милостива госпожо? – запита Мулай-ел-Кадел.

– Да, Мулай-ел-Кадел, – отговори херцогинята.

Всички поставиха оръжието си в поясите и напуснаха скривалището. Най-напред вървяха робите. Ел-Кадур и Перпиняно подкрепяха херцогинята, която бе още доста слаба. В подножието на кулата ги чакаха няколко роби, които държеха десет чудно хубави бели арабски жребци, оседлани по турски.

Мулай-ел-Кадел отиде при най-хубавия кон, помогна на херцогинята да го възседне и каза: – Той е бърз като вятъра, и никой не ще може да ви догони, благородна госпожо – гарантирам ви това. В кобурите ще

намерите добри пищови и малко цехини.

– И как ще мога да ви върна дълга?

– Това да не ви смущава. Баща ми е най-богатият паша в Сирия, и той ще бъде щастлив, като чуе, че съм се отнесъл достойно към тази, на която дължа живота си. Моята смърт щеше да бъде и негова смърт, и никакви богатства в света не биха могли да го утешат. Но сега възсъдайте! Нямаме време за губене.

Всички побързаха да изпълнят заповедта му.

– Напред! – изкомандува Мулай-ел-Кадел. Коневодителите негри отскочиха настрана и групата загалопира напред. Перпиняно и Дамаският лъв язدهа от двете страни на херцогинята, за да могат да ѝ помогнат в случай на нужда. За няколко минути те преминаха южната част на града и стигнаха до висящия мост на крепостта Ерицо, където беше на пост едно отделение еничари. Един капитан извика:

– Стой! Ще стрелям!

Перпиняно и херцогинята се стреснаха, като чува гласа, а Ел-Кадур като мълния изкара ятагана от ножницата.

– Лашчински! – извикаха тримата едновременно.

Мулай-ел-Кадел направи знак на останалите да спрат, а сам така пришпори коня си, че с един скок се намери до поляка, който стоеше на средата на моста, облегнат на сабята си. На три крачки от него стояха дванадесет еничари със заредени арке-бузи и запалени фитили.

– Кой си ти, който се осмеляваш да се изпреч-ваш на пътя ми? – извика Мулай-ел-Кадел, вдигайки сабята си.

– Тази вечер съм комендант на крепостта, – отговори полякът, смейки се подигравателно.

– Знаеш ли кой съм аз?

– По дяволите! – извика авантюристът на развален турски език. – Още чувствавам резката от раната на врата ми. Познах ви, без да ви видя. Забравихте ли мечката от горите на Полша, която насмалко щеше да ви изпотроши всичките кости?

– Ах, вероотстъпникът! – каза Дамаският лъв с надменно пренебрежение. – Какво искаш сега, когато вече знаеш кой съм?

– Смърт и проклятие! Дяволите да ви вземат! Ще ви заприщя пътя до утре сутринта. Имам заповед никого да не пущам от Фамагуста, и за хубавите ви черни очи няма да искам да пострадам, та да ме набучат на кол.

– Отвори път на Дамаския лъв! – изкрещя заканително Мулай-ел-Кадел.

– Самият Мохамед да сте, казвам ви, без бележка от Мустафа не ви пушам.

После той се обърна към еничарите и с гръмовен глас изкомандува: „Мирно! За стрелба!“

– Искате да стреляте по Дамаския лъв? – извика Мулай-ел-Кадел със светнали очи на еничарите. После се обърна и изкомандува:

– Извадете мечовете! Аз ще се справя за всички.

Той така пришпори коня си, че се метна настрана и повали поляка на земята.

– Страхливец! – викаше той побеснял от яд. – Яничари, стреляйте!

– Напред! – извика Мулай-ел-Кадел.

Десетте конници се втурнаха с извадени саби по моста, но не им се удаде случай да ги употребят. Яничарите бяха взели пушките си за почет и викнаха в един глас:

– Да живее Дамаският лъв!

Групата конници като фурия премина външната врата на крепостта и се намери на открито поле.

Мулай-ел-Кадел яздеше напред и показваше пътя. В далечината се виждаха огньовете на турския лагер, разпръснат по цялото поле. Пътят на бегълците, обаче, бе в пълна тъмнина. Само на изток, далече на хоризонта, се виждаше една слаба светлина, която приличаше на звезда.

– Това е фара на Суда! – каза Мулай-ел-Кадел.

– Кога ще стигнем до брега? – запита Перпиняно.

– С нашите коне – най-много час и половина. Вие ще трябва да се качите на кораба преди изгрев слънце, за да се избегнат неприятностите и разта-канията с турските власти.

– Веднага ли ще намерим кораба? – запита херцогинята.

– Уредено е и това, благородна госпожо, – отговори Мулай-ел-Кадел. – Вчера сутринта изпратих двама мои хора в Суда, за да наемат за вас един кораб. Когато стигнем, всичко ще бъде готово, и корабът веднага ще вдигне котва.

– Колко много се грижете за нас!

– Аз само се отплащам, благородна госпожо, и няма по-голямо щастие за мене, да мога да спася най-хубавата и най-храбрата жена, която съм срещал в живота си.

Той замлъкна една минута, после погледна херцогинята, която яздеше редом с него, и натъжено каза:

– Щастлив ще съм, ако мога все да ви придружавам и помагам, но между нас стои Пророкът. Аз съм роден турчин, а вие сте християнка.

– Вие много направихте за мене, Мулай-ел-Ка-дел. Никога няма да забравя благородната постъпка на Дамаския лъв.

– И аз никога вашата, – тихо отговори турчинът.

Той пришпори коня и усили марша. Християните и робите направиха същото и групата продължи в широк тръс.

Към един часа след полунощ, те стигнаха, без да почиват никъде, едно бедно поселище, от три-четири дузини барачки, разположено на брега на самото заливче, в което се плискаха вълните на Средиземно море.

На една височина отстрани бе фарът, който непрекъснато пръскаше светлина в тъмното море.

Двамата негри, които навярно чакаха накрая на селцето, изскочиха от една запустяла барака и извикаха:

– Стой!

– Аз съм! – извика Мулай-ел-Кадел и спря коня. – Корабът готов ли е?

– Да, господарю, – отговори единият от робите.

– Екипажът?

– Дванадесет гърци-ренегати.

– Знаят ли, че християни ще се качат на борда?

– Аз им казах вече.

– Води ни към кораба.

– На брега чакаше една ладия с шест гребци.

– Закарайте ни на борда! – каза Мулай-ел-Кадел.

На борда на кораба

Татко Щаке, едва що стъпи на борда, и веднага хвърли изпитателен поглед върху моряците и платната. Той тутакси поиска да сподели впечатлението си:

– Корабчето ще издържи няколко оръдейни изстрела, без да му стане нещо, платната са чудесни, матросите – от Архипелага; разположението на частите е превъзходно; мисля, че трябва да сме доволни. Какво мислиш, Симоне?

– Хубав платноход, – отговори младият моряк.

Мулай-ел-Кадел се отправи към екипажа, който се бе наредил до голямата мачта.

– Кой е капитанът?

– Аз, господине, – отговори един моряк с дълга черна брада, който правеше впечатление на твърде енергичен.

– Командата ще предадеш ей на този човек тук! – заповяда турчинът и показва татко Щаке. – Ще получиш за това петдесет цехини. Разбрано, нали?

Гъркът дълбоко се поклони.

– Тези хора са християни, – продължи турчинът. – Ти ще им се подчиняваш, като че техните заповеди излизат от моята уста. Отговорностите поемам аз. Отговарям с главата си за сигурността на тези хора. Как се казваш?

– Никола Страдиото.

– Ще запомня това име, – каза Мулай-ел-К-дел.

Мулай-ел-Кадел заведе херцогинята на предния док и с тъжна усмивка каза:

– Задачата е свършена, благородна госпожо. Сега аз пак си оставам неприятел на християните, и вие неприятелка на турците.

– Не говорете така, Мулай-ел-Кадел! – го прекъсна младата жена. – И двамата взаимно дължим живота си един на друг. А това никога не се забравя!

– Всеки друг на мое място би направил същото.

– Не. Мустафа, например, би смятал, че преди всичко е мохамеданин.

– Везирът е тигър, а аз съм Дамаски лъв, – отговори гордо той. – Не зная, благородна госпожо, как ще свърши вашето приключение, и не

зная, доколко вие, като жена, колкото и да сте храбра и горда, ще можете да се справите и да освободите господин Льо-Хюсиер. Страхувам се, че вие се излагате на големи опасности. Давам ви моя роб Бен-Таел, който не е по-малко храбър и по-малко верен от вашия Ел-Кадур. И, когато изпаднете в опасност, изпратете го при мене, и аз ще направя всичко, което мога, да ви спася.

Той се замисли една минута, после подаде ръка на херцогинята и каза:

– Бъдете здрава, благородна госпожо. Надявам се, че някой ден пак ще ви видя, преди да напуснете острова и заминете за родината си.

Той наведе главата си. Целуна горещо ръката на херцогинята и въздъхна:

– Такава е волята на Аллаха!

Без да се обърне, той бързо заслиза по въжената стълба и скочи в ладията.

Херцогинята остана неподвижна, загледана в отдалечаващата се лодка, докато тя стигна до брега. После отиде на задния док, където татко Щаке и Никола Страдиото очакваха заповедите ѝ.

– Вдигнете котва и разпънете платната, – каза тя. – По-добре е да напуснем пристанището преди зората да ни свари.

Матросите заразгваха грамадните платна и после вдигнаха котва. Корабът мина под самия фар, който бе на една скала, и когато херцогинята вдигна очи към брега, високо над себе си видя един конник, неподвижен като статуя. Светлината от фара се отразяваше в бронята, която бе на гърдите му.

– Мулай-ел-Кадел, – прошепна тя и се замисли.

Като че ли Дамаският лъв бе предчувствувал, че тя го гледа, поздрави с десницата си.

В същата секунда се чу викът на татко Щаке:

– Хей ти, арабино, какво правиш?

– Ще застрелям турчина, – отговори един глас, който херцогинята веднага позна. В миг тя се обърна.

– Ел-Кадур, – извика тя. – Полудял ли си?

– Ще застрелям турчина, за да не му дължиш вече благодарност.

Арабинът държеше един дълъг пищов и се прицелваше в Дамаския лъв, който гордо възседнал на коня си, беше на самия край на скалата. Под него се спускаше отвесна пропаст и никой не би го спасил, ако го улучеше някой куршум.

– Изгаси фитила! – извика херцогинята.

Арабинът се двоумеше. Дива омраза бе изписана на лицето му.

– Остави ме да го убия, господарко, – каза той. – Неприятел е на кръста.

– Махни оръжието! Подчинявай се! Ел-Кадур наведе глава и после, с едно бързо движение, хвърли оръжието в морето и каза:

– Подчинявам се, господарко!

– Дивакът е полудял, господарко, – каза татко Щаке. – Да убиеш такъв славен човек! Колко са неблагодарни тия арабски разбойници!

Херцогинята отново отправи поглед към фара, който бе вече на триста-четиристотин крачки отминат. В светлината му още се виждаше неподвижната фигура на Дамаския лъв.

– Жалко, че е турчин... и че се яви след Льо-Хюсиер...

Корабът се оказа чудесен платноход и леко се плъзгаше по вълните. Когато бе се отдалечил доста много от брега, той взе курс на север, за да избегне опасността от многото подводни скали.

– През деня или през нощта искате да спрем при Сарая? – запита капитанът.

– Кога можете да стигнете там? – каза херцогинята.

– Вятърът е добър и след десет часа можем да хвърлим котва в залива на Хюсиф.

– Знаете ли, дали в този палат има пленници християни?

– Казват, че има.

– Дали между тях няма един французин благородник?

– Възможно е, господарю.

– Спокойно можете да ме наричате госпожо; аз съм жена.

Гъркът никак не се зачуди. Навярно той бе узнал вече това от бърлицата татко Щаке или от някой роб на Мулай-ел-Кадел.

– Както заповядайте госпожо, – каза той.

– Познавате ли този замък?

– Преди три седмици бях затворен в него.

– Кой е комендантът на Хюсиф?

– Внучката на великия адмирал Али паша.

– Каква жена е тя?

– Тя е извънредно красива и много енергична. Говорят, че била много сурова към пленниците християни. Тя ме остави шест дена гладен, защото ѝ отговорих малко соннато. И след това заповяда така да ме набият, че още има белези по тялото ми, макар че от тогава са изминали шест месеца.

– Бедният Льо-Хюсиер! – тихо прошепна херцогинята.

Тя помисли малко и продължи:

– Можем ли да влезем в замъка, ако се представим за мохамедани, изпратени от Мулай-ел-Кадел?

– Това би било опасно, – отговори гъркът и заклати глава. – Но, от друга страна, мисля, че много мъчно ще се намери друг предлог, щом непременно искате да влезете в замъка. По всяка вероятност, в заливчето ще кръстосва някой военен кораб на пашата, и комендантът му ще ни спре.

– Замъкът далеко ли е от залива?

– Не много, господарке.

– Ако има неприятелски кораб, ще го нападнем – каза решително херцогинята.

– Може да разчитате на мен – отговори гъркът. – Положението на вероотстъпника е по-лошо от това на роба. Турчинът го гледа с презрение, а християнинът с насмешка. По-добре е да умра, отколкото да влача този кучешки живот. Откакто се отрекох от кръста, за да се спася от набучване на кол и от мъчения, никой не ми е подал ръката си.

Жалостният глас на гърка дълбоко трогна херцогинята. Несъзнателно тя му протегна десницата си и каза:

– Стисни тази ръка, която ти подава капитан Темпеста.

Вероотстъпникът се стъписа.

– Капитан Темпеста! – извика той и сълзи се показаха на очите му. – Вие сте значи героят, който свали от седлото Дамаския лъв? Вие, една жена?

– Да, аз – отговори херцогинята. Гъркът хвана ръката ѝ и я целуна.

– Аз пак ще стана християнин и свободен човек. Господарке, вие можете да разчитате на живота ми!

В този момент татко Щаке се доближи до тях.

– Току-що забелязах две светещи точки на хоризонта – докладва той.

– Ние сме във водите на Хюсиф – каза гъркът. – Навярно ще е някой кораб на пашата.

– Какво смятате да правите? – запита херцогинята.

Ще следваме нашия път. Корабът ни е платно-ход и мъчно могат да го настигнат. Ако видим, че положението става опасно, веднага ще ударим към открито море.

– За по-голяма сигурност, искам топовете да бъдат заредени – каза Перпиняно. – Имате ли няколко топчии, които биха могли да ми помогнат?

– Всички тези хора са войници – каза гъркът, – и могат така добре да си служат с аркебузи, както и с топове. Всички те са се сражавали с ве-нецианците при Негропонте, Родос и Кандия. Елате на обердона. Оттам се вижда по-добре.

Никола взе кормилото от Симоне и насочи кораба направо към залива, който от едната си страна имаше дълъг полукръгъл нос, дълбоко врязващ се в морето.

На хоризонта се очертаваха високи планински хребети.

Татко Шаке продължаваше да гледа двете светлини, които сега не се движеха. Изглеждаше, че корабът, след малкото си излизане в откритото море, пак се бе прибрал пред залива и пунал котва.

– Светлините ми изглеждат много ниско – каза изведнъж той. – Не може да бъде това галера. Никола, изгасете светлините.

– Ще влезем ли в заливчето? – запита херцогинята.

– Най-напред трябва да видим с кого имаме работа – отговори кормчията.

Изведнъж се светна и след това се чу гръм. Татко Шаке, Перпиняно и Никола се вслушаха, но не чуха познатото свирене на граната.

– Те ни предупреждават да се отдалечим – каза татко Шаке. – Ние вече сме открити.

– Сега зная с какъв кораб имаме работа – се обади гъркът.

– С галера?

– Не, кормчию, с шебека и на борда ѝ няма да има повече от една дузина турци.

– Какво смятате да правим? – запита херцогинята.

– Да нападнем с двете си ладии и да я пленим – отговори решително гъркът.

– Ще стигнат ли силите ни?

– Двама души ще оставим тук на борда, гос-подарке. Те са достатъчни за охрана. Ние така ще направим, че онези от шебеката да помислят, че сме се подчинили на предупреждението им и сме отплували в открито море.

Корабът веднага се обърна и взе направление към морето, така че турците да помислят, че той не желае да се изложи на техните снаряди. Но щом като корабът им се скри зад планинския нос, обърна се отново и двете ладии се спуснаха.

– Вие, татко Шаке – каза херцогинята – ще управлявате първата ладия. Перпиняно, Ел-Кадур и аз, с шест души, ще ви придружаваме. А вие, Никола, вземете четирима от вашите и влезте във втората ладия.

Всички се качиха в ладите и се отправиха към залива, решили да пленят неприятелския патраулен кораб – шебеката.

Нападението срещу шебеката

След изстрела екипажът на шебеката не даваше признак на живот. Стражата навярно се беше убедила, че е пропъдила чуждия кораб.

Двете лодки се движеха на разстояние двеста крачки една от друга, тъй като имаха намерение да нападнат турския кораб от две страни. Те гребяха крайно предпазливо и безшумно. Татко Щаке седеше на задната скамейка до херцогинята и внимателно се вслушваше.

– Чудно – прошепна той. – Не виждам светлините на шебеката.

– Между нас и брега няма никаква преграда – шепнеше кормчията.

– Да не би проклетите турци, да ни изненадат по-рано, отколкото ние тях.

Той втрещено се вглеждаше в полуострова. Недалече се виждаше една черна ивица, която се плъзгаше по вълните. Около нея едва се забелязваха съвсем слаби светлинки, като че ли бяха фосфоресциращи морски животни.

– Само да не ни издадат светлините – каза татко Щаке.

– Като влезем в залива ще разберем, дали проклетите акули ни следят, или пък са загасили светлините на шебеката, за да спят по-спокойно.

– Не би ли било по-добре, ако слезем на брега, без да ни забележат? – попита херцогинята.

– Турците веднага ще ни открият, и понеже са много, ще вземат и кораба ни.

– Това е вярно.

– Ние, за всеки случай, трябва да имаме на разположение кораб. Ако нашата задача сполучи, не трябва нито един час да останем на бреговете на Кипър. Хванат ли ни – свършено е, всички ще ни набодат на колове. Аз видях как един нещастен друговец два дена се мъчеше ужасно, докато умря.

– Внимание, момчета!

– Какво има? – запита Перпиняно.

– Приближаваме се до шебеката.

– Да не гребем ли?

– Да почакаме, Никола. Ако ненавременно получим подкрепление, може да си изпатим. Той трябва да е наблизо.

Той остави кормилото, обърна се назад и тихо свирна. Веднага му

отговориха с друго свирене.

– Да го почакаме – каза кормчията. – Никола е разбрал, че ще има нужда от него и хората му.

Лодката на гърците едвам се придвижваше, за да не издава никакъв шум. Но след малко тя се доближи до другата.

– Какво има? – запита Никола.

– Дявол да ги вземе, турците са изгасили светлините на шебеката – отговори кормчията.

– И аз забелязах това... Изглежда ми, че е добре за нас – по-лесно ще ги изненадаме. Добре ли виждате шебеката?

– Не особено ясно. От коя страна ще я нападнете?

– От задната.

– Ние, значи, от предната.

– Ще ги нападнем едновременно, и турците ще останат между два огъня.

Ладията на Никола се загуби в тъмнината.

И действително, изглеждаше, като че всички хора на шебеката спят, спокойни, че са пропъдили непознатия кораб. Никакъв глас не се чуваше от командския мостик, само от време на време се чуваше присърцването на отпуснатото кормило.

Херцогинята, Ел-Кадур и Перпиняно бяха извадили наполовина ятаганите си. Те бяха на около тридесет разкрача от шебеката и, като че ли никой от бордовата стража не бе забелязал двете лодки.

Татко Щаке заповяда да гребат с всички сили и веднага лодката спря до кормилото на шебеката. С един скок той се намери на борда. Един човек, който бе се облегал на винта на котвата, видя фигурата му в тъмното, завтече се към него извика уплашено:

– На оръжие!

Железният юмрук на кормчията се стовари с тъп удар върху главата му и турчинът се строполи на земята. Но, неговият вик бяха чули останалите. Командирът, който бе на фордока, се спусна с извадена сабя към кормилото.

– Стой, мохамеданско куче! – извика старият Щаке и допря пищова до гърдите му. – При най-малка съпротива, ще те застрелям като заек. Хвърляй сабята!

Комендантът на кораба, един млад турчин, на около двадесет и пет години, така се бе изплашил от внезапното нападение и от гласа на стария кормчия, че за минута остана неподвижен. В това време капитан Темпеста, Перпиняно, Ел-Кадур и гърците се бяха качили на борда. Те

насочиха оръжията си срещу хората, които заизлизаха от малката предна каюта.

Капитан Темпеста бързо отиде при коменданта и заповеднически го попита:

– Не чухте ли какво ви каза този човек?

– Кой сте вие? – най-после можа да отговори турчинът.

Вместо да му отговори, херцогинята се обърна към Перпиняно:

– Гледайте там никой да не мръдне от турците. Който не хвърли оръжието си, да се застреля!

После погледна проникателно коменданта, усмихна се с ирония и каза:

– Аз съм капитан християнин. Предайте се, ако ви е мил животът.

– Християнин! – извика ужасен турчинът. И с една крачка назад той искаше да се отърве от пищова на татко Щаке, но старият вълк го сграбчи за гърдите и каза:

– Успокой се, приятелю, накъде се разшава?

– Смятате ли, че един турчин може да се предаде на християнин? – извика комендантът на малката платноходка. – Махайте се от тук, или ще заповядам да ви прогонят като кучета!

– Стига си дърдорил! – извика татко Щаке. – Не сме дошли да разговаряме с тебе, чуваш ли тикво? Работа ни чака. Предаваш ли се, или не? Казвай!

Турчинът внезапно тласна татко Щаке, отскубна се от ръцете му и изтегляше меч си, когато зад него скочи, като пантера, Ел-Кадур и така го стисна с жилавите си ръце, че той изохка от болка.

– Bravo, арабчо! – извика татко Щаке и се засмя.

– На помощ, момчета! – извика турчинът. – Убийте християните. Такава е волята на Пророка!

Десетте турци моряци, тъкмо искаха да се нахвърлят върху Перпиняно и гърците, когато зад тях се разнесе един глас.

– Яваш, яваш, драги приятели. Сега и ние идем да ви одерем кожата.

Тава бе Никола с хората си, които бяха се качили на шебеката от другата страна. Турците, смятайки, че новите неприятели са многобройни, започнаха да се колебаят.

В това време Ел-Кадур бе повалил коменданта, колеленичил над него е изваден ятаган, готов да отсече гърлото му.

– Господарке – запита арабинът. – Да го убия ли?

– Живити пленници са по-добри за работа, от мъртвите – каза татко

Щаке. – Нали, господарке?

– Имате право – отговори херцогинята.
 – Признаваш ли се за пленник? – попита арабинът.
 – Али паша ще отмъсти за мен – отговори турчинът.
 – Ако ти позволим да му се обадиш – каза татко Щаке.
 – Какво ще правите с мене? – запита турчинът.
 – Най-напред вие сте пленник – отговори херцогинята. – Ако бяхме мохамедани, отдавна вие и хората ви щяхте да бъдете на онзи свят. Благодарете на вашия Пророк, че сме християни. Ел-Кадур, завържи го и го занеси в предната каюта. А вие, господин подпоручик, сложете синджири на моряците.

Скоро турците бяха оковани и заедно с коменданта им, закарани в каютата, на чиято врата застанаха на стража двама моряци с аркебузи и мечове.

– Господарке – каза Никола, – сега пристанището е свободно и необезпокоявани от никого, можем да слезем на брега.

– Върви ни като по масло – каза татко Щаке. – Съвсем не ми се вярваше, че първото приключение така лесно ще мине. Сега да видим второто – май че зор ще има.

– По-малко отколкото мислите – отговори херцогинята. – Ние ще се представим като пратеници на Мулай-ел-Кадел до внучката на пашата. Не изглеждаме ли съвсем като турци?

– Но вие не говорите турски, господарке!

– Аз ще мина за арабин. Малко ли араби има в армията на Мустафа? Ел-Кадур ме научи на езика си.

– Да се качим ли в лодките? – запита Никола.

– А този кораб? – попита херцогинята.

– Двамата ни моряци ще го закарат при нашия. Тогава ще могат четири души да пазят пленниците.

Никола даде нареждания на двамата гърци и после всички други се качиха на лодките.

Като слязоха всички, Никола се качи на една скала, за да огледа местността. Полето бе вълнообразно и по него се виждаха големи дървета. Никъде не светеше, но отдалече се дочуваше кучешки лай. Никола трябваше да води групата.

– Кога ще стигнем до замъка? – запита херцогинята.

– След няколко часа – отговори Никола.

– Трябва ли да чакаме, докато се разсъмне?

– Не е нужно, господарке. Познавам пътя. Хиляди камшици са

шарили гърба ми тук, като пленник, аз носех чували с царевица.

– Да вървим ли?

– Ако не сте уморени.

Малката група, водена от гърка, се спусна в тъмното поле.

Херцогинята уговори с Перпиняно и Никола как ще се държат в замъка.

– За всички вас аз се казвам Хамид, син на губернатора на Медина. Аз съм близък приятел на Мулай-ел-Кадел. Бен-Наел, неговият роб, ще засвиделствува, че аз действително съм мохамеданин и капитан.

– Няма ли по този начин да създадете неприятности на Мулай-ел-Кадел? – запита гъркът.

– Той ми каза, че мога да си служа с името му във всички случаи. Аз сега ще се възползвам от това негово позволение – каза херцогинята. – Но вие ще трябва да ме оставите сама да говоря с внучката на Али паша.

– Да, господарке – казаха Никола и Перпиняно.

– Съобщете разговора ни на хората и кажете им да са крайно внимателни. Най-малката непредпазливост може скъпо да ни струва.

Пътят зави по един ручей и изведнъж стана много тесен, едва човек да стъпи, а отдолу се спускаше дълбока урва. „Има глупаци на тоя свят, – мърмореше татко Щаке – които казват, че хубаво било човек да се разхожда по тия места. Дявол да го вземе и остров Кипър с всичките ме хубости, с турците и киприотите му!“

Към пет часа започна да се развиделява.

На върха на една отвесна планина се виждаше една грамадна постройка, забулена в утринна мъгла.

– Това ли е Сарая-замък Хюсиф? – запита херцогинята.

– Да, господарке – отвърна гъркът.

– Бедният Льо Хюсиер! В една от тия кули той гние затворен...

Замъкът Хюсиф

Замъкът Хюсиф бе една от най-силните крепости, които венецианците бяха построили за кралица Катерина Корнадо. Той бе един горд страж на западния бряг на Кипър срещу морските разбойнически нападения от Египет. От височините му се виждаше далеко в морето. На високите му кули бяха поставени далекобойни топове, които всяваха страх на пиратите. Тази крепост бе оказала голяма съпротива на войските на Мустафа, и кой знае още колко дълго щеше да се съпротивлява, ако не бяха дошли на помощ сто военни кораба от флотата на Али паша.

Когато херцогинята започна да различава в мъглата силуета на замъка, сърцето ѝ се сви от мъка. Дали ще намери жив годеника си, или злите турци са го измъчили вече до смърт?

Те стигнаха до една тясна пътека, от която можеха да се защитават малко души срещу цяла армия. Надолу се откриваше страшна пропаст, в която клокочеха разпенени вълни. Никола здраво стъпваше напред. Той предупреди херцогинята да се държи на страната на скалите и да не гледа много надолу, за да не ѝ се завие свят. Като минаха прохода, изведнъж пред тях изпъкна една голяма площ, на която бе съграден грамадният замък.

При дадения сигнал от стражата на крепостта, която бе забелязала малката въоръжена група, веднага на висящия мост на замъка се яви едно отделение еничари, предвождани от един морски капитан.

– Приятели! – извика Никола на отличен турски език.
 – Откъде идете? – запита капитанът, без да прибере меча си.
 – От Фамагуста.
 – Какво дирите тука?
 – Съпровождаме капитан Хамид, синът на пашата на Медина.
 – Къде е той?
 – Тук – извика херцогинята на чудесен арабски език и излезе напред.

Турчинът я изгледа внимателно и остана учуден. После той поздравя със сабята си и каза:

– Пророкът да дарува тебе и баща ти с хиляди години здраве! Хараджа, внучката на Али паша, ще бъде щастлива да ви посрещне. Елате след мене господине.

– Не може ли и хората ми да ме придружават?

– Всички турци ли са?

– Да.

– Тогава и те са гости на Хараджа.

Той заповяда на еничарите да отворят път и въведе гостите в почетния двор на замъка. Наоколо се рисуваха чудесни сводове в арабски стил, с тънко украсени мраморни колони. Капитанът заведе херцогинята в една зала, постлана със скъпи килими, а придружаващите я настани под сянката на една голяма палма в двора. Изведнъж се появиха четири роби негри със свилени възглавници и сребърни подноси, на които имаха кафе, шербет и сладки.

Херцогинята, която познаваше обичаите на ори-енталците, сръбна от кафето, взе едно парче от сладките, седна след това на подадените ѝ възглавници и каза на турчина, който почтително чакаше нейните думи:

– Къде е внучката на пашата? Спи ли още?

– Тя сега не е тук – каза капитанът, който знаеше също добре арабски. – Преди един час тя замина да наблюдава християните, които прагматично да хващат пиявици. Нужно ни е да изпратим много пиявици за ранените войници във Фамагуста, а изглежда, че с християнска кръв най-лесно се хващат.

– Какво казваш? – запита бледнеейки херцогинята. – Хараджа употребява пленниците християни за ловене на пиявици?

– Цялата околност тук е обезлюдена. Войниците ли си да праша, та да им се смуче кръвта? – отговори турчинът. – Кой тогава ще защитава замъка, ако венецианците изпратят някоя ескадра в нашите води? По-добре е да умрат християните, които и без това ни дотегнаха да ги пазим, а кой знае, дали някога ще вземат скъп откуп за тях, както си мислим.

– Искате бавно да ги умъртвите? – каза херцогинята с мъка, сподавяйки възбудата си.

– Няма що – ще си отидат полека, – каза най-спокойно турчинът. – Хараджа не ги оставя даже да си отпочинат и наваксат изсмуканата им кръв.

– Въпреки, че съм неприятел на християните, това е страшна жестокост, недостойна за една жена.

– Какво да се прави? Племенницата на пашата иска това и тя заповядва. Никому не е позволено да ѝ прави бележки.

– Колко пленници имате тук?

– Около двадесет.

– От Никозия?

– Да, те са от защитниците ѝ, и всички са благородници.

– Има ли между тях някой си капитан на име Льо Хюсиер? – попита херцогинята с треперещ глас.

– Един френски благородник на венецианска служба? Да, и той е с тях.

Херцогинята прехапа устните си, за да не извика от мъка. С нервно движение тя изтри избилата по челото ѝ пот, и след това отново се самообла-да, каза спокойно:

– За тоя господин съм тук.

– Какво? Да не искат да го освободят?

– Трябва да го закарам във Фамагуста.

– Кой заповяда?

– Мулай-ел-Кадел.

– Дамаският лъв? – извика капитанът зачуден. – Какво ли му е дотрябвал този французин на най-храбрия от храбрите?

– Кога ще се върне господарката ви? Аз не мога много да се бавя тук, чака ме работа във фамагуста, а освен това, трябва да изпълня и едно поръчение на Мустафа.

Турчинът помисли и после каза:

– Да ви заведе ли при блатата? Там ще намерите и Хараджа, и пленниците. Има около половин час на кон дотам. Ще дам хубави арабски коне, за вас и придружаващите ви.

– Приемам ги с благодарност – каза херцогинята.

Турчинът отиде да даде разпорежданията си. Перпиняно и Никола бързо се завтекоха към херцогинята, която едва задържаше вълнението си.

– Виконтът тук ли е? – запита тихо Перпиняно.

– Да – отговори младата жена, – но кой знае в какво състояние ще го намерим. И него са изпратили с другите пленници в блатата да ловят пиявици.

– Кучета! – изръмжа гъркът.

– Мъчно ли се ловят? – запита Перпиняно съвсем наивно.

– По-добре кажете не мъчно, а ужасно. След месец хората умират от изтощение и треска, не могат да се държат на краката си от изсмуканата кръв и цялото им тяло представлява една голяма рана.

– Внучката на пашата може ли да подхвърля на такава ужасна смърт един благородник като Льо Хюсиер? – запита Перпиняно.

– Значи, какво трябва да се направи – отговори херцогинята, която отново беше възвърнала чудната си енергия. – Аз ще се състезавам за

него с внучката на Али паша. Ще видим, дали италианка-та или туркинята ще победи. Дамаският лъв ни закриля. Да не забравяме това. Той ще изпълни обещанието си.

Идването на конете прекъсна разговора.

– Ние сме на твое разположение, господарю – каза капитанът на херцогинята. – На залез слънце ще бъдем обратно тук. Аз изпратих човек да предупреди Хараджа, че иде пратеник от Мулай-ел-Ка-дел, и ти ще бъдеш посрещнат с почестите, които подобават на званието ти. Тя много ще се радва да види пратеник от Дамаския лъв.

– Тя познава ли го? Турчинът се усмихна особено.

– Дали го познава? И как? – каза полугласно той. – Когато мисли за него, не може да спи, и всички наоколо й патим.

– Обича ли го?

– Казват. Изглежда, че той не й обръща много внимание.

– Възсядайте! – изкомандва херцогинята.

– Ние ще заварим християните на работа. Такова представление рядко се вижда, до гушата в тинята да се врат и да чакат пиявиците да се налепят по тялото им. Само главата на Хараджа можеше да измисли това.

Християните ловят пиявици

Слънцето се бе издигнало високо на небето, когато групата ездачи достигна до една вълнообразна местност, където тук-там се виждаха палми и индийски смоковници. Виждаше се, че някога тази местност е била населена. На места стърчаха развалини от изгорели къщи и огради на дворища. Всичко бе минало през огън при турското нашествие.

Турският капитан не виждаше нищо особено в това, а татко Щаке бушуваше от ярост и мърмореше:

– Разбойническа сган! Опожарили всичко! Няма ли скоро да ги сполети наказание? Републиката ще остави ли неотмъстени тия безбройни жертви? Бога ми, ако не отмъсти Венеция, по-добре е да съм турчин.

След половин час галоп конниците изведнъж се озоваха в една долина, в която се намираха доста големи блата, покрити с жълтеникава гъста тръстика. По бреговете на блатата се виждаха полуголи хора, влезнали над коленете в тинята, да разделят тръстиката с дълги пръти.

– Това са първите ловци на пиявици, господине – каза турчинът, спирайки коня си.

– Пленниците от Никозия ли са? – запита с голямо самообладание херцогинята.

– Не, това са роби от Египет – отговори капитанът. – Не виждаш ли че се пазят само от четири еничари? Виж как работят и ще си представиш какво прави внучката на пашата с християните от Никозия. Не може да се каже, че е приятен занаят. Предпочитам на кол да ме намушкат или въже да окачат на врата ми отколкото да върша това.

Херцогинята не отговори. Сърцето ѝ се сви, като си помисли за годеника. Капитанът отиде с коня си до една тръстикова беседка, където четири ужасни еничари бяха наклекали и варяха кафе. Той им заповяда да изкарат робите на работа, за да види синът на пашата от Медина как се ловят пиявици. Еничарите оставиха филджаните си и застанаха за почест пред високия гост, който бе благоволил да види лично, как върви ловидбата в блатата. Един от еничарите свирна и от една землянка изскочиха дузина християни, приличащи на сенки, които се бяха скрили, при появяването на групата конници. Те заскимтяха като болни животни, а турският капитан със злобен цинизъм започна високо да се смее.

– Тези хора са умиращи! – извика ужасена херцогинята.

Турчинът повдигна рамене.

– Те са християни, роби – каза спокойно той. – Ако умрат, не струват за нищо, а сега поне тая работа могат да вършат. Повтарям, че Хараджа е имала чудесна идея да ги използва. Какво може с тях да се прави? Нали храненето им струва пари? Така поне дават и те нещо. От продадените пиявици взимаме четири-пет цехини на ден.

– Нима внучката на пашата се нуждае от такава жалка сума? По-добре би било да ги впрегне в друга работа, която да е по-човешка – каза възбудено херцогинята.

– Хараджа е страшно алчна, господин Хамид. Хайде сега на работа! Нямаме време да чакаме! – извика турчинът.

Воинците вдигнаха дългите си камшици във въздуха и заплюоха към нещастните епирати.

– Марш във водата, дрипловци! Стига сте почивали! Ако не работите добре, довечера няма чаша ракия.

Нешастните наведоха глави и се затътриха към блатото.

Ловенето на пиявици става по един особен начин, останал от старите гърци и персици, в чиито страни има много блата с пиявици. За уловка на пиявиците служат човешките крака, потопени в блатата и тинята. И до ден-дневен още така ги ловят в Гърция, Персия и особено на островите Крит и Кипър, само че, вместо хора да се потапят в блатата, завързват някоя кранта, кон или добитък – и пиявиците се всмукват в корема му и по кра-сата. Нешастните животни след месец обикновено умират от изтощение. Има обаче, все пак, такива бедняци, които неможейки да си купят някое остаряло животно, сами ловят по стария начин. Тия нещастници така се изтощават от изсмуканата им кръв, че не са в състояние даже да се хранят. Единственото нещо, което употребяват е ракията, която ги зашеметява и притъпява болките им.

Епиратите, около петнадесет души, навлязоха в тръстиката и започнаха с дълги пръти да разравят тинята. След малко се зачуха викове и стенания от блатото. Това означаваше, че пиявиците са започнали да се впиват в месата им. Един от епиратите, по чиито крака се бяха налепили много, поиска да излезе и ги откъсне от месата си, неможейки да търпи повече от болки, но един от еничарите завъртя камшика и извика:

– Стой там, куче! Чакай, докато целите ти крака се налепят, месото ти не е мохамеданско, може да търпи!

Татко Щаке бе слезнал от коня си, за да наблюдава по-добре. Забравил съвсем, че трябва да се преструва, ужасен от гледката, той се спусна към турчина и изкрещя:

– Мерзавецо, не виждаш ли, че не може повече да издържи? Тебе да

те хвърли човек в блатото, та ще видиш какво ще ти е!

Мохамеданинът, който не разбра езика му, погледна с учудване изправил се пред него със стиснат юмрук и извика:

– Християнин!

– Аз съм по-добър турчин от тебе – крещеше татко Щаке, хващайки го за гушата. – И ако посмееш още веднъж да пратиш нещастника в тинята, аз тебе ще те хвърля и ще те оставя там, докато ти изпият последната капчица кръв. Разбра ли ме, мръсно куче? Ти срамиш Мохамеда и всичките му почитатели!

– Какво правиш там? – извика турският капитан.

– Ще те удуша – отговори татко Щаке, хванал здраво за гушата еничара.

– Тук аз заповядвам – извика капитанът. Херцогинята се изправи на стрemenата си и със святкащи очи погледна капитана.

– Заповядай да излезнат от блатото нещастниците – извика тя със заплашителен тон. – Аз съм синът на пашата от Медина и имам по-голяма власт, отколкото ти и господарката ти. Мене не ме е страх от Дамаския лъв, а камо ли от тебе. Трябва да се подчиниш!

Когато капитанът чу енергичния тон на младия и виждайки, че той вади сабята си, уплаши се и заповяда на еничарите:

– Пуснете ги да си отидат в землянката. Днес обявявам ден за празник. Чествуваме пристигането на високия гост – синът на пашата от Медина.

Войниците свикнали да изпаднат в най-покорно състояние при явяването на големци, хвърлиха камшиците и оставиха ловците на пиявици да се отправят в землянките си. Херцогинята бръкна в кобура, в който бяха поставени парите на Дамаския лъв, хвърли една шепа на земята и извика на войниците:

– Днес всички ще получат двойна порция ракия, двойно ядене, а освен това и по една цехина. Ако не изпълните нарежданията ми, ще заповядам да ви отрежат ушите. Каквото остане от парите, разделете го помежду си.

Погледна после към пленниците, поздрави ги с ръка, пришпори коня си и каза на капитана:

– Води ме сега при внучката на пашата. Веднага искам да я видя.

– Тю бре! – мърмореше татко Щаке. – Тази жена е просто чудо на чудесата. Да бях турски велик адмирал, пак не бих могъл така да респектирам хората.

Конниците потеглиха. Те минаха край други блата, които чакаха

своя ред. След десетина минути турският капитан показа една голяма палатка от червена коприна.

– Това е палатката на Хараджа – каза той на херцогинята. – Тя често идва тук да наблюдава пленниците и да ги развлича от мъките им.

– И една такава жена се надява, че може да бъде обичана от Дамаския лъв? Най-благородният и най-храбрият от турската армия?

– Във всеки случай, тя се надява.

– Един лъв не може да бъде съпруг на тигрица!

– Понеже ти казваш това, а ти си приятел на Мулай-ел-Кадел, то вярвам, че тя е сбъркала сметките си... Но, ето вече стигаме! Пригответи се да поздравяваш внучката на пашата.

Те се отправиха към червената палатка, около която имаше няколко по-прости палатки, пълни с войници, въоръжени до зъби.

– Ела, господине – каза капитанът. – Хараджа сега пие кафе и пуши наргеле. Тя много не пази законите за мохамеданките, както ги е написал Селим. От никого не се бои и си кара, както си иска.

– Заведи ме при нея – каза херцогинята и скочи от коня.

Капитанът направи знак на стражата и влезе в палатката.

– Господарке – каза той. – Тук е пратеникът на Мулай-ел-Кадел.

– Нека влезе! – отговори един металически и твърд глас. – Приятелите на храбрия и непобедим Дамаския лъв са най-добре дошлите гости.

Внучката на Али паша

С туптящо сърце, но решително, херцогинята влезе в скъпата палатка. Капитанът дръпна завесата на входа и дълбоко се поклони на влизащия.

В средата на палатката стоеше една млада, неимоверно красива жена, облегла едната си ръка на един миндерлък, покрит със златошит плат. Тя бе висока и с чудесно телосложение: очите ѝ, дълбоки и черни, обкръжени от извити вежди; устата ѝ малка, а устните червени и сочни като череша; косата ѝ дълга и черна като смола, а цвета на лицето ѝ слабо мургав. Чертите на лицето ѝ бяха като на гръцка богиня, но имаше нещо твърдо в тях, и човек чувстваше, че тази жена има непреклонна воля и сурова жестокост. Виждаше се, че тя по-скоро може да заповядва, отколкото да се подчинява. Като всички жени през онова време, тя носеше бели широки шалвари от тежка свила със златно везмо. Зелено-то копринено елече със сребърни кантове и седефени копчета обвиваше хубавите ѝ гърди. Около кръста си бе препасала червен широк ешарп, който се спускаше чак до малките ѝ крачета, обути в сребърновезани налъмки. Тя не носеше никакви украшения – нито обици, нито гривни. Настрани в пояса си бе втъкнала една малка чудесна сабя, чиято ножница бе от седеф, а сребърната ѝ дръжка, украсена със сапфири и смарагди.

Когато пред нея се изправи херцогинята в красивия си албански костюм, тя неволно извика:

– Ах! Какъв красив млад капитан!

Но веднага тя се сепна за неволното си възклицание и с изкуствено суров тон запита:

– Кой си ти и какво дириш тук?

– Извинявайте, аз съм арабин – отговори херцогинята.

– Ах, арабин – извика туркинята. – Всички ли млади хора в твоето отечество са така хубави? До сега мислех, че арабите не могат да се хвалят с красота. Ти хич не изглеждаш като тия, които съм виждала по корабите на чичо си.

– Аз съм синът на пашата от Медина – отговори смело херцогинята. Тя всичко беше разбрала, защото Хараджа ѝ заговори на арабски.

– Ах, така ли? – запита с усмивка Хараджа. – Баща ти в Арабия ли остана?

– Да не бе случайно да го познаваш, господар-ке?

– Не, въпреки че много години от детството си съм прекарала по Червено море, не го познавам. Сега обикалям само по Средиземно море... Но кой те изпраща?

– Мулай-ел-Кадел.

Едва доловим трепет мина по лицето на внучката на великия адмирал.

– Какво иска той от мене? – запита тя и повдигна веждите си.

– Изпраща ме да те помоля да му отстъпиш един от твоите пленници християни.

– Християнин? – извика Хараджа зачудена. – Но кой?

– Виконт Хюсиер – отговори херцогинята със слаб трепет.

– Какъв ли интерес има Дамаският лъв към това християнско куче?

– Не зная, но мисля че ще го изпратят като пълномощник във Венеция.

– Кой ще го изпрати?

– Мисля, че Мустафа.

– Не знае ли великият везир, че пленниците принадлежат на дядо ми? – запита почти раздразнено Хараджа.

– Мустафа е главнокомандващ на турската армия, господарке, и каквото той върши, е и султанска воля.

– Пукната пара не давам за везира – каза внучката на Али паша, повдигайки раменете си. – Тук аз заповядвам, а не той!

– Значи отхвърляш молбата ми, господарке?

Вместо да отговори, Хараджа плесна с ръце.

Двама негри влязоха в палатката и се хвърлиха на колене в краката ѝ.

– Няма ли нещо да почерпите ефендията?

– Малко айран, господарке – отговори единият.

– Донесете бързо, жалки роби!

После тя се обърна с любезна усмивка към херцогинята и каза:

– Тук нямаме нищо, но в замъка ще бъдеш по-добре нагостен. Надявам се, че няма скоро да искаш да се върнеш обратно?

Изведнъж тя пак стана сериозна, и в една съблазнителна поза на миндера, изви ръцете си на тила и каза:

– Какво прави Мулай-ел-Кадел в лагера на Фамагуста.

– Той си почива и лекува раните си.

Хараджа скочи изведнъж като ранена лъвица и загледа младата жена с искрящи очи.

- Той е ранен? – извика тя. – От кого? Кога?
– Преди няколко дни от един християнин, капитан.
– В сражение?
– Не, в двубой.
– Как? той, непобедимият Дамаски лъв? Най-първата сабя в армията? И ранен от християнин? Не, това е невъзможно!
– От един млад капитан.
– Да не би този младеж да е бил бог на войната?
– Във всеки случай, той бе храбър.
– Ах, как бих искала да го видя! – извика Хараджа със светнал поглед. – Той трябва да е голям герой, полубог!

Настана продължително мълчание. Хараджа нервно стискаше ръката си на сабята, неподвижно застанала в средата на палатката.

– Победен! – мърмореше тя. – той, непобедимият! Значи в Кипър има един, който е по-силен от него, който е по-сръчен от него! О, как искам да се запозная с този човек!

– Казах ти, че един християнин капитан го свали от седлото – отговори херцогинята без да й мигне окото.

Хараджа вдигна поглед от земята и го отправи към младата жена, втренчи се няколко секунди в нея и неочаквано каза:

– А ти, и ти ли си герой, красив мой капитане?

Смутена от внезапния въпрос, херцогинята замълча за малко и после каза:

– Ако в замъка си имаш добри фехтовачи, можеш да им кажеш да се премерят с мене.

– И на Метюб ли да кажа? Той е най-добрият от цялата турска флота.

– Нека заповяда и той.

– А би ли посмял да премериш силите си и с Мулай-ел-Кадел, ефенди?

– С всекиго.

– А нали Мулай-ел-Кадел е твой приятел?

– Да, господарке.

– Тази вечер ще видя как се фехтуваш, ефенди. Аз обичам храбрите, които знаят да побеждават и да сразяват.

– Ако ми позволиш, ще ти покажа какво умее синът на пашата от Медина.

В това време слугите донесоха напитката в сребърни чаши.

– Заповядай, ефенди, освежи се! Ще заповядам да оседлят коня ми

и да тръгнем към замъка. Там ще те гощавам. Нали ще останеш няколко дни при мене?

– Ами Мулай-ел-Кадел?

– Той ще почака – отговори тя почти равнодушно.

– Но нали ти казах, че сам Мустафа заповяда да закарам виконта във Фамагуста.

– И той може да почака. Не съм свикнала да получавам заповеди даже от султана. Кипър не е Цариград и Средиземно море не е Босфора. Роби, оседлайте конете!

– Още един въпрос, господарке – каза херцогинята.

– Кажу, ефенди.

– Не мога ли да видя виконта?

– Той не е тук. Изпратих го да опита едно бласто, в което смятам че има много пиявици.

– И ще го оставиш там да ги лови? – запита с мъка херцогинята.

– Не, той ще надзирава работата. Не трябва да го видят нито Мулай-ел-Кадел, нито Мустафа съвсем отслабнал. Този благородник ме интересува, а освен това за него може да се получи добър откуп, та за богатши като него, полагам повечко грижи. А, сега, хайде, красиви капитане. В сарая е по-приятно отколкото в блатата.

– Аз съм готов, господарке. Никога не трябва да чакат жените. Така казват благородниците от западните страни.

– Бил ли си в християнските земи?

– Да, господарке. Баща ми искаше де се опозная с Испания, Франция и Италия.

– Защо?

– За да науча изкуството да се сражавам.

– Значи можеш и с шпаги да се биеш?

– Според мене, те са по-добри от извитите саби – отговори херцогинята.

– Ще те видя тази вечер.

– Конете са готови – доложи един роб. Херцогинята се поклони и запита:

– А виконтът?

– Той ще дойде утре – отговори Хараджа. – Пиявиците ме интересуват повече. Тук има още много богатства, които могат да се използват. А сега, хайде, красиви капитане.

Те излязоха от палатката. Един негър държеше бял арабски кон, покрит със златиовезан червен чарпак и китка пера на главата му.

– Чудни хора сте вие арабите. Казват, че имате хубави жени... Забравах да те питам как се казваш.

– Хамид.

– А освен това?

– А освен това?... Елеонора.

– Елеонора? – попита учудено внучката на великия адмирал. – Какво значи това име? То не е нито турско, нито арабско.

– Не зная – отговори херцогинята.

– Да не би да е християнско?

– Не зная.

– Елеонора! Как ли е хрумнало на баща ти да те нарече така? Но, във всеки случай, красиво е името ти и добре звучи. Казвай се Хамид Елеонора. На обед сме в замъка.

Капризите на Хараджа

Групата конници подкара със силен галоп и с вик буйните арабски коне. Изглеждаше, че тази особена жена се опияняваше от лудата езда. Нищо не я спираше, нито рововете, нито преградите, които се изпречваха. Тя безспирно шибаше коня, здраво държеше юздите му, а от време на време с голяма нежност заравяше пламналото си лице в гривата му и го гадеше, и обръщайки се после към херцогинята, извикваше:

– Зашпори кончето, хубави ми капитане! Арабинът никога не трябва да изостава надире.

Въпреки че херцогинята отлично яздеше, все пак тя с мъка караше редом с внучката на пашата. Другите бяха изостанали твърде много назад. Тази луда езда спря една, когато стигнаха в двора на замъка.

Слизайки пъргаво от коня си, внучката на Али паша се обърна към херцогинята с хубава предизвикателна усмивка:

– Красиви ми капитане, ти сега си гост в моя палат и всяко твое желание ще бъде заповед за мене.

– Твърде любезно от твоя страна, господарко. Аз няма да злоупотребя с гостоприемството ти.

– А аз бих искала да злоупотребяш – отговори тя.

– Тогава... аз няма да заповядвам, а ти – каза херцогинята усмихната.

Внучката на великия адмирал се замисли върху думите на гостенина и след малко пак с усмивка отговори:

– Имаш право, капитане. Аз пак започнах да командвам и да се налагам. Лош навик, ама какво да се прави?

От малка така съм свикнала. Следвай ме, обеда ни чака. Ето че чувам гласа на Мюезина, който кани правоверните на обедна молитва.

Хараджа хвана приятелски под ръка гостенина си и се упъти към една широка мраморна стълба. Тя водеше към една голяма зала, пред вратите на която стояха на стража двама грамадни арапи в дълги бели мантии и с извадени саби.

– Готово ли е яденето? – запита Хараджа, без да се обърне към никого.

– Да, господарке – отговориха двамата пазачи и се поклониха до земята.

Залата беше чудесно красива, постлана с хубави килими, по

стените й скъпоценни оръжия от всички земи на Азия и Европа, наоколо миндери, покрити с тежки свилени платове, а в средата една маса, цяла от седеф, на която бе сложено яденето в сребърни чинии.

– Седни, красиви капитане – каза Хараджа, отпускаяки се върху едно свилено кресло. – Ние сами ще обядваме. Така ще можем по-спокойно да си поговорим. Не мисли за твоите хора, ефенди – аз наредих да останат доволни от престоя в моя палат. При мен слугуват най-добрите доставчици и готвачи от Цариград и островите.

Тя взе едно сребърно чукче и удари една златна камбанка. Изведнъж от една завеса излязоха четири негри с големи сребърни табли, върху които имаше най-разнообразни ястия, сладкиши и кани със сладки напитки.

– Това ще ти отвори апетита – каза Хараджа. Херцогинята опита от всичко и го похвали.

После двама други роби поднесоха на златни табли около една дюзина златолюспести риби, които имаха на дясната страна един особен черен белег.

– Това е едно рядко блюдо. Щастлива съм, че мога да ти го поднеса – каза Хараджа. – Вярвам, че и самият султан рядко получава това ядене, защото Моллите мъчно дават тази риба. Колкото тежи, толкова злато се отмерва за нея.

Тя подаде на херцогинята един златен нож.

– Чудесна! – каза херцогинята, след като я опита. – В Червено море няма такава божествена риба.

– Вярвам, защото Моллите не я продават – отговори Хараджа. – Но радвам се от сърце, че мога да те гостя с нея. После започнаха да сервираат други яденета, кое от кое по-хубави, а след това и най-редките плодове от Египет и Триполи. Накрая поднесоха кафе и цигари.

Двете жени бяха в чудесно настроение и често се смееха от сърце.

– Ти мислиш, че се страхувам от Селим? Той е в Цариград, а аз съм тук. Нека се опита само да изпрати съдиите си тук и ще види коя съм аз. По върховете на кулите има железни прътове и там ще ги набуча като знамена. Приятно ще ти е да дишаш и се упоиш от чудесния мирис на този тютюн.

– Чух, господарке, че много ти харесват борбите?

– Нали и аз съм жена, ефенди.

– Не те разбирам – отговори херцогинята.

– Какво правят жените у вас в Арабия?

– Готвят обеди на мъжете си и чистят къщите. Гриват се се за

къщата, за овцете и камилите.

– Значи имат разнообразие в живота – каза Хараджа, като бавно смръкна от цигарата си.

– Да, господарке.

– А туркините, с какво изпълват живота си? Затворени са в харемите, далеч от шума на града, живи погребани. Скоро започват да се отегчават. Парфюмите, танците на робините, приказките на старите жени – нищо вече не им прави удоволствие. Една голяма скука ги обхваща и едно страшно желание за силни преживявания, па даже и най-жестоки. Те чувстват нужда да виждат страдащи хора, сънуват кръв и стават все по-лоши и зли. Младостта си прекарах в харема на чичо ми. Можех ли там друго да стана, освен като всички останали туркини?...

Но, аз забравих нещо много интересно. Ти нали си приятел на Дамаския лъв?

– Казах ти вече.

– Ти ми каза още, че не ще се уплашиш да си премериш силите с него.

– Да, казах го – отговори херцогинята. Неразбирайки накъде ще отведе тоя разговор, тя стана страшно внимателна.

– Виждаш ли, ефенди, понякога след ядене, чувствавам как ме обхваща кръвожадността иа жените от харема. И тогава аз не съм по-благоразумна от тях.

– Не мога да те разбера, господарке – отговори херцогинята.

– Бих искала да се фехтуваш с капитана ми Метюб. Той минава за най-добрия фехтувач във флотата на чичо.

– Ако искаш, защо не – отговори херцогинята и повдигна веждите си, а в себе си мислеше:

„Тая жена иска скъпо да ѝ се отплатя за гостоприемството. Дали винаги има нужда от един руп, за да получи апетит за вечеря?“

Хараджа стана, заведе госта си до един щанд с оръжия и каза:

– Виж, ефенди, тук един воин ще намери всички видове оръжия: извити саби, ятагани, персийски мечове, прави саби от Франция и Италия и ками. Моят капитан може с всички да се бие. Избери си какво най-вече ти подхожда.

– Майсторството във фехтовката се показва с правото острие – каза херцогинята.

– Метюб е майстор и със сабя и с шпага – каза Хараджа с безразличен тон.

Изведнъж, обаче, като че ли я обзе съжаление за казаното до сега.

Тя съвсем се приближи до херцогинята, вгледа се продължително в очите ѝ и каза.

– Красиви ми капитане, кажи ми чистосърдечно, сигурен ли си в силите си? Много ще ми е мъчно да те видя тебе, красивият и младият, да умираш в краката ми.

– Хамид Елеонора от никого не се бои – отговори гордо херцогинята. – Извикай боеца си!

Хараджа чукна със сребърното чукче и на влезлия слуга заповяда.

– Кажи на капитан Метюб, че го чакам.

Двубоят

След няколко минути влезе в залата капитан Метюб и запита дръзко:

– Заповядала си да ме повикат, господарке!

– Да, трябваш ми – каза Хараджа, като запали една нова цигара и удобно се настани на дивана. – Аз се отегчавам.

– Въпреки компанията на този млад воин? – запита със слаба ирония турчинът. – С какво да разсея отегчението ви, господарке? Да запоядам ли да приготвят една лодка за разходка по морето?

– Не!

– Да уча ли с камшик слугите ти да танцуват?

– Това не ме забавлява вече.

– Да накарам ли да се бият с нукикакусти индийските боксьори?

– Може би по-късно.

– Тогава кажи сама, господарке, какво искаш?

– Искам да се убедя, дали ти си още най-добрия фехтувач на турската флота.

– Тогава трябва да наредиш да се бия с Дамаския лъв. Да го извикам ли тук, господарке?

– Той е далеч, а освен това, няма и да дойде.

– В името на Аллах! Със стените ли да се бия? Ако това би ти създало удоволствие, и това ще направя, двадесет от най-добрите мечове мога да пречупя.

– Не. Тук има един човек, който ще те надвие.

– Кой? – запита турчинът и се огледа.

Хараджа показа на херцогинята, която равнодушно седеше на масата, като че ли нищо не се отнася до нея.

– Това ли момче искаш да насъскаш срещу мене, господарке? – запита докачен турчинът.

– Аз – момче? – каза херцогинята. – Изглежда, че си забравил, капитане, че пред тебе се намира синът на пашата на Медина.

– Може би имаш право, ефенди. Но аз мислех, че господарката е избрала по-силен противник за мене.

– Още не си опитал, капитане.

Капитанът се обърна към господарката си, която спокойно продължаваше да пуши.

– Смъртта ли му желаеш? – запита турчинът. – Бъди благоразумна, господарке! Той е син на знатен паша и ще си имаш неприятности с Мустафа.

– Не те повиках за съвет, Метюб – каза внучката на адмирала. – Върши каквото ти се заповядва, и за нищо друго не мисли!

– Още при първата схватка ще убия ефендията.

– Чак пък толкова не искам от тебе – каза Хараджа. – А сега, млади ми капитане, избери си оръжие.

Докато херцогинята избираше, Хараджа направи знак на капитана да се доближи и му каза:

– Пази се! Само една капка кръв искам! Ако ми го убиеш, утре няма да доживееш изгрева на слънцето.

Метюб наведе глава и с мъка сподави гнева си. След това той премести масата, за да се отвори повече място. През това време херцогинята бе избрала три дълги италиански шпаги. Тя съвсем не изглеждаше възбудена.

– Това, може би, ще донесе освобождението на Льо Хюсиер – си мислеше тя. – Един сръчен удар и играта е спечелена. Невъзможно е турците да знаят тайните хватки на неаполската школа. Колкото той и да се прикрива, аз ще го улуча с удар отдолу нагоре.

Когато тя дойде до средата на залата, турчинът вече се беше приготвил и бе избрал също като нейната шпага, макар че би предпочел една крива сабя.

– Чудно ми е, ефенди, че може да се справиш, като арабин, с това оръжие, с което си служат само християните.

– Учителят ми беше един ренегат, капитане. С това оръжие по се познава сръчността, отколкото с кривата сабя. Освен това, храбрият трябва да знае да се бие и с оръжията на неверниците.

– Колко хубаво говориш, ефенди – каза Хараджа, като запали трета цигара. – Ако бях султан Селим, щях да те направя началник на оръжието.

– Готов ли си, Метюб? – запита Хараджа.

– Да – отговори отривисто турчинът, опитвайки гъвкавостта на шпагата. – Жадна е за кръв прибави той. – Ще заповядаш ли, ефенди?

Херцогинята пристъпи към средата, застана в отбранително положение и спусна шпагата, без да се заслания.

– Много се надяваш на сръчността си – каза смеейки се турчинът. Такова положение даже аз, като майстор, не бих го взел пред противник, чийто сили не познавам. Съвсем не се засланияш, ефенди.

– Не се грижи за мене. Нямам обичай да разговарям с противника си.

– Пази се, ефенди! – извика възбудено турчинът и веднага светкавично насочи за удар шпагата си.

Без да направи крачка назад, херцогинята, не по-бавно от него, парира удара и от своя страна напада. Върхът на шпагата ѝ направи една дупка в свилената салтамарка на турчина, близо до сърцето, без да закачи месото.

Метюб изпика изненадан:

– В името на Аллаха! Това момче какви чудесии прави?

Хараджа също остана зачудена от неочаквания и толкова сигурен удар, че скочи от дивана и хвърли цигарата.

– Метюб, изглежда, че си намери майстора! А преди малко казваше, че той е момче!

Турчинът побесня от яд и закрещя:

– Веднага ще го убия! Само...

Един заплашителен поглед на Хараджа го накара да млъкне.

– Мисли, какво ти казах – каза тя. – Напред, красиви ми капитане. Ти си равен на Дамаския лъв.

Херцогинята стоя няколко секунди неподвижно и изведнъж, с такъв устрем напада противника си, че той бе принуден да отстъпи крачка назад от мястото си.

– Браво, ефенди! – извика Хараджа и с искрящ поглед обгърна херцогинята. – Повали го, красиви ми капитане!

Метюб, обаче, не бе човек, който лесно се дава, и с голяма сила напада. Две-три минути противниците кръстосваха с голяма вещина шпагите си и парираха ударите. Най-после и херцогинята бе принудена да отстъпи от мястото си.

– Ах, ефенди! Умори ли се вече? – извика турчинът и се приготви да нанесе решителен удар.

Хараджа пребледня и вдигна ръка за спиране, но в същото време за своя изненада, видя как херцогинята плъзна левия си крак и цяла се присви на земята. В същия миг Метюб искаше да нападне, но шпагата на херцогинята бе се плъзнала отдолу нагоре, почти по цялото тяло на турчина и подпряна на лявата си ръка, тя впи острието в гърдите му.

– Парирай, ако можеш! – извика благородницата.

Метюб изохка от болка. Върхът на шпагата бе се забил в гърдите му, ако и не много дълбоко, защото херцогинята не желаше това.

– Сразен си Метюб! – извика Хараджа и плясна с ръце. – Виждаш

ли как фехтува красивият капитан?

Турчинът веднага се съвзе и протегна шпагата, за да се реваншира, но херцогинята вече се бе изправила, готова за отпор. С една кварта тя отби удара, така че шпагата на Метюб падна и той застана обезоръжен.

– Моли за милост! – извика херцогинята, държейки върха на шпагата си до неговия гръклян.

– Не! Убий ме! – изпъшка турчинът.

– Дай му последен удар, ефенди – каза Хараджа. – Животът на този човек само на теб принадлежи.

Вместо да пристъпи, херцогинята направи две крачки назад и хвърли шпагата си:

– Не, Хамид Елеонора не обича да дава последен удар на победения!

– Раната ми не е тежка, ефенди – каза турчинът. – Аз мога да се реванширам, когато ми позволиш.

– Не искам – извика Хараджа. – Стига!

После тя погледна продължително херцогинята и зашепна:

– Красив, храбър и благороден... Този младеж е по-ценен от Дамаския лъв.

Тя посочи вратата на Метюб и каза:

– Върви си и се лекувай!

– Остави да ме убият, господарке!

– Храбър си – каза примирително Хараджа. – Ти пак оставаш най-добрия фехтувач във флотата.

След като турчинът си излезе, Хараджа запита:

– Ефенди, кой те научи на това изкуство?

– Казах ти, господарке – един християнин, който бе на служба при баща ми.

– Какво си помисли, когато пожелах да се дуелираш с капитана?

– Нищо! Просто един женски каприз.

– Капризите на една лоша жена – отговори Хараджа. – Това би могло да струва живота ти, ефенди. Прощаваш ли ми?

Елеонора замълча малко и после каза:

– Предпочитам истинското сражение. Там поне се срещат един срещу друг хора от различни раси и различна вяра. Хора, които никога не са се виждали.

– Жена съм и нямам никакво занимание – отговори Хараджа. – И аз предпочитам да нападна един кораб, но какво мога да направя тук в този замък, който не се заплашва от никого, ефенди?

– Може би имаш право – каза херцогинята не намирайки друг отговор.

– Ела, ефенди. Нека по-добре, да направим разходка по покрива на замъка. Ще видиш, как здраво той е укрепен и запазен. Много мъка се е видяло, докато го превземат. Дядо ми остави в окопите на замъка повече от дванадесет хиляди трупа.

– Ще те следвам с удоволствие, господарке!

– Господарке и пак господарке! – извика Хараджа почти раздражена. – Ти не си обикновен войник, а син на паша. Наричай ме просто Хараджа.

– Както желаш – отговори усмихната херцогинята.

– Хайде, еле.

Те започнаха да се изкачват по стълбата към широките тераси на покрива, които бяха разположени зад бойниците. Стигайки там, Хараджа показа една кула на херцогинята.

– От там горе се открива един божествен изглед. Там ще постоим и ще си поговорим, без никой да ни смущава.

Кървави разкази

В едно от малките пристанища херцогинята веднага забеляза кораба и шебеката, пуснали един до друг котва.

– Твоят кораб ли е онзи, ефенди? – изведнъж запита Хараджа.

– Да, господарке.

– Хараджа трябва да ме наричаш!

– Да, Хараджа.

– Ах, как хубаво звучи името ми, казано с твоите устни! – каза туркинята и се загледа в нея.

– Много ли бързаш със завръщането?

– Искам час по-скоро да предам виконта на Дамаския лъв. Мустафа може да се разсърди, ако много се забавя.

– Ах, вярно, ти дойде заради този християнин – каза туркинята. – Аз съвсем бях забравила това. Ами ако го изпратя с Метюб, не е ли едно и също?

– Знаеш Хараджа, че Мустафа иска точно да се изпълняват заповедите му и ако за сам не отведе виконта, мога да изпадна в немилост.

– Ти не си обикновен капитан, та да се боиш. Ти си син на паша.

– Баща ми заповяда да се подчинявам най-точно на Мустафа, който ме е взел под свое покровителство.

Хараджа се облегна върху оградата на кулата и отпусна в ръцете красивата си глава. Дълго време тя замислено гледа в необятната морска шир. Също и херцогинята дълго мълча, мислейки, какво ли сега вълнува тази загадъчна жена. Изведнъж Хараджа се изправи, разтърси се цяла и пристъпи към херцогинята.

– Страх ли те е, Хамид, да си премериш силите с Дамаския лъв? – запита тя възбудено.

– Какво искаш да кажеш, Хараджа? – зачудено попита херцогинята.

– Отговори на въпроса ми, Хамид? В състояние ли си да излезеш на двубой с Лъва?

– Мисля, че да!

– Но той е най-добрият ти приятел?

– Да, Хараджа.

– Какво значение има това – каза туркинята, като стисна зъби. – И най-близките приятелства понякога се скъсват. И не за първи път, двама другари могат да станат за нищо и никаква причина, или от ревност,

най-непримирими врагове.

– Не те разбирам, Хараджа – каза херцогинята, смутена от възбудения вид на туркинята.

– След вечерята ще ме разбереш по-добре, красиви ми капитане. Освобождението на християнина е тясно свързано с това. А ако Мустафа мисли, че може да взема от мене пленниците на дядо ми, много се лъже. Ще види тогава с кого има работа. Само веднъж да се опита да обсади замъка ми. Али паша има по-голяма дума от великия везир, а и флотата от сухопътната войска! Само да посмее!

Хараджа соннато се изправи, скръсти ръцете на гърдите си, а очите и блестяха от гняв. После внезапно тя промени тона си, изражението ѝ стана неизказано миловидно и тя започна:

– Ела, красиви ми капитане. Върху това ще говорим след вечерята. Настроенията ми се менят като бурите в Средиземно море: къси, но страшни, а след това настава чудно спокойствие. Хайде сега да обиколим терасите. Ще ти покажа мястото, откъдето са успели да изкачат крепостта моряците на дядо ми.

Нито следа от гняв не бе изписана по лицето ѝ. Очите ѝ, красиви като тия на херцогинята, гледаха ясно и открито, а челото ѝ бе спокойно и вдъхновено, като че ли облаче от мъка не бе минало по него. Тя погледна още веднъж далеч в морската шир и започна да слиза по витлообразната стълба на кулата.

Вървейки по покрива на крепостта, те се спряха пред една странична кула.

– Оттук се изкачиха на крепостта моряците на великия адмирал – каза Хараджа. – През това време аз бях на борда на военния кораб на моя дядо и можех да наблюдавам всичките фази на това ужасно сражение, което се водеше тук.

– Ах! – зачудено запита херцогинята. – И ти ли присъствуваше тогава?

– Внучката на Али паша не можеше да остане бездейна през това време в харема. Аз бях капитан на военния кораб... Учудва ли те, ефенди?

– Значи ти можеш да командваш кораб?

– Като най-добрият пилот на пашата – отговори туркинята. – Мислиш ли, че до сега не съм направила нито едно пиратско пътуване по Средиземно море? Не веднъж съм плякосвала християнски кораби и не веднъж съм се изкачвала по тях. Ти, навярно, не знаеш, че баща ми бе един от най-прочутите корсари в Червено море. Нима не си слушал за

Рамаида?

– Мисля, че съм чувал това име.

– Тази вечер ще ти разправа за трагичния му край.

Към заник слънце слязоха в гостната зала, красиво осветена и приготвена за вечеря. На масата бяха сложени изрядни яденета и най-хубаво кипърско вино, въпреки че Мохамед бе забранил пиенето на спиртни напитки.

Тя пиеше от сладкото вино и подканваше херцогинята.

– Красиви капитане, Пророкът, действително, няма време да мисли за нашите грехове. Пий, Хамиде, това вино има чудесен вкус и влива в жилите ни огън, който не може с никаква вода да се изгаси.

По едно време Хараджа се изтегна на дивана и направи знак на херцогинята да седне до нея. Тя последва поканата и седна на една копринена възглавница.

– Баща ми, – започна Хараджа – бе голям корсар. И никой не можеше да се сравни с него – нито по смелост, нито по жестокост, нито по благородна щедрост. Дете бях тогава, но и сега го виждам ясно пред себе си. Силна любов имаше той към мене и брат ми, но тежко ни, ако не го слушахме – би ни убил така спокойно, както убиваше хората си, които не му се подчиняваха. Червеното море бе признато за негово владение. Даже султанските кораби не оспорваха това негово право. Тайната на неговата власт над хората се криеше в ненадминатата му храброст и смелост, която правеше от него полубог.

Брат ми, който бе по-възрастен от мен, го придружаваше в пътуванията и тежко му, ако някога покажеше и най-малък признак на малодушие. Баща ми не бе човекът, който можеше да прощава, а още повече на своите кръвни рожби. Не след дълго баща ми умря в бой... Останах аз сама на света.

Хараджа изпи една чаша кипърско вино, запали цигара, обтегна се на дивана и постави лявата си ръка върху черните къдрици на младия капитан.

– Моят вуйчо, който през това време водеше победоносни сражения в Средиземно море е венецианците и генуезците, ме осинови и ме изпрати да живея в харема му. Тогава бях още дете. Но като виждаше, че аз от ден на ден все повече линия, той ме взе със себе си на адмиралския кораб и ме обучаваше да управлявам. В жилите ми тече пиратска кръв аз жадувах за борба в живота. В кратко време аз станах дясна ръка на вуйчо си и го придружавах във всичките му пътувания и сражения в Средиземно море. Спомням си, как веднъж заповядах да избият почти

цялото население на остров Хиос, защото се бунтуваше срещу турците. По-добре би било за мен да не бях стъпвала на този остров...

Тя отпусна дългата си коса да падне върху раменете ѝ и с пресипнал глас продължи:

– Той тогава се сражаваше в сухопътната войска, на помощ на която бяха изпратени моряци. Никога дотогава не бях виждала толкова красив, толкова силен и толкова храбър младеж! Той изглеждаше божествен! Където опасността бе най-голяма, там блясваше неговият меч и неговият щит, и нито аркебузи, нито топове спираха неговия устрем.

„Аз се влюбих в него! Влюбих се горещо, но той не искаше да разбере моето чувство, или по-скоро, не искаше да го види. За него любовта бе само една празна дума. Той жадуваше само за слава! Ах, колко безсънни нощи, колко мъки съм прекарала! Пред Фамагуста го видях отново и говорих с него. Той остана непоколебим. Така той се държи с мене, с мене – Хараджа, внучката на великия адмирал!... О, как го ненавиждам!... И сега искам да бъде мъртъв!“

Херцогинята със съчувствие се загледа в нея. Тя още не можеше да разбере, кой е този човек, който така дълбоко бе ранил сърцето ѝ.

– Хараджа – каза тя, – за кого говориш? Кой е този храбър човек, който е отблъснал любовта ти?

– Кой? Кой? – извика Хараджа. – Ти ще го убиеш, нали?

– Но кого?

– Него!

Хараджа привлече херцогинята, постави ръце на раменете ѝ и каза възбудено:

– Този, който можа да победи най-добрия фехтувач на турската флота, ще може да победи и най-страшния меч на турската войска.

– Още не те разбирам, Хараджа!

– Искаш ли да ти подаря християнския пленник, ефенди? Давам ти го при две условия.

– Какво трябва да сторя? – запита неспокойно херцогинята.

– Ти ще предизвикаш Дамаския лъв и ще... го убиеш!

Вик на изненада се изтръгна от устата на херцогинята.

– Аз трябва да убия Мулай-ел-Кадел? Но ти нали знаеш, Хараджа, че той е най-добрият ми приятел?

– Страх ли те е, ефенди?

– Хамид Елеонора не се бои от никаква шпага и от никаква извита сабя, това знаеш много добре. Но защо да скъсам със старото си приятелство?

– Един мъж никога не трябва да се крие зад някакво извинение, а храбрият още по-малко – каза Хараджа, смеейки се.

– Аз, обаче, много дължа на Мулай-ел-Кадел!

– За какво? Дълга ти ще го платя аз!

– Дълга му благодарност, а тя с пари не се плаща.

– Благодарност? – насмешливо запита Хараджа. – Това е дума без съдържание! Баща ми не познаваше това. Или Дамаският лъв ще падне от сабята ти, или християнинът няма да бъде освободен. Избирай си едно от двете. Хараджа не връща думите си.

– А кое е второто условие?

– Веднага след като предадеш във Фамагуста пленника, ще се върнеш тук.

– Толкова ли държиш на това, Хараджа?

– Да... Давам ти една минута да помислиш.

Херцогинята занемя. Туркинята изпразни още една чаша кипърско вино, легна на дивана и се загледа в младия капитан.

– Още ли се двоумиш? – ненадейно запита Хараджа.

– Не – отговори решително херцогинята.

– Ще го убиеш ли?

– Ще се опитам. Ако само Дамаският лъв не ме убие по-рано.

Някакъв страх обхвана туркинята.

– Но ти не трябва да умираш! – извика тя. – Аз не искам това. И ти ли ще убиеш в мене любовта, която трепти в сърцето ми? Всички ли мъже сте такива диви, безчувствени лъвове?

Херцогинята искаше жестоко да се надсмее над излиянията ѝ, но благоразумието я спра.

– Добре – каза тя след малко мълчания. – Приемам условията ти.

– И после ще дойдеш пак при мене? – запита Хараджа с повелителен глас.

– Да!

Херцогинята се усмихна слабо, а Хараджа стана от дивана и каза:

– Утре виконтът ще бъде тук.

Силна руменина обагри бузите на херцогинята и тя трепна неволно.

– Наредих вече да докарат пленниците от блатата.

– Благодаря ти, Хараджа – каза херцогинята, с мъка прикривайки вълнението си.

– А сега иди си отпочини, ефенди. Късно е вече. Може би много те задържах. Иди да спиш, красиви ми капитане. Тази нощ Хараджа ще мисли само за тебе.

Тя удари със сребърното чукче и веднага се явиха двама роби.

– Заведете ефенди в стаята, която определих за него. Довиждане, Хамид!

Херцогинята галантно ѝ целуна ръка и се оттегли от залата. Робите с благовонни факли осветяваха пътя ѝ.

Виконт льо Хюсиер

Робите доведоха херцогинята до една стая в долния етаж. Тъкмо тя прекрчаваше прага и чу един познат глас да я вика: „Ефенди!“

Тя бързо се обърна, а придружаващите я веднага извадиха ятаганите.

– Ах, ти ли си, Ел-Кадур? – каза тя и се обърна към робите: – Този човек е довереният ми роб и винаги той спи пред вратата ми. Вървете си!

Двамата негри се поклониха до земята и се отдалечиха.

– Какво искаш, Ел-Кадур? – запита херцогинята.

– Чакам твоите заповеди – отговори арабинът. – Никола Страдиото нетърпеливо чака нарежданията ти. Какво трябва сега да прави?

– Засега нищо. Най-много може да изпрати някого до кораба да съобщи, моряците да бъдат готови за път утре.

– Къде? – запита страхливо арабинът.

– За Италия. Утре виконтът ще бъде освободен и целта ми е изпълнена.

Арабинът обори глава на гърдите си.

– Господинът ще бъде свободен! – шепнеше той. – Свободен! Край на всичко! Ел-Кадур няма да преживее щастието на господарката си.

Той бързо измъкна ятагана си и го отправи към гърдите си, но Елеонора забеляза това негово движение и извика заповеднически:

– Какво правиш ти!

– Исках само да опитам, дали лезвието на това оръжие е достатъчно остро за да убие един турчин – отговори арабинът.

– Кой турчин?

– Не мога да кажа, господарке.

– Ще го кажеш, аз искам!

– Добре! Мулай-ел-Кадел!

– Благородният ми избавител? Така ли се отплащате вие арабите на човека, който ви е спасил от явна смърт?

Вместо да отговори, той наведе глава и дълбоко въздъхна.

– Говори! – заповяда херцогинята. Арабинът метна назад бялата си пелерина и горчиво заговори:

– Знаеш какво направи за мен баща ти... знаеш, как аз бдя над дъщеря му... Работата ми се свършва вече. Утре ти и виконтът ще

отплувате за родината си. От мене нямате нужда. Съдбата не ме е създала да бъда щастлив. Имам сега само едно желание: да дия смъртта... Остави ме да убия този човек, господарке, който хвърли око на тебе и тайно те обича.

Херцогинята се приближи до арабина.

– Ти мислиш, че той...? – запита тя.

– Ел-Кадур вижда, наблюдава и не се лъже никога. Хараджа съвсем не ме смушава. Тя е луда, като всички туркини, но Дамаският лъв ме безпокои...

– Защо, Ел-Кадур?

– Защото робът прочете нещо и в сърцето на господарката си.

– Християнката, която обича християнин, никога няма да заобича един турчин, кръвен неприятел на расата ѝ.

Арабинът махна с ръце и отговори:

– Съдбата на човека се намира в ръцете на Аллаха.

– Господ не е Мохамед. Силата Му е много по-голяма от тази на Пророка. Лъжеш се, Ел-Кадур.

– Арабинът не се лъже, господарке. Ще видиш сама: турчинът ще надделее над християнина.

– Но стига глупости, Ел-Кадур! Херцогинята неспокойно закрочи из стаята.

– Къде са господин Перпиняно и Никола Страдиото?

– Те са с моряците и робите на Мулай-ел-Ка-дел, настанени в една зала.

– Трябва да ги предупредиш, че утре ще отплуваме. Ако някой от пленените турци избяга – загубени сме. Но стой!...

– Какво има, господарке?

– Ами шебеката? Ако Хараджа изпрати хора да ни придружат до пристанището, как ще обясним загадъчното изчезване на екипажа? – каза херцогинята побледняла. – Убедена съм, че Хараджа ще ни изпроводи до кораба ни с голяма свита... Има ли стража на двора?

– Не вярвам, господарке.

– Тогава извикай ми Никола. Още тази нощ някой ще трябва да напусне замъка и да се отправи към кораба. Шебеката трябва да изчезне някъде, иначе сме загубени.

Когато рано сутринта херцогинята се събуди, двама роби я посрещнаха на вратата и ѝ казаха, че господарката им моли ефенди да го види.

– Християнинът тука ли е вече? – запита Еле-онора със слаб трепет.

– Не зная, ефенди, но навярно някой е дошъл през нощта, защото

чух дрънкането на веригите на висящия мост.

Херцогинята се качи на стълбата и влезе в залата, където беше обядвала и вечеряла. Хараджа беше вече там, облечена в червена дреха с широки небесно-сини шалвари. В черните ѝ коси бяха втик-нати чудесни бисери и на ушите ѝ висяха диаманти и големи като орех сапфири.

– Християнинът е докаран – каза тя на херцогинята още при влизането ѝ. – Чака ни пред замъка.

Елеонора храбро владееше чувствата си. Внезапно Хараджа с нескрита страст запита:

– Но ти ще се върнеш скоро, ефенди, нали? Ти ми обеща.

– Да, ако Дамаският лъв не ме убие.

– Тебе да убие! Не, това е невъзможно; не, това не искам! – извика Хараджа.

После тя замълча замислена и тихо прошепна:

– Нима отмъщението ми ще бъде съдбоносно за мене? – А след това разтърси глава, положи десницата си върху тази на херцогинята и продължи: – Не, Дамаският лъв не ще те победи, ефенди. Ти си най-сръчният и най-храбрият, когото съм видяла... Но нали няма да ме забравиш, Хамид, и скоро пак ще дойдеш при мен?

– Надявам се – отговори Елеонора.

– Не забравяй – ти ми обеща! – страшно и с молба каза туркинята.

– Нали знаеш, Хараджа, че животът на всеки човек е в ръцете на Аллага и неговия Пророк.

– Аллах и Пророкът няма да са така жестоки, че да искат живота на толкова младо и толкова гордо същество... Да вървим. Виждам, че ти с нетърпение искаш да се разделиш с мен.

– Не, Хараджа! Но аз съм задължен да сторя това. Аз съм войник и трябва да се подчинявам.

– Имаш право, Хамид. Да вървим. Конете и свитата ни чакат.

П редателството

В двора, пред вратата на висящия мост, стояха две групи конници, очакващи внучката на Али паша и сина на пашата от Медина. Едната редица съставляваха гръцките ренегати, Перпиняно, Ел-Кадур, татко Щаке и младият му приятел – моряк, а другата – две дузини въоръжени до зъби еничари.

Между двете редици, върху един черен жребец, седеше един тридесет годишен висок мъж. Лицето му беше бледо и скулесто, а очите му – дълбоко врязани и черни. Вместо златообшитата дреха, каквато носеха турците, той беше облечен във вехта, тъмна дреха от груб плат, а на главата си имаше неизгладен малък фес с пискюл.

Погледът на трескавите му очи веднага се спря на херцогинята, а тялото му се преви от тръпки. Но той не издаде нито един звук, а захапа устни до кръв. Елеонора, която изведнъж го позна, побледня като платно, а след това лицето ѝ пламна, като че ли всичката ѝ кръв се беше събрала там.

– Това е християнинът – каза Хараджа, посочвайки към него. – Никога ли по-рано не си го виждал?

– Не – отговори с изкуствено спокойствие херцогинята.

– Казаха ми, че имал треска. Морето ще го освежи малко, а във Фамагуста ще е по-добре. Ще имаш грижа добре да го гледаш, ефенди, за да не кажат, че много зле се отнасям с пленниците.

– Обещавам ти – отговори тихо Елеонора. След малко докараха два богато накичени коня от най-чиста, буйна кръв, на които се качиха двете жени.

Начело с Хараджа и херцогинята, двете групи конници галопираха към пристанището.

На края бе конвоят на херцогинята, предвождай от Перпиняно и Никола.

– Ако всичко би свършило щастливо – каза венецианецът на гърка, – добре ще сме. Но кой знае?...

Конниците галопираха без прекъсване. Към седем часа сутринта те стигнаха до брега на залива.

– Ето кораба ми – каза херцогинята, посочвайки недалеч от брега.

– Какво значи това? – извика Хараджа. – Защо не се вижда шебека-та ми? Ти трябва да си я видял, Хамид, когато пристигна тук?

– Да, тук имаше една шебека – със спокойствие отговори херцогинята.

– Безпокоя се, че шебеката не е тук. Дали не ѝ се е случило нещо?

Туркинята първа скочи от коня, а в същото време от кораба се спусна една лодка към брега. В нея бяха двамата моряци и младият Олво.

Щом слязоха от лодката, Хараджа ги запита:

– Нали тук имаше една шебека?

– Да, господарке – отговори младият. – Тя рано сутринта замина на разузнаване.

– Да не би да сте видели неприятелски кораб?

– Снощи, преди залез, на юг се показва един кораб по направление към острова. Навярно шебеката е искала да узнае, дали той е турски или неприятелски.

– Значи скоро ще се върне – каза Хараджа успокоена. – А сега закарайте христианина на борда и го завържете на дока, или по-добре затворете го в каютата и поставете стража.

Виконтът стоеше спокойно, като чели всичко му беше безразлично, но отвреме навреме поглеждаше Елеонора. С татко Щаке, Симоне и четиримата гърци той се качи в лодката.

– Хамид – каза Хараджа и се приближи към херцогинята, която гледаше отдалечаващата се лодка – иде минутата на раздяла. Не забравяй, ефенди, че с нетърпение очаквам връщането ти и че разчитам на твоята десница. Ти трябва да отмъстиш заради мен на Мулай-ел-Кадел, ако искаш да станеш комендант на замъка и да получиш всички почести от султана. Един ден ти ще бъдеш най-мощният паша в турската войска.

– Ако убия Дамаския лъв, тогава ще ме видиш.

Лодката беше дошла втори път на брега и херцогинята с хората си се качиха в нея.

Матросите в това време вдигаха котва и бяха разперили платната. Татко Щаке, щом стъпи на борда, веднага започна за команда:

– Чевръсто, момчета! Свеж ветрец духа от запад, и ние ще плуваме като тюлени. Ах, чудесно изиграхме ролята си. Докато съм жив, ще се смея!

Всички бяха заели местата си и корабът тръгна. Хараджа стоя на брега, докато той се загуби зад крайбрежните скали. После тя възседна коня си и тръгна към Хюсиф.

Тя приближаваше вече моста на замъка, когато видя по другия път един еничар да препуска към нея.

– Стой! – извика конникът и рязко спря коня си. – Вие ли сте

внучката на великия адмирал?

– Аз съм внучката на Али паша – отговори Хараджа недоверчиво.

– Тогава, чудесно! Страхувах се, че няма да ви намеря в замъка.

Християните тук ли са още?

– Изглежда, че искаш да се подиграваш – отговори сърдито Хараджа.

– Извинявай, господарке – отговори капитанът.

– Кой, собствено, си ти?

– По-рано бях християнин поляк, а сега съм турчин и верен последовател на Мохамед.

– А, значи вероотстъпник?

– Във всеки случай, сега съм турчин и съм дошъл да ви направя голяма услуга.

– Каква услуга?

– Тук ли са християните, които искаха да освободят един така наречен Льо Хюсиер?

– Християните?

– Предполагам, че може би са се представили за турци.

– Нима съм излъгана? – извика Хараджа гневно. – Хамид...

– Да, Хамид. Това е името, с което си е послужил капитан Темпеста.

– Последвай ме! – извика Хараджа побледняла.

Влизайки в една зала на замъка, Хараджа заключи вратата и с треперещ глас запита:

– Говори!... Казваш, че той е християнин?

– Той е прославеният капитан Темпеста, който в един двубой пред Фамагуста победи Дамаския лъв.

– Хамид е победил Лъва? – извика Хараджа.

– И даже го рани – отговори полякът. – Той можеше и да го убие, господарко. Но той предпочете да му подари живота.

– Тогава, значи, не е вярно младият християнин да е приятел на Мулай-ел-Кадел. И тук ли ме излъга?

– Турчинът и християнинът не са вече неприятели. Турчинът даже спаси някогашния си противник, когато Мустафа бе навлязъл във Фамагуста и заповядал да убият всичките ѝ защитници.

– Хамид – християнин? – шепнеше Хараджа. После повдигна рамене и каза:

– Дали е турчин или привърженик на кръста, за мен е все едно. Той е красив, горд и благороден, а Пророкът тук няма работа.

Полякът се закикоти тихо.

– Той е красив. Вие можете да се изразите, че тя е красива – каза подигравателно той.

Внучката на великия адмирал изгледа уплашено поляка.

– Какво искаш да кажеш с това, капитане?

– Може би вие сте сбъркали, що се отнася до пола на капитан Темпеста.

– Какво казваш? – извика Хараджа и всичката ѝ кръв нахлу в главата. – Какво? – И тя хвана капитана за раменете и го разтърси.

– Този красив Хамид, или този хубав капитан се казва всъщност Елеонора, херцогиня от Еболи!

– Той е жена?! – извика отчаяно Хараджа, като някое смъртоносно ранено диво животно и се хвана за сърцето. После няколко минути стоя като вкаменена и бледа като смъртница. Най-после тя избухна в луд гняв и изкряска: – Излъгана, подведена и осмяна!

Тя отвори вратата и извика:

– Метюб!

Той се излежаваше на един килим в двора и пушеше. Щом чу името си, веднага скочи и отиде при Хараджа, която изглеждаше страшно гневна.

– Къде е корабът ти? – запита Хараджа.

– Той е на котва в залива Доце.

– Вземи най-силния кон и иди там, веднага отпътувай и преследвай кораба на този... Хамид. Това са били християни. Те ни изиграха... Бързай и ми докарай Хамид, но жив. Разбираш ли, Метюб? Жив го искам!

– Слушам, господарке! Преди слънцето да залезе, ще настигна кораба на нахалното хлапе, което така дръзко се би с мене!

В открито море

Докато турският капитан и полякът родоотстъп-ник препускаха с все сила, корабът на херцогинята се беше отправил на юг с попътен вятър към залива Суда, за да се запаси с храна за дългия път към Италия. Херцогинята при това беше решила още веднъж да види Дамаския лъв и да му благодари за своя живот и избавлението на виконта.

Веднага след тръгването на кораба херцогинята се отправи към каютата, в която беше затворен виконтът.

Чуха се дълбоки и сърдечни възгласи:

– Елеонора!

– Гастон!

Виконтът с треперещи от вълнение ръце хвана нежната глава на херцогинята, загледа я с очи, пълни с възхищение и радост, и каза:

– Елеонора, аз чух, че ти си в Кипър. И само мисълта, че пак ще те видя, ми даваше сила, за да преживея страшните мъки, на които бях подложен от мохамеданите.

– Ти знаеше ли, Гастон, че съм тук?

– Славата на капитан Темпеста бе проникнала чак в затвора, даже по-далече – чак до блатистите места. Един пленник християнин, докаран от Фамагуста, ми разправи за геройските подвизи на капитан Темпеста. Той ми описа, как изглеждаш и ми каза, че при теб има един роб, който се казва Ел-Кадур. И аз веднага почувствах, че само ти можеш да бъдеш капитан Темпеста, когото всички боготворят.

– Не е ли чудо, приятелю – каза херцогинята, – че ние можем пак да се видим, че ти си свободен, и аз преодолях толкова стракове и ужаси?

– Същински сън. И аз съм неимоверно щастлив, че дължа живота и свободата си на тази, която обичам.

– Да не говорим за това, Гастон. В скоро време аз ще те запозная с моя противник.

– С кого, с Дамаския лъв?

– Ние сме на път към него. Корабът е готов. Спасението си дължа на него. Без негова помощ нямаше да изляза жива от Фамагуста.

– Каква опасност може още да ни дебне, Елеонора?

– Безпокоя се. Страх ме е от отмъщението на Хараджа. Тя е толкова енергична, колкото и жестока, а освен това разполага с бойните кораби на дядо си.

– Доколкото знам, турската флота се намира още в Никозия – каза виконтът. – Докато тръгнат да ни преследват, ние ще бъдем далече.

– Ще се бавим само, докато намерим кораб, който ще ни отведе на запад.

– Да, Елеонора. Ела на палубата – имам нужда от чист и свеж въздух.

Корабът леко се люлееше по морските вълни и продължаваше в южно направление.

– Добро утро, господин виконт! – чу се един глас.

Виконтът се обърна и видя Ел-Кадур.

Арабинът мълчаливо пристъпи към виконта. Лицето му бе бледо, а на очите му блеснаха сълзи.

– Ти ли си, мой верни Ел-Кадур? – извика виконтът. – Колко съм щастлив, че пак те виждам!

– И аз не по-малко – отговори арабинът, мъчейки се да си предаде радостен израз. – Аз бях сигурен, че ще сполучим да те освободим от робство. Виждаш ли, че си щастлив вече, господарю?

– Да, неизказано щастлив – отговори виконтът, – сега вярвам, че мюсюлманите не ще могат да ме разделят от жената, която обичам.

Една тръпка мина по лицето на арабина.

– Господарю, ти вече не се нуждаеш от моята служба. Аз си свърших задачата и сега те моля за една милост, която отказа да ми даде херцогинята.

– Каква милост?

– Не ме взимайте със себе си в Италия.

– Ел-Кадур! – извика заповеднически херцогинята.

– Бедният роб иска да се върне в родината си – продължи арабинът, като да не бе чул гласа на господарката си. – Животът ми е края; аз се чувствам много уморен и искам да си отида там – в пустините на Арабия. Ден и нощ бленувам безкрайните дюни, зелените палмени оазиси, тъмните шатри, палещото слънце и вълните на Червено море. Ние, децата на пустинята, имаме кратък живот, и когато почувстваме края му, имаме само две желания: една шатричка върху пясъка и сянката на родната палма. Помоли жената, която обичаш, да даде свобода на бедния си роб!

– Значи ти си решил действително да ни напуснеш, Ел-Кадур? – запита със скръб херцогинята.

– Да, ако ми позволиш.

– Но защо ще ни напуснеш, Ел-Кадур? Ти израсна и живя с моята

годеница, ти ѝ беше водач и защитник в трудностите – запита виконтът. – Неапол е по-красив от арабски град; дворецът на херцозите Еболи е по-хубав от шатра! Говори!

Арабинът затвори клепачите си. Херцогинята знаеше какво го измъчва.

– Настояваш ли, Ел-Кабур? – го запита тя.

– Да, господарке – отговори той тихо.

– И няма ли да ти липсва твоята господарка? Нали от деца сме били заедно?

– Бог е велик, господарке!

– Добре тогава; щом напуснеш Кипър, ти ще бъдеш свободен, верни ми Ел-Кадур.

– Благодаря ти, господарке – каза арабинът. Без думица повече, той се зави в пелерината си и се отдалечи. Виконтът и херцогинята поздравиха Никола.

– Господарке, щях да забравя. Хората, които потопиха шебеката, намерили в нея два големи сандъка, навярно за владетелката на замъка, и ги донесли тук.

– Отворихте ли ги?

– Да, и намерихме чудесни турски женски дрехи. Да ги донеса ли горе? Мисля, че вече няма защо да носите мъжки дрехи. Господин виконтът е при нас и е готов всеки момент да ви защити.

– Харесва ми мисълта да се облека в женски турски дрехи. Нито капитан Темпеста, нито Хамид сега имат основание да съществуват.

– Ти ще изглеждаш още по-възхитителна, Елеонора – каза виконтът, – и не ще забъркваш вече главите на жените. Аз зная, че Хараджа е била влюбена до лудост в теб, смятайки те за чистокръвен мюсюлмански принц.

– Тази идилия твърде много би ме развличала, ако ти не беше пленен – отговори херцогинята. – Ако Хараджа беше разбрала, че съм се подигравала с нея, щях скъпо да заплатя тази игра.

Татко Щаке се беше върнал и дочул разговора.

– Куршум на дявола в ушите – каза той. – Още не сме далеч от нея и не можем да бъдем съвсем сигурни.

– Но кой ще ѝ каже, че аз съм жена?

– Кой знае. Предателите не са малко.

– Но ти много черно пророкуваш, татко Щаке!

– Не, господарке, не съм спокоен, докато не видя бреговете на Италия или най-малко на Сицилия. Капризите на този лек ветреца не ми

харесват. Той става все по-тих и по-тих, и ме е страх да не бъдем задържани от пълната тишина, която понякога има в тия места.

– Далече ли сме от Хюсиф? – запита виконтът.

– Около двайсет мили. А това е малко разстояние.

– Тогава заповядай, татко Щаке, да пригответ бяда, а пък аз в това време ще се поровя в сандъците – каза херцогинята.

Виконтът почака, докато херцогинята слезе долу, и хвана после стария моряк под ръка, тръгна с него и го запита:

– Кажете ми истината, кормчийо, страхувате ли се от нещо?

– Не, господин виконт, засега не смятам, че някой турски кораб ще ни преследва, защото ние потопихме шебеката. Но тъкмо това ме смущава. Хараджа е много хитра и подозрителна.

– Тя ще помисли, че шебеката е потънала.

– При такова тихо море?

– Сигурни ли сте, че около Хюсиф няма друг кораб?

– Аз можах да разгледам само една малка част от крайбрежието. Не мога да знам, дали в някое заливче или устие на река няма скрит някой кораб.

– Имаме ли достатъчно оръжие?

– Не е малко за нас. От една шебека не се боя. Корабът ни е добър и може и с бойна платно-ходка да се справи.

– Не вярвам да има такива в тези води – отговори виконтът.

– От тукашните не ме е страх, но да не дойде някой от флотилията на Али... Но, ах, ето че идва и херцогинята. Чудо хубавица! Завъртяла би главата на всички паши, пък и на султана даже!

Действително, херцогинята изглеждаше великолепна. Тя беше избрала един хубав костюм, като тези, които носят в Георгия и Персия. Всичко бе най-скъпо и хубаво, талията ѝ бе пристегната от една черна, общита със сърма и злато салтамарка, шалварите от свилен брокат, на раменете ѝ висеше тънкотъкан, изпъстрен с бисери шал, а косата ѝ спусната на много плитки.

Льо Хюсиер я гледаше с възхищение, а татко Щаке като че ли бе полудял; хвърляше шапката си във въздуха и викаше:

– Ура! Да живее херцогинята ни!

След него целият екипаж, като под команда, в един глас извика: „Ура, да живее нашата херцогиня!“

Едва радостните викове бяха утихнали и се чу от задния док една ругатня. Никола Страдиото седеше там, вперил поглед на север и стиснал юмруците си.

– Бог да ме убие! – извика възбудено гъркът. – Виждам три разгънати платна до височината на замъка. Ако това не е кораб от венецианската флота, тогава е от турската!...

Пленяването

Виконтът побледня.

– Три мачти – извика той. – Да нямате грешка?

– Не, господин виконт – отговори гъркът. – Очите ми добре гледат. Аз мога да различавам една галера от една шебека и от една галеаса, каквато е нашата. Ето галерата току-що напуска върха на залива при Хюсиф и се отправя към нас. Кълна се за това.

– Ще се оставим ли да ни настигне и потопи? – запита сърдито виконтът.

– Трябва да се отправим бързо към брега – каза гъркът. – За нещастие, вятърът намалява.

– А брегът е далеко – каза татко Щаке. – За петнадесет мили, които ни разделят, при това затишие на вятъра, ще ни трябват най-малко осем часа.

– Ами тогава защо са надуты платната на другия кораб? – запита виконтът.

– Защото, ако съдим по тъмните петна на морската повърхност, там вятърът не е спрял.

– Какво мислиш, Елеонора? – запита виконтът. – Капитан Темпеста навярно ще ни даде добър съвет.

– Навътре в морето, как мислите, татко Щаке? – отговори тя. – Ние още със сигурност не знаем, дали корабът е наш или неприятелски, а освен това, ако видим, че е неприятелски, все ще можем да се доберем до брега.

– Право имате – каза татко Щаке. – Ние ще обърнем на запад. Там духа вятър, а корабът ни не е костенурка, я! Те още не са ни настигнали, но настигнат ли ни, ние имаме и топове, и пушки.

С голяма мъка моряците можах да променят направлението към запад. Другият кораб бе още твърде далече, за да се види знамето му.

– Ще ни настигне ли? – запита херцогинята виконта, който мрачно гледаше в далечината.

– Боя се, че – да! – отговори той.

Галеасата зави на юг към брега, но вятърът беше съвсем слаб. Не се минаха даже десет минути, и тя беше вече в обсега на галерата.

В това време един глас се обади зад тях:

– Господарке, нали имам заповед от господаря си да бдя над вас?

Херцогинята бързо се обърна и видя Бен-Таел, верния роб на Дамаския лъв.

– Какво искаш? – запита го тя.

– Господарят ми заповяда, ако вие, господарке, сте в опасност, веднага да го предизвестя.

– Смяташ ли, че корабът е турски?

– Аз току-що се изкатерих на върха на мачтата и видях зеленото знаме на Пророка. Корабът е от големите, и ние не ще можем да устоим срещу него.

– А какво искаш да правиш?

– Искам да ми разрешите да отплувам до брега и след това да изтичам до господаря си, преди да бъде пленен от турците заедно с вас.

– Но ние сме на седем-осем мили далече от брега.

Робът се усмихна.

– Бен-Таел знае да плува много добре и не се бои от акули.

– Но ние не сме убедени, че галерата ще ни настигне – каза херцогинята.

– Вярно е, но по-добре е да се вземат всички предпазни мерки.

Херцогинята изпитателно погледна виконта.

– Тогава върви – каза виконтът на роба. – Щом като видим, че не можем да избегнем галерата, ще обърнем кораба към брега. И там ще ни намерите.

– Около залива на Суда – добави херцогинята.

– Добре, господарке, ще ви очаквам там – каза робът. Той захвърли наметалото си, сложи ятагана в пояса и скочи във водата.

Виконтът и херцогинята отидоха при кормчията.

– Приближава ли се? – запита Льо Хюсиер.

– За съжаление – да, господин виконт. И е турски кораб.

– Какво ще правим сега, кормчийо?

– Ще се държим за брега и ще се опитаме да стигнем до залива Суда.

– Сега вече не можем да им избягаме – викна татко Щаке. – Дявол да го вземе това затишие на вятъра! Най-малко три-четири часа са ни нужни да стигнем брега. Няма що, ще трябва да се бием.

– Ти, Елеонора, с Перпиняно иди при батареите. Там е по-прикрито. Всяка секунда може да започнат обстрелването ни.

– А ти? – запита херцогинята и нежно го загледа.

– Мястото ми е тук. Да се надяваме на Бога и на мъжеството си.

Херцогинята не искаше да се раздели от него, но той я хвана за

ръка и я заведе долу.

– Не се излагай на опасност – каза тя и се хвърли на шията му. – Ти знаеш колко много те обичам!

– Кураж, Елеонора! – каза виконтът и отиде на дока.

Когато той бе горе, видя, че галерата е на осемстотин крачки от тях и иска да им препречи пътя. Галерата беше голям кораб, предната ѝ част – високо издигната, и на нея имаше множество войници с пики и ятагани, готови да нахълтат в кораба при първото стълкновение.

– Кормчийо, ще стигнем ли брега, преди да ни потопят? – запита виконтът.

– Попитайте Мохамед, виконте, ако не е оглушал.

Един залп разтърси кораба и с шум се пречупи главната мачта. В същия миг Перпиняно изкомандва „Огън!“

Четири далекобойни оръдия дадоха залп, и платната на неприятелската галера се разкъсаха на много места, а събраните за щурмуване войници се запремятаха.

– Дявол го взел! – извика татко Щаке. – Това беше чудесен поздрав!

Турците веднага отговориха с десет оръдия, куршумите и камъните на които обсипаха като градушка нашия кораб. Едната му страна беше почти разрушена, задната каюта беше изчезнала, а по борда зееха големи дупки.

Виконтът скочи бързо към стълбата и високо запита:

– Някой ранен?

– Не – отговори Перпиняно. – Момчета, огън бий!

Галерата, която пак се беше приближила, получи встрани такъв удар от втория залп, че се наведе. Турците яростно започнаха стрелба с аркебузите.

Хюсиер, Ел-Кадур и останалите на палубата набързо направиха барикади от бъчви, сандъци и други предмети и откриха огън от своя страна. От страна на турците гърмежите не преставаха, и корабът им все повече се доближаваше. Топовете на Перпиняно мъчно можеха да се справят с двадесетте на неприятеля. След половин час обстрелване фоковата мачта беше улучена и с трясък падна, като платната ѝ покриха сражаващите се.

Тъкмо виконтът се мъчеше да се освободи от въжетата на падналата мачта, когато един куршум го улучи право в сърцето. Ел-Кадур и Никола веднага се завтекоха към него, а татко Щаке извика:

– Те раниха господин виконта!

Подпоручик Перпиняно и херцогинята, бледи, се изкачиха горе. Останалите моряци бяха прекратили огъня, виждайки, че е безполезно да стрелят. Херцогинята се хвърли върху годеника си.

– Гастон! – извика тя и сълзи рукнаха от очите ѝ.

Ел-Кадур и Никола повдигнаха ранения.

– Съвсем незначителна рана – каза той. – Не се плаши, Елеонора...

Той не можа да продължи. Тялото му затрепери. С широко отворени очи той се вгледа в херцогинята и после се отпусна, съвсем блед, в ръцете на Ел-Кадур и Никола.

Елеонора изпищя, сви юмрук и заканително го насочи към галерата:

– Мизерници! Вие го убихте!

После тя взе меч на виконта, слезе по стълбата и извика:

– След мен, храбреци! Долу мерзавците! Ел-Кадур остави ранения на Никола и бързо се завтече към херцогинята.

– Господарке – каза той. – Какво искаш да правиш? Виконтът е само ранен. Защо дириш смъртта, когато той ще може да оздравее?

– Бягай от пътя ми и ме остави да умра!

– Не, господарке, аз трябва да бдя над теб. Виж натам: и турците спряха огъня, а Метюб ни прави знак да се предадем.

– Метюб? – извика гневно херцогинята. – Капитанът на Хараджа? Тогава сме загубени.

Изведнаж силите ѝ я напуснаха. Тя седна на една купчина въжета, закри лицето си в ръце и захълца.

Галерата вече се беше допряла до кораба и Метюб пръв скочи в него, следван от дузина войници с шлемове и заредени пищови.

– Радвам се, че пак те виждам, госпожо – каза подигравателно той. – Ти си чудесно красива и ми харесваш много. Много по-хубава си в тези дрехи, отколкото в онези, които носеше в замъка. Значи, ти си била дъщерята, а че синът на пашата от Медина?

Херцогинята скочи като лъвица, взе падналия меч и извика:

– Нещастнико! Отбранявай се срещу християнката, ти, който се хвалиш, че си най-добрият фехтувач на турската флота. Ако смееш, премери силата си.

Веднага турчинът отскочи две крачки назад и взе от ръката на един войник пищова.

– Ах, страх те е и затова ще стреляш! – извика възбудена херцогинята. – Покажи рицарството си, турчино! Аз съм жена, а ти си мъж!

Красотата и храбростта на херцогинята направиха силно

впечатление на дивите турци. Един офицер хвана ръката на Метюб и го отклони да стреля.

– Тази християнка принадлежи на Хараджа – каза той. – Ти нямаш право да я убиваш.

Капитанът не се съпротиви и пусна пищова на земята.

– В Хюсиф ще си видим сметката. Тук сега не е място да се дуелираме.

Херцогинята гордо хвърли сабята си и с пренебрежение каза:

– Прави сега каквото искаш с мен!

– Вие сте моя пленница и аз ще ви отведа в Хюсиф – отговори капитанът.

– Тогава – заповядай да ме завържат.

– Не съм получил такова нареждане.

– А какво ще правиш с придружаващите ме?

– Това е работа на Хараджа.

– И е малко нещо моя – се обади отзад един човек, облечен като еничарски капитан.

Предложението на поляка

Перпиняно, подпомогнат от татко Щаке, още се биеше с шест мохамедани, когато чу гласа, който му се стори познат. Той отскочи и веднага се нахвърли върху капитана – еничарин със здрав юмрук в лицето.

– Проклет вероотстъпник! – извика той. Капитанът почувства като удар от камшик плесницата и изпсува.

– Позна ли ме? – извика той. – За този шамар ще ми платиш. И сега сметката си няма да разчистваме с цехини.

– Лахчински! – извика херцогинята.

– Да, същият. Мечката от горите на Полша.

– Нещастен вероотстъпник! – извика Елеонора. – Ти си петно за християнството.

– Стига сте бръщолевили! – извика неспокойно Метюб. – Заведете тази жена в една кабина, а другите затворете в хамбара.

Виконтът беше поставен на дървена носилка. След като Никола запуши раните му, колкото можа, четири гърци повдигнаха носилката. Той беше в безсъзнание: бледен като мъртвец и със затворени очи. Херцогинята се доближи до носилката, не по-малко бледа от ранения. Тя беше свила вежди и нито една сълза не се отрони от нея. Капитан Темпеста, безразлично дали е мъж или жена, трябваше да засвидетелства, че с гордост носи прослепеното при Фамагуста име. Тя погали само с ръка челото на ранения и го целуна.

– Върви, герою, където Бог пожелае. Елеонора ще отмъсти за теб.

Моряците бяха завързали вече пленения кораб и галерата бавно се заобръща на север. Скоро пред Метюб се изправи полякът.

– Раненият никак не е добре. Не може да се извади куршумът, който е пронизал лявата му гръд.

– Ще умре ли?

– Кой знае! – каза полякът.

– Неприятно е – каза Метюб. – Аз бях обещал на Хараджа да докарам всички живи.

– Ти отдавна познаваш внучката на пашата. Какво ли смята да прави с християните?

– Току-що същото ме пита и младата жена. Опитай се да разбереш характера на Хараджа! Нищо не мога да ти кажа.

– Ще ги убие ли?

– Може би.

– Това няма да й позволя.

Турчинът състрадателно се усмихна.

– Изглежда, че не знаеш, капитане, че Хараджа е под закрилата на великия адмирал, и нито Мустафа, нито някой друг има думата пред нея.

– Тежко й, ако я убие! – извика заплашително Лахчински.

– Не се сгорещявай толкова! – каза хитро турчинът. – Много ли ще ти стане мъчно, ако ги убие?

– Къде е сега жената?

– В третата кабина на бакборда.

– Трябва даговоря с нея.

Нямам заповед да не те пускам при нея – отговори турчинът. – Длъжен съм да ги обърна внимание, че ти нямаш право нито с пръст да я подбутнеш, нито пък да бъдеш неучтив с нея.

С развалено настроение той заслиза по стълбата. На стражата каза да се отдалечи и отключи вратата.

– Свободно ли е?

Херцогинята седеше на малък диван до прозорчето. Тя гледаше морето и беше потънала в тъмни мисли. По големите и клепащи се виждаха сълзи.

– Свободно ли е? – запита отново полякът, мислейки, че тя не го е чула. И този път херцогинята остана неподвижна.

– В името на Пророка и всички турци! – извика сърдито капитанът. – Аз не съм роб!

Херцогинята скочи и загледа полската мечка.

– Не, вие не сте роб. Вие сте вероотстъпник! Един беден роб не се отказва така леко от вярата си, както вие, капитан Лахчински.

– Знаете ли къде ви води Метюб?

– В замъка Хюсиф – отговори Елеонора.

– Или, по-право, при Хараджа.

– Е, и какво?

– Как ще ви посрещне тази жена, която няма равна на себе си в гняв и жестокост?

– Вие сте й открили, че аз съм жена, нали господине?

– Не, това не съм казал – отговори полякът смутено.

– Лъжете като същински вероотстъпник! – извика сърдито херцогинята. – Освен няколкото приятели, които знаеха, че съм жена, и които не ме издадоха, само вие бяхте чуждият, който знаеше това.

– Но стига, дявол да го вземе! Не ме изкарвайте от търпение и ме оставете да говоря. Не дойдох при вас като неприятел, а като приятел, който е готов всичко да стори за избавлението ви.

– Вие?!

– Въпреки, че съм вероотстъпник, мюсюлманите не ме уважават, и макар и капитан, гледат на мен по-зле, отколкото християните.

– И вие сте дошли да ме спасявате?

– Вас и другите.

– И виконта ли?

Полякът замълча една секунда и после каза:

– Ако вие желаете, и ако той остане жив.

– Велики Боже! – извика уплашено херцогинята. – Раната му смъртоносна ли е?

– Смъртоносна не, но много тежка и не зная, дали ще може да оздравее. Тези проклетни турци употребяват толкова лошо олово, че когато куршумът се удря в някоя кост, се смачква.

Херцогинята беше покрила лицето си и хълцаше.

– Искам да ви спася, както пече казах.

– И как ще успеете?

– Преди всичко, трябва да се предотврати галерата да влезе в залива на Хюсиф. Ако попаднете в ръцете на Хараджа, всичко е свършено. А аз не искам тази жена да ви убие.

– Какво би означавало това за вас?

– Нещо повече, отколкото вие мислите, херцогиньо.

– Изразете се ясно.

– Още ли не ме разбрахте?

– Не.

– Ако ви спася, излагам се на най-голяма опасност, и ако ме хванат, не ще избягам от набучване на кол.

– Несъмнено – отговори херцогинята, която го слушаше вече с интерес.

– За тази моя отявленост имам право на възнаграждение, нали?

– Пари ли са ви нужни? Аз съм толкова богата, че мога богато да ви заплатя.

Полякът се почувства оскърбен.

– Един наемник капитан е доволен, когато има хубав меч и заплата за живеене. Повече не му трябва. Ако парите не му стигат, той плячкосва, откъдето намери.

– Какво искате тогава? – запита херцогинята страхливо.

– Какво ли искам?... Ръката ви!

Няколко секунди херцогинята стоя смутена, не намирайки думи. После тя се окопоти и каза:

– Ръката ми?... Вие се шегувате, господин капитан. Нали знаете, че съм годеница на виконта?

– Тогава добре. Правете каквото знаете.

Херцогинята се замисли малко и заговори решително:

– Казвате, че ме обичате?

– Дявол да го вземе! Обичал съм ви и съм ви мразил същевременно. Обичах ви за красотата, смелостта, грацията и името ви; мразех ви, че вашата шпага бе по-силна от меча на полската мечка. Решете, и още тази нощ галерата ще гори в пламъци и никога няма да стигне до залива Хюсиф.

Елеонора замълча, а в очите ѝ блесна една слаба искра.

– Приемате ли предложението ми? – запита той.

– Да – отговори херцогинята. – Приемам го. Но вие трябва да се закълнете, че ще спасите всички нас.

– Кълна се в кръста и полумесеца! – каза тържествено полякът. – Дайте ръката си!

Тръпки полазиха по херцогинята, но тя я подаде и стисна потната ръка на поляка.

– Още тази вечер галерата ще гори от хамбара до върха на мачтите – каза полякът. – Довиждане, любима! Вие няма да бъдете недоволна от мен.

Той отвори вратата и на пръсти излезе. Херцогинята остана в размишление. Изразът на лицето ѝ беше мрачен и очите ѝ замъглени.

– Мизерен, проклет вероотстъпник! – шепнеше тя. – Ще те излъжа, както излъгах и Хараджа. Аз за нищо не се заклев!

Заговорът

Докато в кабината херцогинята мислеше върху новото положение, татко Щаке в хамбара прашаше по дяволите Мохамед и всички негови верующи ту в ада, ту на дъното на морето. Той гърмеше като турска бомба:

– Пленен! – викаше той и се удряше по главата. – И Бог, и кръстът ли ни изоставиха? Това е вече скандал! Няма ли край да има това турско щастие? По-нататък не може така да върви. Бога ми, господин Перпиняно, човек не знае каква вяра да хване!

Поручикът седеше мълчалив и съвсем не мислеше да му отговаря. Другите също мълчаха.

– Що мълчите като мишки, бе? Или искате да ни откарат в замъка и да ни набучат на колове?

Бога ми, аз съвсем съм против тая работа. Не! Аз няма да се оставя като краставо магаре да правят с мене каквото им се иска...

– Но, татко Щаке, какво искате да правите? – запита най-после Перпиняно.

– Аз ли? – извика старецът. Ще вдигна във въздуха галерата с всички нехранимайковци на нея, с изключение на нас.

– Тогава защо се бавиш! – каза подигравателно Ел-Кадур.

– Мислиш, че не мога да подпаля барут, полска и пясъчна мишко?

Ел-Кадур искаше да отговори, но Перпиняно го спря:

– Изкажете се, татко Щаке. Какво искате да опитате?

– Галерата да полети във въздуха преди да стигнем Хюсиф.

– И аз искам това, но как? Имате ли план за това?

– Разбира се. Само ми липсват инструменти.

– Какви?

– Няколко лоста, един чук и едно длето, с които да отворим дупка в средната греда на кораба. Ще нахлуе вода и галерата ще започне да потъва.

– Но ние нямаме нито едно ножче даже, татко Щаке.

– За съжаление, господин подпоручик.

– Тогава аз имам по-добър план – обади се Никола Страдиото, който дотогава не беше отварял уста.

– Говори, гърко! – каза татко Щаке. – Твоите съотечественици минават за най-хитрите хора на изток.

– Турците взеха оръжието ни, но забравиха да вземат фитила и огнивото.

– Чудесно! Ако имах тютюн, щях да си запаля лулата – надсям се старецът.

– Но може и един кораб да се запали – отговори съвсем сериозно гъркът.

Татко Щаке подскочи от радост.

– Нали ви казах, че гърците са най-хитрите хора? – извика той и се удари по главата. – В черепа ми има мозък колкото на патица!

– Действително ли мислите да подпалите галерата, Никола? – запита Перпиняно.

– Да, господине, това е единственото средство да се попречи на понататъшното плуване на кораба.

– Не бихме искали ние самите да се пържим в огъня – каза Перпиняно.

– Аз не мисля да запалвам най-напред средната греда – каза гъркът. – Ще трябва най-добре да намерим някоя пролука, за да стигнем до склада на въжетата и резервните платна. С общи усилия ще можем да разбием капака над нас.

– Ами ако въвн стои някой на пост? – запита го подпоручикът.

– Ще му отрежем гръкляна – каза татко Щаке.

– Кога мислите, че може да стигнем до залива? – попита Перпиняно.

– Не преди полунощ – отговори гъркът. – Тихият вятър няма да се усили. Аз познавам тукашните ветрове.

– А херцогинята? А виконтът? Ще можем ли да ги спасим?

– Брегът не е далеч. Лодки има на борда и без големи трудности ще стигнем брега. Там ще ни помогне Дамаският лъв. Робът му навярно вече е при него.

– Ти си чудесен човек, бе, гръцка лисицо! – се възхити татко Щаке. – Я сега да разгледаме и опитае капака.

Те станаха, и тъй като в хамбара влизаше една слаба светлина през един процепа, лесно намериха капака, който водеше към дока. Татко Щаке бе вдигнал ръка, за да опита да го вдигне, и той се поотвори.

– Те не са го заключили! – извика той учуден.

– Не, защото аз отместих запора – се обади един глас.

И тримата викнаха едновременно:

– Родоотстъпникът!

– Вярно, родоотстъпникът! – каза полякът. – Той идва от името на

херцогинята да ви освободи.

Той слезе по тясната стълба и се изправи пред тримата мъже, които го гледаха учудени.

– Вие идвате... да ни спасите? – запита татко Щаке, подпрял ръце на хълбоците си. – Вие?... Уважаеми господине, желаете да се шегувате, а? Тази шега скъпо ще я платите! Аз ви го казвам!

Полякът повдигна рамене и се обърна към подпоручика:

– Кажете на хората си да стоят готови при капака. Каквото ви съобща, не трябва турците да го знаят. Касае се и до моята кожа.

– Това се казва невероятна случайност – каза татко Щаке.

Полякът се престори, че нищо не е чул, и продължи:

– Вие имате фитил и огниво?

– Да – отговори Никола.

– Значи? – запита той Перпиняно.

– Тъй като вие давате честната си дума, че няма да ни предадете, то ние сме готови на всичко, стига да спасите херцогинята и виконта.

– Разбрахме се, значи?

– Да, господин капитан.

Ренегатът обърна гърба си към тримата, изкачи стълбата и после затвори капака.

След половин час дойдоха двама моряци, придружени от четири войника, и донесоха яденето: маслини, черен хляб и солено месо.

След като похапнаха, подпоручикът предложи да си полегнат, защото силите им ще са нужни. Те налягаха по стари насмолени платна и скоро заспаха. Пръв се събуди татко Щаке:

– По дяволите! Заспали сме като заклани. Ставайте, сънливци!

– Готови ли сте? – запита след малко подпоручикът.

– Готови! – отговориха всички.

– Да вървим!

Те пипнешком тръгнаха, като се държаха един за друг. Татко Щаке вървеше пръв, защото се беше похвалил, че вижда и в тъмното. Стигайки до капака, той го натисна и отвори.

– Така значи – мърмореше си той. – Изглежда, че действително съвестта мъчи полското куче.

Няма що.

Той пръв се промъкна през отвора и се вслуша в тъмното. Изглеждаше, че нямаше никой, а освен това и никакъв фенер не светеше наоколо. На горния док се чуваха тежките крачки на часовоя и пляскането на вълните.

– Изглежда, че недостатъчно ни пазят – каза татко Щаке. – Хванете се за ръце и първия турчин, който ни се изпречи, ще го хванем за гърлото.

Ала умната, здраво ще трябва да се пипа, та вик да не изскочи от него.

Той пипнешком се упъти към бакборда. Перпи-няно се беше хванал за палтото му, а след него, ръка за ръка, да не се загубят в тъмнината, следваха Никола и гърците. Най-послед те стигнаха до вратата на склада. Той намери ръчката и без голяма мъка я отвори.

– Браво! Вероотстъпникът си държи на думата. Сега вие останете тук и ми дайте огнивото и фитила.

– Ето, кормчийо – отговори Никола. – Пра-ханта е съвсем суха и веднага ще хване.

– Добре. За половин минута всичко ще бъде готово. Никой от вас да не мърда и да не говори!

Той пълзешком влезе в склада, който беше пълен със сандъци, въжета, синджири и завити платна.

– Всичко е хубаво насмолено и накатранено – каза си той и запали праханта. – Един огън ще се вдигне, та ще опърли и полумесеца даже.

Той намери една бъчва с катран, взе кълчища, потопа ги вътре, запали ги после и ги хвърли върху платната и в самата бъчва. Като видя, че се образува вече гъст дим и после пламък, излезе от склада.

– Бързо в хамбара! След половин час всичко ще гори!

Горящият кораб

Едва бе настъпила нощта, и Метюб, както беше обещал, отиде в каятата на херцогинята, за да я отведе в болничната стая. Там лежеше и пъшкаше от болки пиконтьт, защото лекарят още се мъчеше да извади куршума. Херцогинята стана от дивана и запита:

– Как е?

– Хюсиф още не се вижда – каза Метюб в лошо разположение.

– Не ви питам за Хюсиф, а кажете как е болният?...

– Лекарят още нищо не може да каже, господарко. Куршумът още не е изваден.

– Значи ще умре? – извика Елеонора ужасена.

– Кой може да знае? При Никозия получих в гърдите си куршум. Никой не можа да го извади, а ето ме жив и здрав. Даже болки не чувстввам. Един ден ще се покаже под кожата и тогава лесно ще го извадя.

– Това ме успокоява.

– Не искам да кажа, господарко, че положението на виконта е добро. Раната му е тежка и няма скоро да зарасне.

– Мога ли да го видя?

– Обещах ти.

Тя наметна пелерината и си вдигна качулката. Минавайки край задната врата, тя вида един едър мъж, който я поздрави с ръка.

В болничната стая имаше около десетина легла. До едното от тях седеше стар турчин с голяма бяла брада.

Тя отиде до леглото. Старият турчин се отдалечи малко.

– Умира ли? – запита херцогинята лекаря. Тя говореше арабски и старият лекар я разбра.

– Не, господарке – отговори той. – Поне засега не се бой.

– Ще оздравее ли?

– Това зависи от волята на Аллаха.

Раненият, който беше унесен в сън, отвори очи. За няколко секунди само лицето му слабо се зачерви.

– Елеонора, ти ли си? – едва чуто промърмори той. – Куршумът... да, той...

– Не трябва да говорите! – заповяда лекарят. – Раната ви не е лека.

Виконтьт нищо не каза, а хвана ръката на херцогинята и я стисна.

– Не... няма... щом не трябва.

Той затвори очи, но после пак ги отвори и се вгледа в херцогинята.

– Какво искаш, Гастон? – запита тя.

– Не ме забравяй, обичай ме – прошепна болният. – Нека... смъртта ме вземе... ако аз... като оная нощ... във Венеция...

– Не говорете! – повторно заповяда лекарят.

– Аз отговарям с главата си, ако не ви изцерея.

В този момент се чу страшен вик от палубата: „Огън, пожар!“

Лекарят скочи към вратата, а херцогинята извика към местата, където бяха топовете: „Помощ!“

Полякът се яви на вратата на лазарета.

– Не се бойте! – каза той. – Щом опасността стане по-голяма, ще дойда и ще изведа вас и господин виконта. Сега тичам да освободя вашите хора.

Той се изкачи на палубата, където цареше голяма бъркотия. Огънят беше доста силен и големи кълба дим идваха от задната част на кораба.

Полякът се отправи към Метюб, който наляво и надясно даваше заповеди.

– Къде се появи огънят? – запита полякът.

– Изглежда, в склада на платната – отговори разгневен турчинът.

– Кой ли е причинил огъня?

– Кой? Кой? Разбира се, християните!

– Ти си загубил главата си, капитане. Те всичките са затворени в хамбара, а огънят е избухнал на задната част. Пусни ме да отида и да ги взема на палубата да работят при помпите. В нашия случай имаме нужда от всички мъжки ръце.

– Имаш право, капитане – каза Метюб. – Иди и ги впрегни в работа.

Затворените се бяха събрали при стълбата на капака и се вслушваха в шума, който идваше отгоре.

– Качвайте се! – извика полякът през капака. Перпиняно излезе пръв и запита:

– Ами огънят?

– Невъзможно е да се угаси – отговори полякът.

– А господарката ми? – запита арабинът.

– Не е в опасност; бъди спокоен.

– Искам да я видя.

– Тичай към лазарета, тя е там. А вие другите бързайте да пригответе лодките, но предпазливо, да не се издадете.

Малката група забърза към палубата.

– Християните веднага при помпите! – извика Метюб.

– Само аз не! – каза Никола тихо на поляка.

– Защо?

– Забравихте ли нашия кораб, господине?

– Какво ще правиш, Никола? – запита Перпиняно.

– Ще се погрижа да паднат искри и върху него, и да го унищожи огънят, за да не могат турците да се прехвърлят и с него да ни закарат в Хю-сиф.

– Умна глава си – каза полякът.

– За мен не се грижете. Ще се видим на брега. Пет мили плуване е нищо за мен. Аз ще изчезна в удобния момент.

Никола се скри в тъмното и търсеше отвор, за да се хвърли незабелязано в морето.

Три души бързо се спуснаха надолу и скоро се чу уплашеният им вик: „Маркучите са прерязани!“

Татко Щаке погледна към поляка, който единствен стоеше спокоен при цялата паника, и си каза: „Разбирам! Онзи там е свършил тази работа.“

Въпреки паниката, която цареше, и известието, че помпите не работят, турският екипаж се беше наредил във верига и от ръка на ръка се подаваха кофи с вода. Турците още се надяваха да спасят кораба. Огънят, обаче, все повече се засилваше и гъсти кълба дим излизаха от запалените кащи с катран. Искри се издигаха нависоко и заплашваха да запалят платната на мачтите. За да отстранят каквото и да е съмнение у турците, гърците и татко Щаке правеха всичко възможно да хвърлят вода в огъня, който не можеше вече да се загаси. Усилията на всички бяха напразни. Огънят все повече напредваше и заплашваше да обхване целия кораб. Никой не можеше да слезе долу. Железните скоби една след друга се разтваряха, и основата на задната мачта започна да гори.

Метюб още не беше загубил надежда да спаси хубавата си галера. Опасявайки се от взрив, той беше наредил да се пусне вода в барутния склад а също да се свалят и лодките, за да може, в краен случай, да се прехвърлят на пленения кораб.

Никола беше предугадил това. При суматохата никой не беше забелязал отсъствието му. Той беше поставил вече на командния мостик на кораба си барут, масло и катран и ги беше подпалил.

Метюб мислеше вече да дава заповед за прехвърляне на другия кораб, когато изведнъж се подадоха пламъци и от него.

– Огън! Огън и на другия кораб! – се чува викове.

– Краят настъпва – мислеше капитан Метюб, но не искаше да се

смята за победен.

– Вода, моряци! Вода! Ние не трябва да загубим хубавия си кораб, който внучката на великия адмирал ни е поверила – викаше той. – Още не е загубено всичко!

Но всичко беше напразно. Пламъците лижеха перилата на палубата, която беше от насмолено борова дърво.

Един див танц на искри последва експлозията на няколко бъчви със смола и катран. Мостикът падна, като ударен е оръдие, и турци и християни забягаха към лодките.

– Това е вече краят! – извика татко Шаке и захвърли кофата.

Полякът, който беше зад него, му извика:

– Вярваш ли, че е краят?

– Последен момент за бягане – отговори старият морски вълк. – Ако още се бавим, подът ще се продъни под нас и после – „лека нощ!“

– Къде е Ел-Кадур?

– При виконта.

– Аз ще измъкна херцогинята и ранения.

– Но бързайте; смолата ще плъзне към нас.

В тази секунда край тях мина Метюб с няколко моряци. Полякът го спря и запита:

– Ще напуснем ли вече кораба?

– Галерата е загубена! – отчаяно отговори турчинът. – Ние ще трябва да се качим в лодките.

– Има ли място за всички?

– Надявам се. Идете и спасете жената.

– Ще взема грижата – отговори полякът.

Той се завтече към лазарета. Ел-Кадур тъкмо се готвеше да вдигне на ръце ранения.

– Погрижи се за господарката си – каза Лах-чински. – Аз ще се погрижа за виконта.

Той покри виконта, който беше в безсъзнание, и го понесе на силните си ръце. Ел-Кадур, хванал за ръка херцогинята, я водеше през пламъците и дима.

Престъплението на вероотстъпника

Докато Перпиняно и гърците, подпомогнати от самия Метюб, се мъчеха да направят място за херцогинята, една група моряци разкъса кордона. Полякът не беше стигнал преградата и бе откъснат от другите.

„Сега му е времето!“ – измърмори той. И извика на лекаря:

– Спаси се и не мисли за мене. Аз ще се грижа за ранения!

Когато полякът се убеди, че никой не го вижда, той скочи с виконта в морето.

Той се загуби в дълбочината... Пяна изскочи около мястото, където се хвърли и... когато той се появи на повърхността, беше вече сам.

Заплува бързо, искайки да догони някоя лодка. Ето, че една се зададе, пълна с турци.

– Карайте насам! – извика той. – Ще оставите ли еничарския капитан да загине?

Полякът беше добър плувец и с четири удара достигна лодката. Моряците го хванаха и поеха.

Минавайки край горящата галера, той видя как Ел-Кадур помагаше на херцогинята при слизането в лодката.

– Нека всички да изгорят – мърмореше той. – Само тая жена да се спаси – това ми стига. Напред, момчета!

Страшен гръм се разнесе по морската шир. Складът с барут на пленения кораб беше експлодирал. Един висок стълб от огън се издигна към небето и с трясък падна в разпенените вълни.

Полякът беше вече на брега, когато пристигна лодката с херцогинята. Тя скочи и побледняла се отправи към него.

– Къде е виконтът? – попита тя уплашено.

– Какво? – запита с учудване подлият поляк.

– Нима той не е във вашата лодка? Нали там го донесоха?

– Кой?

– Дватама турци и лекарят. На тях го предадох, след като ме нападнаха четири-пет полудели моряци, които искаха да го вземат от мене и хвърлят в морета.

– Господи! – извика херцогинята и се хвана за сърцето. – Той не е при вас?

– Но, милостива госпожо, аз трябваше лъвски да се бия с тия мизерници, които искаха да го хвърлят в морето. Даже аз паднах във водата,

не виждате ли по дрехите ми?

– Значи той не е жив? – извика нещастната жена и падна в ръцете на татко Щаке.

– Херцогинята умира! – извика уплашен Перпиняно.

– Тя е в безсъзнание – каза татко Щаке. Арабинът взе на ръце херцогинята и я занесе в лодката. Перпиняно също отиде в нея. Татко Щаке остана при поляка и изпитателно го загледа.

– Кажете ми, капитане, къде оставихте виконта?

– Казах вече – отговори авантюристът. – Аз го предадох на лекаря и двама моряци.

Татко Щаке сви юмруци и със сподавен глас каза:

– Добре! Ще чакаме другите лодки.

– Всички християни ли са спасени? – запита Метюб стария кормчия.

– Всички, с изключение на един – отговори сонпато старецът.

– Кой липсва? – запита турчинът.

– Виконт Льо Хюсиер – отговори полякът. Метюб сбърчи челото си и погледна вероотстъпника.

– Нали вие го носехте на ръце?

– Да, но бях нападнат от вашите хора, които искаха да го хвърлят в морето.

– Как? – извика турчинът. – Покажете ми тях хора, и аз ще ги обеса.

– Какво мислите да правите сега, капитане? – запита полякът.

– Ние ще нощуваме тук, и аз ще пратя хора да отидат в замъка.

Старият моряк, който беше чул целия разговор, изгледа вероотстъпника, изръмжа нещо и се отправи към лодката.

– Преспивай тук, телешка турска главо – мърмореше той. – Ние си знаем работата. А и крантата до тебе, и на нея ще светим маслото.

Мулай-Ел-Кадел

Към осем часа сутринта на другия ден Бен-Таел, цял примрял от умора, стигна вратите на града.

Бен-Таел се дотътри до квартирата на господаря си.

– Ти ли си? – извика Мулай-Ел-Кадел. – Лошо известие ли ми носиш, Бен-Таел?

– За жалост, да, господарю! Християните бяха пленени от една галера, командвана от един капитан на Хараджа.

– Хараджа! – извика гневно Дамаският лъв. – Винаги ли на пътя ми ще се изпречва тази тигрица, облечена в женски дрехи? Говори! Разкажи всичко!

Без да изпусне и най-малката подробност, Бен-Таел разказа всичко.

– Хараджа трябва да ми даде херцогинята – каза решително Мулай-ел-Кадел. – Дамаският лъв има достатъчно сила, за да укроти една тигрица. Предай заповед да ми оседлаят тридесет най-силни коне и да бъдат готови тридесет от най-добрите ми войници!

Половин час не беше изминал и пред малката врата стоеше оседлан красивият бял кон на Дамаския лъв и тридесет души ездачи.

– Готови сме, господарю – каза Бен-Таел на слизация по малката стълба Мулай-ел-Кадел. – Ще те следваме, където ни водиш – до края на света.

– Напред, храбреци! – извика той и групата тръгна след него.

– Ако конете издържат – каза Бен-Таел, – още призори сме в Хюсиф, господарю. Ще видим, как Хараджа ще ни посрещне.

В галоп и тръс препускаха цялата нощ. Пред изгрев слънце Бен-Таел посочи на господаря си кулите на замъка.

– След половин час сме вече там, господарю. Да караме по-полека, защото пътят става стръмен.

Едва бяха се изкачили на височината пред замъка и забелязаха голямо движение и тревога по кулите на замъка. След малко беше спуснат висящият мост и едно отделение еничари и моряци зае окопната стена. Мулай-ел-Кадел заповяда на хората си да спрат и сам се отправи към замъка.

Вдигнал високо ръка, той извика:

– Аз съм Дамаският лъв! Идете и кажете на внучката на Али паша, че съм пристигнал!

От стотици гърла се разнесе вик:

– Здраве и живот желяем на Мулай-ел-Кадел! Мулай-ел-Кадел даде заповед на дружината си да тръгне и тържествено мина през моста и влезе в двора.

Дамаският лъв слезе от коня си. В това време беше дошъл вече и маршалът на замъка и с дълбок поклон му каза:

– Господарката ми те очаква, господарю. Бъди любезен да ме последваш.

– Сам?

– Да, господарю, желанието на господарката ми е да се видите сами.

Мулай-ел-Кадел беше въведен в същата зала, в която по-рано бе и херцогинята. Хараджа беше облечена в бяла коприна със сребърни гайтани.

– Ти ли си, Мулай-ел-Кадел? – каза бавно тя и го погледна изпитателно. – Никога не съм си помисляла, че ти някога ще пристъпиш прага на моя замък. Какво те кара да идваш тук?

– Идвам да търся една християнка, която няколко дни ти е била иа гости и която ти преследваш с един от капитаните си.

Очите на Хараджа засвяткаха и лицето ѝ се покри с червенина.

– Говориш за жената, която, преоблечена, ми се представи за капитан? – запита жестоката тур-киня с насмешка.

– Да, за нея – каза твърдо Мулай-ел-Кадел.

– Ах! Така ли? – учудено запита внучката на великия адмирал, не очаквайки такъв отговор.

– Къде е тя? – заплашително попита Дамаският лъв.

– Кой знае!

– Не е ли тук?

– Ако бяха я докарали, не знам дали досега щеше да остане жива, за да я видиш.

– Трябва да знаеш къде е сега. Аз чух, че Метюб е пленил кораба ѝ.

Хараджа трепна.

– Хвана я значи! – извика тя, тържествуваща от злоба. – Ще видим кой ще може да ми я вземе сега!

– Дойдох да ми я предадеш заедно с другите.

– Ти – мюсюлманинът?

– Да! Тя е под мое покровителство.

– Ами свиленото въже от Цариград?

– Цариград е далече – отговори той насмешливо.

– Има бързи кораби, които за шест дни ще отидат дотам и ще донесат въжето.

Мулай-ел-Кадел с мъка се овладя и каза:

– Ще видиш на какво е способен Дамаският лъв. Сбогом, Хараджа, и никога да не се видим!

С тези думи младият воин напусна залата с гордо изправена глава. Едва бе стигнал до прага на вратата, и Хараджа го извика.

– Забравих да ти покажа една дреболия – каза тя, приближавайки се до шкафа с оръжия. – Искам да ти подаря нещо, което ще те зарадва и ще е добър спомен за тебе.

– Какво е то?

– Искам да ти подаря шпагата, с която Хамид, или по-право капитан Темпеста надви най-добрия фехтувач на турската флота. Вземи, и заедно с другата шпага, която свали тебе от седлото, ще имаш два скъпи спомена за любимата.

Докато казваше това, тя протегна ръката си и натисна едно златно копче. Изведнаж подът се про-дъни под краката на Дамаския лъв, и той изчезна в една дупка. Той изруга високо, и Хараджа му отвърна с продължителен смях.

– Сега си в моята власт, горди борецо – каза тя задоволена, след като капакът на отвора се закри. – Аз загубих Хамид, но властвам над Дамаския лъв!

След като се прислуша на пода, тя отиде на терасата, за да прецени дружината на Мулая и, сбръчквайки челото си, каза на себе си:

– Те са тридесет души, моите еничари са много повече, но ще могат ли те да надделеят? Ако бяха и моряците на Метюб, работата би била по-проста и още тази нощ главите им щяха да красят върховете на кулите на замъка. Но Метюб не е далеч!...

Изоставената

Преди да я видят хората на Мулай-ел-Кадел, тя се отдръпна от терасата и извика домакина на замъка, който чакаше, недалеч от нея, заповедите ѝ. Той беше грамаден, тлъст евнух, който бе наблюдавал всичко.

– Кажете на еничарския капитан да дойде и нареди да се даде кафе и сладкиши на хората на Мулай-ел-Кадел. Помолете ги още да свалят оръжието си и добре да се разположат и отпочинат, докато господарят им обядва с мене.

Евнухът заповяда да иагостят богато хората на Мулай, после той се приближи до Бен-Таел, който беше неспокоен, че не вижда господаря си, и му каза:

– Помолете хората си да оставят пушките и да си отпочинат. Дамаският лъв обядва с господарката ми и ще дойде при вас след един час.

Бен-Таел трепна.

– Господарят ми на обяд с внучката на пашата? Не, това е невъзможно!

– Защо? – запита евнухът. – Защо ти се вижда чудно? Дамаският лъв не е ли приятел на господарката ми?

– Той беше някога – ката Бен-Таел, – но сега аз не зная дали е още. Освен това, ние не сме дошли тук като приятели. Ще съобщиш на господаря ни, че ние няма да слезем от конете си, докато той не дойде.

– Хараджа ви праща кафе и сладкиши – каза евнухът и посочи идващите роби с големи подноси.

Бен-Таел го погледна право в очите, искайки да прочете тайната му мисъл, и отговори сухо:

– Ние от нищо не се нуждаем. Изкажи благодарността ни на господарката ти за вниманието.

– Нищо ли няма да вземете?

– Не! – отговориха конниците.

– Господарката ми ще се разсърди.

– Дамаският лъв ще я успокои – отговори Бен-Таел. – Ние изпълняваме неговите заповеди и докато той не дойде и не ни каже, ние няма да приемем вашето гостоприемство.

– Той е много зает с важен разговор, и аз не мога да го занимавам с такава дреболия – каза евнухът.

– Тогава ще чакаме.

Евнухът видя, че не може да промени решението на негъра и бавно се отдалечи, мислейки си за гнева, с който ще го обсипе господарката. И, действително, тя нервно се разхождаше по залата напред и назад, а в един от ъглите ѝ стоеше съвсем забъркан еничерският капитан.

– Нареди ли ти поне нещо! – се нахвърли тя върху евнуха.

– Хората не искат да се допрат до питиетата и сладкишите ти и отказват да слязат от конете.

– Опасяват ли се от нещо?

– Навярно, господарке. Те бяха смутени и зачудени, когато им казах, че господарят им се е съгласил да обядва с тебе.

– А ти, капитане, не отговаряш за верността на еничарите, а? – запитва Хараджа еничарина, който беше командирът на гвардията ѝ.

– Касае се за Дамаския лъв, господарке, и аз се съмнявам, че войниците ми ще се съгласят да изколят свитата му. Този млад воин е много обичан от цялата войска, и всички са на негова страна, пък даже да има дори заповед от Мустафа.

– Добре, тогава ще заповядам всички ви да избият! – извика Хараджа извън себе си и се обърна към евнуха:

– Извикай всички роби и арабите ми и им заповядай да заемат площадките около двора!... А ти, капитане, заповядай на еничарите да снежат оръжието си. Аз не мога да им се доверя.

Тя откочи от стената една голяма бойна сабя, викна двамата араби, които стояха настрана до вратата, и им заповяда да запалят фитила на аркабузи-те си и да излязат с нея на двора.

Конниците на Мулай-ел-Кадел не бяха се помръднали от местата си. На края на двора еничарите се разправяха е капитана. По оградата на терасата се бяха наредили около тридесет роби и слуги с аркебузи.

Бен-Таел имаше вяра в хубавия си меч и страшно гледаше наоколо. Хараджа се запъти към него.

– Ти ли си началник на тая свита? – заповеднически запитва Хараджа.

– Да, господарке!

– Но... като че ли съм те виждала някъде?...

Не беше ли ти между хората на Хамид? А?

– Не отричам, господарко.

– И ти се осмеляваш да стоиш пред мене, ти, черно куче? – извика гневно Хараджа.

– Аз слушам само заповедите на господаря си – отговори невъзмутимо Бен-Таел.

– Ти си роб на Мулай-ел-Кадел, нали?

– Да!

– Тогава слез от коня си и хвърли оръжието!

– Не мога да ти се подчиня, господарке. Мога да изпълнявам само заповедите на моя господар.

– Мизернико! Аз съм внучка на Али паша! Хвърлете всички оръжието си или живи няма да излезете от този двор!

Нито един от тридесетте конници не помръдна, нито един не угаси фитила на пушката си. А Бен-Таел насочи двата си пищова срещу господарката на замъка.

– Не чухте ли? – изкрещя Хараджа, която за първи път в живота си видя хора, които не ѝ се подчиняваха.

– Ние тогава ще свалим оръжието си, когато видим пред нас господаря си. Какво направихте със славния син на могъщия паша на Дамаск? Ние искаме да знаем!

– Ти се осмеляваш да искаш от мене?

– Да, господарке – отговори робът с повишен тон, така че групата еничари го чуха. – Вие сте затворили Дамаския лъв, а може би и убили!

Едно брожение се понесе между конниците, които едва се въздържаха да не разкъсат внучката на Али.

– Веднага да докарате Лъва, господарке! – извика заплашително робът.

– Ха! Осмеляваш се даже да ми заповядваш? – извика почервеняла от гняв Хараджа. – Елате тук, еничари! Обезоръжете тези хора и ги хвърлете в подземие то при Мулай-ел-Кадел!

Еничарите не се помръднаха, въпреки повторната заповед на капитана им.

– Страхливци! – извика Хараджа. – Всички ви ще набуча на колове!

После тя вдигна ръката си и заповяда на робите и слугите, които бяха на терасата:

– Огън! Избийте предателите!

Докато да се изпълни тази заповед, хората на Мулай бяха насочили пушките си към терасата и дадоха един страшен залп, а Бен-Таел гръмна с двата пищова право в двамата роби на Хараджа, които паднаха на земята. Робите и слугите в страшна паника избягаха от терасата и изчезнаха. Бен-Таел се възползва от суматохата, хвана здраво Хараджа за лакътя и насочи сабята си в гърдите ѝ.

– Господарке – каза той, докато хората му отново пълнеха пушките, – нищо няма да ви направя, ако веднага дадете заповед да доведат

Мулай-ел-Кадел. Ако упорствате, кълна се в корана, че ще ви убия, пък каквото ще да става после.

Хараджа бе изненадана от всичко това и не се мръдна. Смелостта на роба беше я поразила и бе сковала енергията ѝ.

– Дамаският лъв, или смърт! Решавайте, господарке! – извика Бен-Таел и я стисна още по-силно. Хараджа се опита да се изскубне от ръката му, но почувства здравите мускули на негъра, които я държаха като клеши.

– Няма да ми избягате, господарке! Безполезно е да упорствате.

– Елате при мен, еничари! – изкрещя Хараджа, трепереща от ярост.

И този път никой от тях не се мръдна. Само капитанът скочи да се притече на помощ.

– Нито крачка напред, капитане – извика един от хората на Лъва, – или ще стрелям!

При тази заплаха капитанът се спря и Хараджа видя, че не може на никого да се осланя.

– Отстъпвам пред силата – каза тя, като стисна зъби и заплашително погледна Бен-Таел. – А ти помни, че внучката на пашата един ден жестоко ще ти отмъсти и ще ти одере черната кожа.

– Като дойде този ден, може да правите с мен каквото искате – отговори спокойно робът. – Но сега, ако ви е жал за вашата кожа, веднага докарайте господаря ми. Давам ви пет минути време за мислене.

Хараджа извика евнуха, който бе примрял от страх, и му заповяда:

– Докарай Дамаския лъв!

– Нека четири души да го придружават, и, опита ли се да клинчи, веднага да го повалите. – заповяда Бен-Таел на четирима конници, които слязоха от конете и заобиколиха евнуха.

– Напред! – извика един от тях и ритна евнуха.

Евнухът с четиримата войници отидоха при кулите и отвориха една желязна врата.

Бен-Таел бе пуснал внучката на адмирала.

– Ще чакате връщането на Дамаския лъв – каза той. Може би ще има още нещо да ви каже, преди да напусне замъка.

Хараджа стисна зъби и не отговори. Минаха няколко минути. Конниците гледаха към терасата, да не се появи някой, а еничарите поглеждаха ту към Хараджа, ту към хората на Мулай.

След малко се показаха четиримата войници.

След тях вървеше Дамаският лъв усмихнат. Той радостно погледна хората си, които махаха с шлемовете; отправи презрителен поглед на

Хараджа и възседна коня си.

– Напред! – изкомандва той.

Еничарите при входа направиха път и извикаха:

– Да живее Дамаският лъв!

Мулай ги поздрави с ръка и мина моста. Когато стигна до платното, той се обърна. На моста стоеше Хараджа.

– Тигрица! – прошепна той. – Върни ме, ако можеш!

Той пришпори коня си.

– Трябва да попречим на Метюб да стигне кораба си в залива – каза той на верния си роб.

– Какво ще правим, господарю? Ние нямаме кораби.

– В залива на Суда има гръцки пленени кораби. Те са под командата на приятеля ми капитан Щитет и се обслужват от гърци. Той ще ми помогне и ще даде кораби да пресрещнем Метюб. Има ли път край брега?

– Да, господарю! Той е най-краткият път за Суда.

– Знаеш ли пътя?

Бен-Таел кимна утвърдително.

– Напред! – каза Мулай-ел-Кадел. – Сега всяка минута е скъпа.

– За четири часа сме в Суда, ако конете издържат.

– Надявам се да издържат.

Групата се отправи на запад, изкачи няколко хълма и тръгна по дюните. След като бяха карали два часа в галоп, от една шубрака изскочи полугол човек и извика:

– Стой, Бен-Таел! Да живее Дамаският лъв!

Конниците спряха и се хванаха за сабите си. Робът на Мулай извика:

– Ти ли си, Никола Страдиото?

– Кой е този? – запита Лъвът.

– Гъркът, който ни доведе с кораба в Хюсих.

– Как си попаднал тук? – запита Мулай.

– Един въпрос преди това, господарю! За къде сте се забързали? Херцогинята ли дирите?

– Да. Ние идем от замъка Хюсиф, защото мислех, че херцогинята е закарана там.

– Тя се намира на друго място, и ако бързо не й се притечете на помощ, не зная дали тя ще може да се освободи от ноктите на полския авантюрист. Тя избяга от моряците на Метюб, и сега полякът я преследва.

– Какво разправяш?

– Аз и татко Щаке запалихме галерата и тя потъна. Християните се спасиха и няма да ги закарат в Хюсиф.

– А къде е херцогинята? – възбудено запита Мулай.

– Недалеч от тук.

– Виконтът с нея ли е?

– Не. Полският авантюрист го удави; видях с очите си, когато се готвех да скоча от моя кораб.

– Качи се отзад на коня ми и ни води. Но кажи ми преди това, как си попаднал тук?

– Бях тръгнал към замъка, с надеждата да ви намеря там. Мислех, че Бен-Таела ще ви заведе най-напред в замъка, защото той не видя, когато корабът гореше и...

Един залп, който се чу в далечината, изненада конниците.

– Качвай се! – извика Мулай-ел-Кадел и извади сабята си. – Напред, момчета! Никаква милост към хората на Хараджа! Дамаският лъв ви предвожда!

Смъртта на предателя

Херцогинята беше съвсем отпаднала духом, след като чу за смъртта на годеника си. Като мина припадъкът ѝ, тя започна нервно да плаче и хълца. Татко Щаке, Ел-Кадур и Перпиняно с най-голяма любов се грижеха за нея и бяха ѝ приготвили нещо като палатка от пелерините си. Така бе голяма мъката на херцогинята, че те по едно време се уплашиха да не загуби разсъдъка си. Двадесет и четири часа след тази криза, тя се успокои и унесе в дълбок сън.

Метюб заповяда на войниците си да направят временен лагер до оздравяването ѝ. Той често я спохождаше и се осведомяваше за здравето ѝ. Също и полякът се яви един-два пъти при палатката ѝ, но недружелюбният поглед на татко Щаке бързо го пропъждаше.

Напускайки палатката, подлецът си мислеше: „Въпреки всичко, колкото и да я пазите, тя ще попадне в лапите на полската мечка! Скоро и с вас, господа, ще си разчистя сметката...“

Тримата неотлъчно стояха до леглото на херцогинята.

– Трябва вече да решим – каза старият моряк. – Останем ли още една нощ тук, да знаете, че сме загубени и че ще се развеем като знамена по кулите на замъка. Дочух, че войникът, който бил изпратен от Метюб в близкото пристанище, се е върнал и казал, че утре пристига корабът, с който ще отпътуваме за залива на замъка.

– Трябва да се вземе бързо решение – каза Ел-Кадур.

– Заспят ли турците, ще трябва да си плюем на петите. Какво друго решение ще вземаме! – отговори татко Щаке. – Надявам се, че херцогиня-та ще може да върви с нас, стига спокойно да спи още четири-пет часа. Тя има здрава натура и може много повече да издържи от един наемник офицер... Но свети Марко да ни е на помощ!... Полякът... само той да не подуши нещо!

– Аз съм още тук! – прошепна през зъби Ел-Кадур.

– Какво значи това?

– В пояса си имам кама и ще я мушна право в сърцето на този нехранимайко.

– Прави, каквото искаш. Ако захърка като прасе, можеш да го пратиш на онзи свят. Някой ден ще го намерим там да ври в катран.

– Кога ще бягаме? – попита Перпиняно.

– Колкото се може по-късно, за да се съвземе херцогинята. Освен

това, между три и четири часа след полунощ хората спят по-тежко, отколкото в среднощ.

– Не трябва ли поне да откраднем оръжие? – каза подпоручикът. – При изгрев слънце ще видят, че ни няма, и ще започнат да ни преследват.

– Някои от турците взеха със себе си оръжие и го оставиха в лодките – каза Ел-Кадур. – Аз ще се опитам да го взема през нощта.

– Браво, бе, славно момче си ти! – каза татко Щаке. – Ако някога аз получа кораб, ще те направя домакин.

Арабинът се усмихна и после заклати глава.

– Ел-Кадур няма жив да напусне Кипър – каза той.

– Какви глупости говориш? – отвърна татко Щаке. – Друг път да не чувам такива работи! А сега нека налягаме около палатката и да спим, ама само с едно око. Разбрано, нали?

– Аз ще бдя – каза Ел-Кадур. – Вие си отпочинете.

Перпиняно и татко Щаке излязоха от палатката, а Ел-Кадур седна до спящата херцогиня и се замисли.

Турците бяха се разпръснали по дюнните и си копаеха място в пясъка, за да лежат по-добре. Перпиняно, татко Щаке, Симоне и моряците гърци също започнаха да ровят пясъка и си нагодят място за спане. Те трябваше да бъдат бодри и отморени за далечния път.

Въпреки добрите си намерения, татко Щаке, без да желае, заспа, и то, не само с едното око, а здравата – по моряшки. Бедният старец не бе по-малко изморен от младите, и действително, след всичко, което направи днес, имаше право да спи.

Татко Щаке бе спал няколко часа вече, когато някой го задърпа за рамото. Той веднага отвори очи и видя Ел-Кадур.

– Време ли е вече?

– Всички спят – отговори арабинът.

– А подарката?

– Готова е да върви с нас.

– А оръжие?

– Две шпаги, четири ятагана и десетина мускети, всички заредени, и няколко пищова. За всекиго от нас има по едно оръжие.

– Чудесно момче си! Браво!

– Ставай скоро, другите са вече готови.

– И аз съм готов. Ами полякът?

– Не можах да го видя.

Старият стана изведнъж и се загледа наоколо. Всичко беше

потънало в тъмната нощ и никакъв звук не се чуваше, освен далечният шепот на морето. Турците не бяха по-малко уморени от другите и спяха дълбоко.

– Всичко е в ред – каза татко Щаке. Херцогинята бе станала и държеше в ръцете си една от шпагите. Сега тя пак се чувстваше като капитан Темпеста.

– Господарке – каза татко Щаке. – Имате ли сили да вървите с нас?

– Да – отговори херцогинята. – Сега съм пак онази жена, която се сражаваше във Фамагуста. Аз трябва да ви спася! Елате, приятели, и не забравяйте, че ние всички сме християни, а наши противници и неприятели на Венецианската република са турците.

На пръсти те минаха край спящите турци. Те бяха стигнали вече до планинската верига и навлизаха в една тясна котловина, когато до ушите им долетя вик от лагера на турците.

– На оръжие! Ставайте! Християните избягаха!

– Бързайте! Бързайте! – извика Перпиняно.

– Господарке – каза Ел-Кадур. – Да те нося ли? Ръцете ми са силни.

– Не, благодаря ти, Ел-Кадур – няма нужда. Капитан Темпеста е силен както по-рано.

– Там долу виждам една къща – извика Ел-Кадур. – Трябва да се помъчим да стигнем до нея.

– Да, там трябва да се прикрием – каза татко Щаке. – От тази къща ще можем дълго да се отбраняваме и...

От върха на планинския гребен се показаха преследващите ги турци, които ги бяха видели.

– Още малко усилия, момчета! – извика татко Щаке. – Инак работата ни е спукана...

В бърз бяг те минаха половината миля и навлязоха в оградата на лозето. Стените на къщата бяха дебели и здрави.

– Вие, господарке – каза Перпиняно, – качете се горе с татко Щаке, Симоне и Ел-Кадур. Вземете четири пушки. Аз с гърците ще остана долу. Стреляйте само, когато сте сигурни, че ще улучите. Пестете куршумите и барута!

Турците се приближаваха бързо към оградата на къщата и викаха: „Смърт за безверниците!“

Те бяха над шестдесет души, но само четирима-петима имаха пушки, а другите бяха въоръжени кой със сабя, кой с боздуган.

Когато нападателите видяха, че от къщата се насочват дулата на мускети, веднага спряха и залегнаха зад камъните на оградата. Гърците

веднага откриха огън и повалиха четири-пет души, които не бяха успели да се прикрийт.

Нападателите отговориха на огъня, но след това спряха и после само от време на време се чуваше по някой изстрел. От обсадените никой не беше пострадал. Те стреляха само, когато бяха убедени, че куршумът не отива напразно.

Турците пълзешком започнаха да обграждат къщата от всички страни.

– Приятели! – извика херцогинята. – Решителният час е настанал!

След няколко прибежки турците се озоваха до къщата, оставяйки няколко ранени и мъртви. Къщата нямаше врата и те влязоха вътре. Перпиняно и гърците, след малка съпротива, се качиха на стълбата на горния етаж и от там мъжки размахваха мечовете и не позволяваха на нападателите да напредват. Тъкмо херцогинята и хората ѝ се готвеха да помогнат на другарите си, сламеният покрив се продъни и трима неприятелски скочиха и заприщиха пътя за стълбата.

Херцогинята извика гневно:

– Вие, Лахчински?

– Искам да си взема плячката – смеейки се злобно, каза той.

– Жива няма да се дам!

Другите двама бяха Метюб и един негов офицер.

– Вземи жената, капитане! – извика Метюб. – С няколко удара ще се разправя с другите.

Но турчинът криво си беше направил сметката. Ел-Кадур и двамата моряка бяха хванали мускетите за дулото и замахнаха с тях по турците. Херцогинята пък се впусна с шпагата си към поляка така, че той отскочи назад. Моряците бяха натикали турците в един ъгъл и безжалостно ги налагаха. Полякът, колкото и да бе майстор на сабята, беше принуден да отстъпи зад вратата, за да се прикрие от острието на шпагата на капитан Темпеста.

Полякът, виждайки, че не ще може да я хване жива, се мъчеше с луда ярост да промуши херцогинята, но тя майсторски избягваше ударите му и сполучи да го отстрани от вратата и с един скок се намери до него. Той бързо отстъпи към стената. Но преди той да вземе позиция, херцогинята с един рискован прав удар така промуши гърдите му право в сърцето, че шпагата ѝ се речупи.

– Умри, вероотстъпнико! – извика Елеонора с пренебрежение.

Полякът протегна ръце, изгледа злобно противницата си и се сгромоляса.

В същото време татко Щаке с един силен удар бе разцепил главата на Метюб, а Ел-Кадур бе забил три пъти сабята в гърдите на офицера.

Татко Щаке хвърли пушката и взе ятагана на Метюб.

– Да помогнем на Перпиняно! – извика херцогинята.

Току-що тя забърза към стълбата и, като тигър, Ел-Кадур скочи пред нея:

– Внимавай, господарке!

В тая секунда се чу изстрел и арабинът падна смъртно ранен. Изстрелът бе го дал полякът. Полумъртъв, този подлец бе извадил пищова си и от запаления фитил на хвърлената до него пушка бе взел огън и се бе прицелил в херцогинята.

Татко Щаке с един замах скъси последната минута на поляка, а херцогинята се наведе над арабина и помилва лицето му.

– Бедни, добри ми, Ел-Кадур! – извика тя и заплака.

Арабинът се усмихна леко и със загасващите си верни очи гледаше с голяма любов херцогинята.

– Бъди жива и здрава, господарке... Аз съм щастлив... защото можах да спася живота ти... Мъките ми се свършват... Господарке... остави ме щастлив да умра... Целуни ме... целуни твоя верен роб...

Татко Щаке и Перпиняно коленичиха пред него и заплакаха, а херцогинята целуна умиращия по челото.

Ел-Кадур трепна и душата му отиде там, където няма мъки.

Послеслов

Малко след смъртта на бедния верен роб, се показаха пред къщата галопиращите конници на Мулай-ел-Кадел. Чувайки тропота на копитата, турците се уплашиха и хукнаха да бягат кой където види.

Мулай-ел-Кадел скочи от коня си и с изваден меч, като фурия влезе в къщата. В това време Перпиняно искаше да даде един последен отпор на разярените турци пред покритата с трупове стълба. Той забеляза на вратата влизания Мулай и Страдиото след него.

– Къде е херцогинята? – Запита разярен Мулай.

– Горе!

С няколко скока той изкачи стълбата и влезе в стаята.

Коленичила, херцогинята държеше в ръцете си главата на умрелия Ел-Кадур и плачеше.

– Тя е жива! – извика турчинът извън себе си от радост и цял почервеня.

– Вие тук, Мулай? – смутена и радостна се обади херцогинята.

– Дойдох тъкмо навреме, за да ви спася, благородна госпожо, и да откъсна за вас. Къде е Лахчински, този подъл убиец?

– Аз... току-що го промуших в сърцето – промънка смъртно уплашена херцогинята, – ... но той ли уби?...

– Да, господарке – отговори Никола. – Аз видях с очите си как той хвърли виконта в морето.

Херцогинята се изправи, побледня и падна като покосена в ръцете на Дамаския лъв.

Набързо бе изкопан гроб в градината на къщата и бе положен в него трупът на верния и неспокоен син на арабската пустиня. Херцогинята беше в пълно безсъзнание и Мулай-ел-Кадел я държеше като дете в ръцете си.

След четвърт час конниците възседнаха, като взеха със себе си, отзад на конете, венецианците и гърците.

Късно през нощна групата стигна залива на Суда. В една приятелска къща на морския бряг занесоха херцогинята, която още беше в безсъзнание. Две седмици храбрата жена се бори между живота и смъртта, докато най-после здравата ѝ природа надделя. През цялото време на болестта Дамаският лъв бе при нея и не напусна къщата.

Никой не се възпротиви от тази служба – нито неговите конници,

ните християните; ден и нощ те бяха върна стража.

И когато един ден херцогинята се почувства добре, пристигна турски конник, който на върха на пиката си бе развял бяло знаме. Той поиска да говори с Мулай. Заведоха го при него. Без дума да проговори, той поднесе на Мулай-ел-Кадел една малка кутийка. Дамаският лъв побледня.

– От Селим, от султана ли е това?

Конникът утвърдително кимна с глава и пришпори коня си.

– Мулай, какво има? – запита херцогинята.

– Гледай тук! – отговори Дамаският лъв.

Той отвори сребърната филигранна кутийка и показа черното копринено въже.

Елеонора извика уплашено. Това бе въжето, което султанът изпращаше на тези, които са изпаднали в немилост. Това бе мълчаливата му заповед, сами да се обесят тези, които го получават.

– И ти... Мулай? – извика херцогинята, цяла тръпнеща от страх и отчаяние.

Дамаският лъв я погледна с широко разтворени зеници, лицето му просветна вдъхновено и каза:

– Животът с теб и при теб е много по-хубав, много по-велик, отколкото да изпълня тази заповед! Отказвам се от вярата на моите предци, взимам твоята вяра – тя е по-велика и по-благородна... Аз съм вече християнин и знам какво значи да обичаш...

Още през същата нощ един кораб, покровителстван от тъмнината, съвсем тихо напусна залива на Суда и се отправи за Италия.

КРАЙ

© 1991 Атанас Шопов, превод от италиански

Emilio Salgari
Capitan Tempesta, 1905

Сканиране, разпознаване и редакция: Венцислав, 2007

Публикация: „МАГ '77“, София, 1991

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2872>]